SECRETUL VRACIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

SECRETUL VRACIULUI

Cronicile Wardstone 03

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

UN VIZITATOR NEAȘTEPTAT

Era o noapte de noiembrie, neagră şi îngheţată, iar Alice şi cu mine stăteam la focul din bucătărie, împreună cu magistrul meu, Vraciul. Vremea se răcea din ce în ce mai tare şi ştiam că în orice zi, de acum încolo, Vraciul putea hotărî că era timpul să ne mutăm în „casa lui de iarnă”, din mohorâtul Anglezarke.

Eu nu eram deloc nerăbdător să plecăm. Eram ucenicul Vraciului numai din primăvară încoace şi e drept că nu văzusem niciodată casa din Anglezarke, dar cu siguranţă nu mă ardea curiozitatea. Mi-era bine şi cald în casa din Chipenden şi, dac-ar fi fost după mine, mai degrabă aici mi-aş fi petrecut iarna.

Mi-am ridicat ochii din cartea cu verbele latineşti pe care mă căzneam să le învăţ, şi Alice mi-a întâlnit privirea. Stătea pe un scăunel scund, aproape de vatră, cu faţa scăldată în lumina dogorâtoare a focului. Ea mi-a zâmbit, şi eu i-am răspuns tot cu un zâmbet. Alice era celălalt motiv pentru care n-aş fi vrut să mai plecăm din Chipenden. Îmi era cel mai apropiat prieten pe care îl avusesem vreodată şi îmi salvase viaţa de mai multe ori, în ultimele câteva luni. Chiar mă bucuram că locuia şi ea aici, cu noi. Făcea singurătatea vieţii de vraci mult mai uşor de îndurat. Dar magistrul meu îmi spusese, între patru ochi, că, foarte curând, urma să ne despărţim. El, unul, niciodată nu avusese cu adevărat încredere în Alice, din pricină că provenea dintr-o familie de vrăjitoare. De asemenea, se temea că va începe să-mi distragă atenţia de la lecţiile mele, de aceea, când Vraciul şi cu mine urma să plecăm la Anglezarke, Alice nu avea să ne însoţească. Biata Alice nu ştia de hotărârea aceasta, iar eu nu avusesem inima să i-o spun, aşa că, deocamdată, mă bucuram doar de încă una dintre preţioasele noastre seri împreună la Chipenden.

Dar, după cum s-a dovedit, avea să fie chiar ultima noastră seară din anul acela, căci, pe când eu şi Alice stăteam citind la lumina focului, iar Vraciul moţăia în jilţul său, dangătul clopotului care ne anunţa un vizitator ne tulbură deodată tihna. La auzul acelui sunet deloc bine-venit, mi s-a tăiat toată

pofta de viaţă. Nu însemna decât un singur lucru: o nouă misiune pentru Vraci.

Vedeţi dumneavoastră, nimeni nu venea vreodată până sus, la casa Vraciului. Şi asta în primul rând pentru că ar fi fost sfâşiat bucăţi-bucăţele de duhul domestic care păzea casa şi grădinile. De aceea, în pofida înserării şi-a vântului rece, era sarcina mea să cobor până la clopotul din pâlcul de sălcii, ca să aflu cine avea nevoie de ajutor.

Mi-era cald şi bine înăuntru, după cina de mai devreme, iar Vraciul probabil că mi-a simţit lipsa de chef de-a mă dezlipi de locul meu. A clătinat din cap de parcă ar fi fost dezamăgit de mine şi ochii lui verzi au sclipit ameninţător.

— Mişcă-te până jos, băiete, a mârâit el. E o noapte urâtă şi oricine o fi acolo, nu se face să fie lăsat să aştepte.

Când m-am ridicat şi mi-am luat haina, Alice mi-a aruncat un zâmbet fugar, de înţelegere. Îi părea rău pentru mine, dar i-am văzut cumva şi mulţumirea că ea rămânea aşezată la gura sobei, încălzindu-şi mâinile, în vreme ce eu trebuia să ies afară, în vântul tăios.

Am tras uşa cu hotărâre după mine şi, cu un felinar în mâna stângă, am pornit prin grădina de la apus, apoi în josul dealului, înfruntând vântul care se străduia din răsputeri să-mi smulgă haina de pe mine. În cele din urmă, am ajuns la sălciile plângătoare de la răscruce. Era Întuneric şi felinarul meu arunca umbre neliniştitoare, prefăcând trunchiurile şi ramurile sălciilor în braţele cu gheare şi feţele unor spiriduşi răutăcioşi. Deasupra capului meu, crengile golaşe dansau şi tremurau în vântul scâncind şi tânguindu-se ca o cobe prevestitoare de moarte.

Însă genul acesta de lucruri pe mine nu mă neliniştea prea tare. Mai fusesem pe Întuneric în acest loc şi, prin călătoriile mele cu Vraciul, mă confruntasem cu asemenea grozăvii, că vouă vi s-ar fi făcut părul măciucă. De aceea, nu mă puteam înfricoşa acum de câteva umbre; mă aşteptam să mă întâlnesc cu cineva mult mai speriat decât eram eu. Probabil vreun argat de la vreo fermă, trimis de tatăl lui, chinuit de vreo fantomă şi disperat să primească ajutor; un băiat probabil îngrozit de faptul că s-a apropiat la mai puţin de o jumătate de milă de domeniul Vraciului.

Dar la sălciile plângătoare nu aştepta un băiat, şi atunci m-

am oprit locului, uluit. Acolo, sub frânghia clopotului, stătea o siluetă înaltă, înfăşurată într-o mantie întunecată, cu glugă, ţinând un toiag în mâna stângă. Era un alt vraci!

Omul nu s-a clintit, aşa că m-am apropiat de el, până la vreo doi paşi distanţă. Avea umerii largi şi era o idee mai înalt decât magistrul meu, dar din faţă nu i-am putut desluşi mare lucru, căci şi-o ţinea ascunsă în umbră. A vorbit el primul, mai înainte de a mă prezenta.

— Fără îndoială că el stă frumuşel la căldurică, în vreme ce tu umbli prin frigul de afară, zise străinul, cu un sarcasm evident în glas. Nu s-a schimbat nimic!

— Dumneavoastră sunteţi domnul Arkwright? L-am întrebat. Eu sunt Tom Ward, ucenicul domnului John Gregory…

Presupunerea mea era destul de întemeiată. Magistrul meu, John Gregory, era singurul vraci pe care-l cunoscusem vreodată, dar ştiam că mai erau şi alţii, cel mai apropiat fiind Bill Arkwright, care îşi desfăşura activitatea dincolo de Caster, ocupându-se de regiunile de la hotarul de nord al Comitatului. Prin urmare, era foarte probabil ca el să fi fost acela – deşi nu puteam ghici de ce venise după ajutor.

Străinul îşi dădu gluga la o parte, descoperindu-şi faţa şi scoţând la iveală o barbă neagră, înspicată cu smocuri cărunte, şi o claie deasă de păr negru, argintat pe la tâmple. Cu gura zâmbea, dar ochii lui erau reci şi tăioşi.

— Nu-i treaba ta cine sunt eu, băiete. Magistrul tău mă cunoaşte prea bine!

Cu aceste cuvinte, îşi vârî mâna sub mantie, scoase un plic şi mi-l întinse. L-am întors de pe o parte pe cealaltă, cercetându-l rapid. Fusese sigilat cu ceară şi îi era adresat *Lui John Gregory.*

— Ei bine, du-te odată, băiete. Dă-i scrisoarea şi avertizează-l că o să ne întâlnim curând. Îl aştept să vină la Anglezarke!

M-am supus îndemnului său, vârând scrisoarea în buzunarul pantalonilor, foarte mulţumit să o iau din loc, fiindcă nu mă simţeam defel în largul meu în prezenţa lui. Dar, după ce m-am întors şi m-am îndepărtat câţiva paşi, am aruncat, din curiozitate, o privire înapoi. Spre surprinderea mea, nu mai era nici urmă de străin. Deşi, la rândul său, nu avusese timp să facă mai mult de câţiva paşi, dispăruse deja în pădurice.

Intrigat, am luat-o mai repede la picior, grăbit să mă întorc în

casă şi să scap de vântul aspru, îngheţat. Mă întrebam oare ce putea fi în scrisoare. Glasul străinului avusese un ton ameninţător şi, din spusele sale, nu reieşea că el şi magistrul meu vor avea o întâlnire prietenoasă, ba dimpotrivă!

Cu aceste gânduri învârtindu-mi-se în cap, am trecut de banca unde Vraciul îmi preda lecţiile, când era vreme frumoasă, şi am ajuns la primul rând de copaci din grădina de apus. Dar atunci am auzit ceva care m-a făcut să-mi ţin respiraţia de frică.

Un asurzitor răget de mânie a răsunat din bezna de sub copaci. Atât de sălbatic şi de înspăimântător, încât am încremenit în loc. Era un miorlăit pătrunzător, care se putea auzi de la câteva mile depărtare şi pe care îl mai auzisem şi înainte. Ştiam că aşa făcea duhul domestic al Vraciului când apăra grădina. Dar de cine o apăra? Oare fusesem urmărit?

M-am întors şi-am ridicat felinarul, încercând să desluşesc ceva prin Întuneric. Poate că străinul era chiar în spatele meu! N-am văzut nimic, aşa că mi-am ciulit urechea, pândind vreun zgomot, cât de mic. Dar tot ce-am putut auzi au fost vaietul vântului printre copaci şi lătratul unui câine de la o fermă din depărtare. În cele din urmă, uşurat că barem nu fusesem urmărit, mi-am continuat drumul.

Nici n-am apucat să fac un pas, şi mârâitul de mânie a răsunat din nou, de data aceasta, mult mai aproape.

A început să mi se ridice părul în vârful capului şi să mă simt încă şi mai înfricoşat, fiindcă mi-am dat seama că furia duhului era îndreptată chiar asupra mea. Dar de ce să fi fost supărat pe mine? Nu făcusem nimic rău.

Am rămas neclintit, neîndrăznind să mai înaintez, temându-mă că şi cea mai mică mişcare din partea mea l-ar fi provocat să mă atace. Cum am mai spus, era o noapte geroasă, dar fruntea mi se acoperise de broboane de sudoare şi mă simţeam cu adevărat în primejdie.

— Nu e decât Tom! Am strigat spre pădure, într-un târziu. Nicio teamă. Aduc doar o scrisoare pentru magistrul meu…

S-a auzit un mârâit drept răspuns, de data aceasta mult mai îmblânzit şi mai îndepărtat, aşa că, după vreo câţiva paşi şovăielnici, am rupt-o la fugă. Când am ajuns aproape de casă, Vraciul stătea în cadrul uşii din spate, cu toiagul în mână. Îl auzise pe duh şi venise să vadă ce se întâmpla.

— Eşti teafăr, băiete? Îmi strigă el, de departe.

— Da, i-am răspuns în acelaşi mod. Duhul era furios, dar nu ştiu de ce. Acum s-a potolit, totuşi.

Cu un semn din cap, Vraciul a intrat din nou în casă, lăsându-şi toiagul după uşă.

Când am intrat şi eu în bucătărie, el stătea cu spatele la foc, încălzindu-şi picioarele. Am scos plicul din buzunar.

— Am găsit un străin, jos, la răscruce, îmbrăcat ca un vraci, i-am povestit eu, întinzându-i scrisoarea. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar mi-a cerut să-ţi dau asta…

Vraciul făcu iute un pas înainte şi-mi smulse scrisoarea din mână. Numaidecât, lumânarea de pe masă începu să pâlpâie, focul se stinse în vatră şi o neaşteptată pală de frig umplu bucătăria – toate semnele că duhului încă nu-i trecuse supărarea. Alice păru speriată şi aproape căzu de pe scăunel. Însă Vraciul, cu ochii holbaţi, desfăcu plicul şi începu să citească.

La sfârşit, se încruntă şi toată fruntea i se încreţi de îngrijorare. Murmurând ceva cu voce foarte scăzută, azvârli scrisoarea în foc, unde fu cuprinsă imediat de flăcări, chircindu-se şi înnegrindu-se înainte de a cădea, scrum, în spatele grătarului. M-am uitat la el, uluit. Chipul îi era schimonosit de furie şi tremura din cap până-n picioare.

— O să plecăm la casa mea din Anglezarke, mâine, dis-de-dimineaţă, mai înainte să se strice vremea de tot, anunţă el, aspru, uitându-se ţintă la Alice, dar tu o să vii cu noi doar o bucată de drum, fato. O să te lăsăm lângă Adlington.

— Adlington? Am zis eu. Acolo unde locuieşte acum fratele dumitale, Andrew, nu-i aşa?

— Da, băiete, aşa e, dar ea n-o să stea acolo. La marginea târgului, se află un fermier şi nevasta lui, care, după socotelile mele, îmi sunt puţin datori. Au avut mai mulţi fii, dar le-au murit toţi, în afară de unul. Apoi, ca tragedia să fie mai mare, singura lor fiică le-a murit înecată. Băiatul care le-a rămas e acum mai mult plecat de acasă, la lucru – căci, deşi sănătatea mamei sale e din ce în ce mai şubredă, o poate scoate la capăt, cu puţin ajutor. Aşadar, fato, acolo va fi noua ta casă.

Alice se uită la Vraci, cu ochii mari de uimire.

— Noua mea casă? Nu-i drept! Exclamă ea. De ce nu pot să stau şi eu cu voi? N-am făcut tot ce mi-ai spus dumneata?

Alice nu călcase niciodată strâmb din toamnă, de când Vraciul îi îngăduise să locuiască împreună cu noi, la Chipenden. Îşi plătise găzduirea făcând copii la unele cărţi din biblioteca Vraciului şi împărtăşindu-mi multe dintre lucrurile pe care le învăţase de la mătuşa ei, vrăjitoarea Osoasa Lizzie, ca eu să le notez şi să-mi sporesc cunoştinţele despre vrăjitorie.

— Ba da, fato, ai făcut ce ţi-am cerut şi, în această privinţă, n-am de ce mă plânge, zise Vraciul. Însă nu asta e problema. Pregătirea pentru a deveni un vraci este o treabă anevoioasă: ultimul lucru de care are nevoie Tom este să fie smintit de la învăţătură de o fată ca tine. În viaţa unui vraci nu e loc pentru o femeie. De fapt, acesta este într-adevăr singurul lucru pe care-l avem noi în comun cu preoţii.

— Dar de unde ţi-a venit ideea asta, aşa, dintr-odată? Eu l-am ajutat pe Tom, nu l-am smintit de la învăţătură! Protestă Alice. Şi nici c-aş fi putut munci mai cu râvnă. Ţi-a scris cineva să-ţi spună că-i pe dos de cum credeai? Întrebă ea, mânioasă, arătând către focul din vatră, unde căzuse scrisoarea arsă.

— Ce? Întrebă Vraciul, ridicându-şi sprâncenele a mirare, dar apoi îşi dădu seama repede la ce se referea. Nu, bineînţeles că nu. Cât priveşte corespondenţa mea privată, nu-i treaba ta. Oricum, eu am luat o hotărâre, zise el, ţintuind-o cu o privire grea. Aşa că n-avem ce mai discuta. O să începi o viaţă nouă. Este o şansă la fel de bună ca oricare alta să-ţi găseşti locul potrivit în lumea asta, fato. Şi va fi, de altfel, şi ultima ta şansă!

Fără vreun cuvânt sau măcar o privire către mine, Alice se întoarse cu spatele şi urcă apăsat scara până în dormitor. M-am ridicat şi-am dat să mă duc după ea, ca să-i spun câteva cuvinte de mângâiere, dar Vraciul m-a chemat înapoi.

— Tu rămâi aici, băiete! Trebuie să stăm puţin de vorbă, înainte să te duci sus, aşa că ia loc!

I-am dat ascultare şi m-am aşezat, din nou, la gura sobei.

— Nimic din ceea ce mi-ai putea spune n-o să mă facă să mă răzgândesc! Înţelege asta acum şi o să uşurezi situaţia, începu Vraciul.

— Se prea poate, am zis eu, dar erau şi alte moduri de a i-o spune. Chiar nu puteai să-i dai vestea cu un pic mai multă blândeţe?

— Mi-au picat pe cap mai multe lucruri pentru care să-mi fac griji decât sentimentele unei fete, răspunse Vraciul.

Nu era chip să-l contrazici când se afla într-o astfel de dispoziţie, aşa că nu mi-am mai răcit gura de pomană. Nu-mi plăcea, dar n-aveam ce-i face. Ştiam că magistrul meu luase cu multe săptămâni în urmă hotărârea să o trimită pe Alice în altă parte şi că nu avea de gând să şi-o schimbe acum. Eu, unul, oricum nu pricepeam de ce trebuia să mergem la Anglezarke. Şi de ce trebuia să plecăm acum, aşa, deodată? Să fi avut legătură cu străinul şi cu ce îi scrisese el în scrisoare? Şi duhul domestic se purtase foarte ciudat. Să fi fost pentru că aduceam scrisoarea aceea?

— Străinul a zis că te aşteaptă la Anglezarke, mi-am dat eu frâu liber la gură. Nu mi s-a părut prea prietenos. Cine era?

Vraciul se uită la mine şi, pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă. Apoi a clătinat din nou din cap şi a mormăit ceva în barbă, înainte de a vorbi.

— Îl cheamă Morgan şi a fost, cândva, ucenicul meu. Un ucenic care n-a reuşit, trebuie să adaug, chiar dacă a studiat sub îndrumarea mea aproape trei ani. După cum ştii, nu toţi ucenicii mei au izbutit să-şi încheie pregătirea. El pur şi simplu n-a fost potrivit pentru meseria asta şi de aceea a rămas cu ranchiună, atâta tot. Probabil că n-ai să-l vezi, când o să fim acolo, dar, dacă se întâmplă să-l întâlneşti, fereşte-te de el. Nu aduce decât necazuri, băiete. Acum, du-te sus, la tine: după cum am spus, o să pornim la drum devreme, mâine dimineaţă.

— De ce trebuie să mergem la Anglezarke pe timpul iernii? L-am întrebat. N-am putea să rămânem aici? Nu ne-ar fi mai bine în casa *asta?*

Mi se părea că plecarea n-avea niciun sens.

— Ai pus destule întrebări pentru ziua de azi! Zise Vraciul, cu iritare în glas. Dar o să-ţi spun ceva să ţii minte. Noi nu facem întotdeauna un lucru sau altul pentru că vrem noi să-l facem. Şi dacă tu urmăreşti numai să-ţi fie ţie bine, atunci asta nu-i o îndeletnicire pentru tine. Că-ţi place sau nu, oamenii au nevoie de noi acolo – mai ales când se lungesc nopţile. Este nevoie de noi, ei bine, de-aia ne ducem! Acum, treci la culcare. Să nu mai aud un cuvânt!

Nu primisem răspunsul pe care-l aşteptasem, dar Vraciul

avea un motiv întemeiat pentru tot ce făcea, iar eu eram doar un ucenic şi aveam o mulţime de învăţat. Aşadar, cu un semn spăsit din cap, m-am dus la culcare.

CAPITOLUL 02

RĂMAS-BUN DE LA CHIPENDEN

Alice stătea pe scară, în faţa camerei mele, aşteptându-mă. Lumânarea de lângă ea desena umbre mişcătoare pe uşă.

— Nu vreau să plec de aici, Tom, zise ea, ridicându-se în picioare. Am fost fericită aici, chiar am fost. Casa lui de iarnă ar fi fost următorul lucru bun. Moş Gregory n-a fost drept cu mine!

— Îmi pare rău, Alice, de acord cu tine, dar el a hotărât. Nu pot să fac nimic.

Vedeam că începuse să plângă, dar nu ştiam ce altceva să spun. Deodată, m-a prins de mâna stângă şi m-a strâns cu putere.

— De ce trebuie să fie mereu aşa? Întrebă ea. De ce urăşte atât de tare femeile şi fetele?

— Cred că a suferit în tinereţe, i-am spus eu, cu blândeţe. Aflasem de curând unele amănunte despre viaţa magistrului meu, dar până în clipa aceea le ţinusem pentru mine. Uite, o să-ţi povestesc ceva, Alice, dar trebuie să-mi promiţi că n-ai să mai spui nimănui şi că nu-i vei mărturisi niciodată Vraciului că de la mine ştii!

— Promit, şopti ea, cu ochii mari.

— Ei bine, îţi aminteşti momentul în care era gata să te arunce în puţ, când am venit de la Priestown?

Alice încuviinţă, dând din cap. Magistrul meu rezolvă problemele cu vrăjitoarele rele ţinându-le închise de vii în nişte puţuri. Voise s-o închidă şi pe Alice într-unul, nu demult, cu toate că ea n-o merita cu adevărat.

— Îţi aminteşti ce i-am strigat eu? Am întrebat-o.

— N-am putut auzi prea bine, Tom. Mă zbăteam şi eram îngrozită, dar indiferent ce i-oi fi spus, a mers, fiindcă s-a răzgândit. O să-ţi fiu veşnic recunoscătoare pentru asta.

— I-am adus aminte că pe Meg n-o vârâse într-un puţ, aşa că n-ar fi trebuit să-ţi facă nici ţie una ca asta!

— Meg? Mă întrerupse Alice. Cine e Meg? N-am mai auzit de ea până acum…

— Meg este o vrăjitoare. Am citit despre ea într-unul dintre jurnalele Vraciului. Când era el tânăr, s-a îndrăgostit de ea. Cred că ea i-a frânt inima. Ba, mai mult, încă mai trăieşte, undeva, prin Anglezarke.

— Meg şi mai cum?

— Meg Skelton…

— Nu! Nu se poate. Meg a venit pe-aici din ţări străine, dar s-a întors acasă la ea, cu ani în urmă. Toată lumea ştie asta. Era o vrăjitoare lamia şi îşi dorea să fie din nou printre neamurile sale.

Aflasem destul de multe despre vrăjitoarele lamia, dintr-o carte din biblioteca Vraciului. Cele mai multe veneau din Grecia, unde locuise cândva şi mama, iar, în starea lor naturală, se hrăneau cu sânge de om.

— Ei bine, Alice, ai dreptate când spui că nu e de baştină din Comitatul nostru, dar Vraciul spune că ea se mai află încă aici, iar eu am s-o întâlnesc în iama asta. Din câte ştiu eu, n-ar fi putut să trăiască în casa asta…

— Nu fi prost, Tom. Asta nu-i prea greu de crezut, nu? Ce femeie cu mintea întreagă ar trăi cu el?

— Nu e atât de hain, Alice, i-am reamintit eu. Amândoi am trăit în aceeaşi casă cu el săptămâni în şir şi ne-a fost destul de bine!

— Dacă Meg locuieşte în casa lui de acolo, zise Alice, cu un zâmbet răutăcios pe faţă, să nu te mire dac-ai s-o găseşti îngropată într-un puţ.

I-am zâmbit şi eu.

— Păi, o să aflăm când o să ajungem acolo, am zise eu.

— Nu, Tom. *Tu* o să afli. Eu o să locuiesc în altă parte. Îţi aminteşti? Dar nu e chiar atât de rău, pentru că Adlington e aproape de Anglezarke, zise ea. Nu-i mult de mers, aşa că vei putea să mă vizitezi, Tom. O să vii? O să faci asta? În felul ăsta, n-o să mai fiu atât de singură…

Cu toate că nu eram sigur că Vraciul m-ar lăsa s-o vizitez, voiam s-o fac să se simtă mai bine. Deodată, mi-am adus aminte de Andrew.

— O, şi Andrew? Am zis eu. El este singurul frate care i-a mai rămas Vraciului şi în prezent locuieşte şi munceşte în

Adlington. Magistrul meu cu siguranţă că va dori să-l vadă, din când în când, din moment ce vor sta atât de aproape. Şi atunci, probabil că mă va lua şi pe mine. O să ne facem apariţia prin sat toată ziua bună ziua, sunt convins, aşa că o să am o mulţime de prilejuri să te văd.

Alice mi-a zâmbit şi mi-a dat drumul la mână.

— Atunci, ai grijă s-o faci, Tom. Eu o să te aştept. Nu mă lăsa să aştept degeaba. Şi îţi mulţumesc pentru că mi-ai povestit toată treaba aia despre Moş Gregory. Îndrăgostit de o vrăjitoare, ai? Cine ar fi bănuit ce zace în el?

Cu acestea, îşi luă lumânarea de jos şi urcă scările. Într-adevăr, avea să-mi lipsească Alice, dar să născocesc vreun pretext ca s-o văd probabil că avea să fie mai greu decât o lăsasem să creadă. Vraciul mai mult ca sigur n-avea să fie de acord. Nu avea prea multă răbdare cu fetele şi mă prevenise în mai multe rânduri să fiu cu băgare de seamă faţă de ele. Îi povestisem destule lui Alice despre magistrul meu, poate chiar prea multe, dar mai erau o grămadă de taine în viaţa Vraciului, nu numai Meg. Avusese o legătură şi cu o altă femeie, Emily Burns, care la acea vreme era deja logodită cu celălalt frate al lui. Fratele acela era mort acum, dar scandalul de atunci vârâse discordia în familia sa, provocând o mulţime de necazuri. Despre Emily se presupunea că trăieşte, de asemenea, undeva lângă Anglezarke. Întotdeauna o poveste are două feţe şi nu puteam să-l judec pe Vraci până ce nu aflam mai multe; totuşi, erau de două ori mai multe femei decât au vreodată majoritatea bărbaţilor din Comitat în toată viaţa lor – Vraciul trăise ceva, nu glumă!

Am intrat în odaia mea şi am pus lumânarea pe măsuţa de lângă pat. Pe peretele de la picioarele sale erau scrise o mulţime de nume, scrijelite de către foştii ucenici. Unii îşi încheiaseră cu succes pregătirea cu Vraciul: numele lui Bill Arkwright figura şi el acolo, în colţul din stânga, sus. El fusese ucenic al Vraciului înaintea mea. Mulţi cedaseră şi nu-şi mai duseseră pregătirea până la capăt. Unii chiar muriseră. Numele lui Billy Bradley era în celălalt colţ. Şi el fusese ucenic înaintea mea, dar făcuse o greşeală şi se alesese cu degetele muşcate de un duh rău. Billy murise din pricina şocului şi a pierderii de sânge.

Am studiat cu atenţie peretele, în seara aceea. Din câte

ştiam eu, toţi cei care stătuseră vreodată în acea odaie îşi scriseseră numele pe perete, inclusiv eu. Numele meu era foarte mic, pentru că nu mai rămăsese prea mult loc, dar era. Totuşi, după cum puteam vedea, un nume lipsea. Am cercetat peretele cu grijă, ca să fiu sigur, dar am avut dreptate: nu era scris niciun „Morgan”. De ce oare? Vraciul recunoscuse că fusese ucenicul lui, şi atunci de ce nu-şi adăugase şi el numele acolo?

Prin ce era Morgan atât de diferit?

În dimineaţa următoare, după o gustare în grabă, ne-am făcut bagajele şi ne-am pregătit de plecare. Chiar înainte să ieşim din casă, m-am strecurat înapoi în bucătărie, ca să-mi iau la revedere de la duhul domestic al Vraciului.

— Îţi mulţumesc pentru toate mesele pe care mi le-ai pregătit, am zis eu cu glas tare, în gol.

Nu eram sigur că Vraciul ar fi fost încântat de faptul că eu făcusem un drum special până la bucătărie ca să spun mulţumesc: întotdeauna susţinea că nu trebuie să fii prea apropiat de „ajutorul tocmit”.

În orice caz, am fost sigur că duhul mi-a apreciat lauda, pentru că, îndată ce-am terminat de vorbit, l-am auzit torcând ca o pisică sub masa de la bucătărie, dar atât de tare, că toate oalele şi tigăile au început să zăngănească. Duhul era invizibil, în cea mai mare parte a timpului, dar uneori se arăta sub forma unui uriaş motan portocaliu.

Am şovăit, adunându-mi curajul, şi-am vorbit din nou. Nu ştiam cum va reacţiona duhul la ceea ce aveam să-i spun.

— Îmi pare rău dacă te-am enervat aseară. Nu făceam decât ce mi se ceruse. Scrisoarea te-a supărat?

Duhul nu era în stare să vorbească, aşa că nu mă aşteptam să primesc un răspuns în cuvinte. Îi pusesem întrebarea numai din instinct. Din sentimentul că aşa trebuia să procedez.

Deodată, o pală de vânt coborî pe horn în cămin. Am simţit un slab miros de funingine, şi apoi o foaie de hârtie zbură de după grătar şi ateriză pe covoraşul din faţa vetrei. M-am apropiat şi am ridicat-o de jos. Era arsă pe la colţuri şi o parte din ea s-a fărâmiţat în mâinile mele, dar am înţeles că era ceea ce mai rămăsese din scrisoarea pe care o adusesem de la Morgan.

Se mai vedeau câteva cuvinte pe acel petic scorojit de hârtie

şi m-am uitat câteva clipe lung la ele, înainte de a putea citi:

„Dă-mi ce îmi aparţine sau o să te fac să regreţi ziua-n care te-ai născut. Poţi să începi prin…”

Asta era tot, dar mi-a fost de-ajuns să pricep că Morgan îl ameninţa pe magistrul meu. Însă care să fi fost pricina? Îi luase Vraciul ceva lui Morgan? Ceva care, de drept, îi aparţinea lui? Nu puteam crede că Vraciul ar fi furat. Nu era în firea lui. Era cu totul absurd.

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de strigătul Vraciului, de la uşa din faţă.

— Hai odată, băiete! Ce faci? Nu mai tândăli! N-avem toată ziua la dispoziţie!

Am mototolit hârtia şi-am aruncat-o înapoi în vatră, mi-am luat toiagul şi am alergat la uşă. Alice era deja afară, dar Vraciul era în prag, măsurându-mă bănuitor din ochi, cu doi saci de călătorie la picioare. Nu ne luaserăm prea multe lucruri, totuşi eu trebuia să îi car pe amândoi.

Între timp, Vraciul îmi dăruise un sac al meu, cu toate că, deocamdată, n-aveam prea multe de pus în el. Tot ce conţinea se reducea la un lanţ de argint, pe care-l primisem de la mama, o cutie cu iască şi un amnar – cadoul pe care mi-l dăduse tata când plecasem de acasă –, caietele mele şi câteva haine. Multe dintre şosetele mele fuseseră cârpite îndelung ca să mai fie bune de purtat, dar Vraciul îmi cumpărase o haină nouă de iarnă, din piele de oaie, foarte călduroasă, pe care o îmbrăcasem pe sub pelerină. Aveam şi un toiag al meu – unul nou, pe care magistrul meu mi-l cioplise cu mâna lui dintr-un lemn de scoruş-de-munte, cel mai bun împotriva majorităţii vrăjitoarelor.

Vraciul, cu toată părerea lui proastă despre Alice, fusese mărinimos în privinţa îmbrăcămintei. Îi cumpărase şi ei o haină nouă de iarnă, una din lână neagră, care îi ajungea aproape până la glezne şi care avea şi glugă, ca să nu-i îngheţe urechile.

Frigul nu părea să-l deranjeze pe Vraci, care purta aceeaşi pelerină cu glugă pe care o purtase şi-n primăvară, şi peste vară. N-o dusese strălucit cu sănătatea în ultimele luni, dar acum părea pe deplin refăcut şi puternic ca-n zilele lui bune.

Vraciul încuie uşa din faţa casei, cătă spre soarele de iarnă şi porni la drum, cu paşi îndârjiţi. Am ridicat sacii în spinare şi l-am urmat, mergând cât puteam eu de repede, iar Alice se ţinu după mine.

— Ah, apropo, băiete! Îmi strigă Vraciul peste umăr. O să trecem pe la ferma tatălui tău, în drumul nostru spre miazăzi. Îmi mai datorează încă zece guinee, restul de plată pentru ucenicia ta!

Fusesem trist că părăseam Chipendenul. Prinsesem drag de casa şi de grădinile de acolo şi mă mâhnise gândul că Alice şi cu mine urma să ne despărţim. Dar iată că mi se oferea prilejul de a-i vedea pe mama şi pe tata. Şi atunci, cu inima tresăltând de bucurie, am căpătat o nouă vigoare în paşii mei. Mă duceam acasă!

CAPITOLUL 03

ACASĂ

În timp ce ne îndreptam spre miazăzi, tot aruncam câte o privire în urmă, la dealuri. Atâta vreme mă plimbasem pe ele, aproape de nori, încât unele mi-erau ca nişte prieteni buni, în special Vârful Parlick, care era primul de lângă casa de vară a Vraciului. Dar la sfârşitul celei de-a doua zile de călătorie, uriaşele dealuri dragi nu se mai vedeau decât ca o panglică subţire, purpurie, la orizont, iar eu eram foarte bucuros de noua mea haină. Petrecuserăm deja o noapte foarte chinuită, dârdâind într-un hambar fără acoperiş, şi, cu toate că vântul nu mai bătea şi soarele strălucea slab, mi se părea că se face tot mai frig, cu fiecare ceas.

În cele din urmă, ne apropiarăm de casă, iar nerăbdarea mea de a-mi reîntâlni familia crescu şi mai mult. Abia aşteptam să-l văd pe tata. La ultima mea vizită, tocmai îşi revenise dintr-o boală gravă, dar erau puţine şanse să se mai însănătoşească pe deplin. Oricum, avusese de gând să se retragă, la începutul iernii, şi să lase ferma pe mâinile fratelui meu mai mare, Jack. Însă boala precipitase lucrurile. Vraciul o numise ferma tatălui meu, dar nu mai era a lui.

Deodată, la picioarele noastre, am zărit hambarul, curtea şi casa fermei părinteşti, cu fuiorul de fum ieşind pe horn. Mozaicul ogoarelor care o înconjurau, cu copacii desfrunziţi,

arăta pustiu şi îngheţat, şi m-am simţit şi mai dornic să-mi încălzesc mâinile la focul din bucătărie.

Magistrul meu se opri în capul drumeagului care ducea spre casă.

— Ei bine, băiete, nu cred că fratele tău şi nevasta lui vor fi prea bucuroşi să ne vadă. Îndeletnicirea de vraci îi supără de obicei pe oameni, aşa că n-o să-i învinovăţim acum pe ei. Du-te numai tu şi adu-mi banii, fata şi cu mine o să te aşteptăm aici. Nu mă îndoiesc că ţi-ai dorit foarte mult să-ţi mai vezi familia, dar nu zăbovi mai mult de o oră. Cât timp o să te încălzeşti tu la gura focului, nouă o să ne îngheţe ciolanele aici, afară!

Avea dreptate: fratele meu Jack şi nevasta lui nu puteau suferi îndeletnicirea de vraci şi mă preveniseră, mai demult, să nu le-o aduc la uşa lor. Aşadar, i-am lăsat pe Alice şi pe Vraci şi am străbătut în fugă drumeagul până la fermă. Când am deschis poarta, câinii au început să latre şi, de după colţul hambarului, a ieşit Jack. Nu ne aveam prea bine, de când devenisem ucenicul Vraciului, dar pentru început a părut fericit să mă vadă şi un rânjet larg i-a înflorit pe faţă.

— Mă bucur să te văd, Tom, zise el, petrecându-şi braţul pe după umerii mei.

— Şi eu mă bucur să te văd, Jack. Dar tata ce mai face? Am întrebat eu.

Zâmbetul se topi de pe faţa fratelui meu la fel de repede precum se ivise.

— Ca să-ţi spun drept, Tom, nu cred că face mai bine ca ultima oară când ai mai dat pe-aici. În unele zile, parcă îi e mai bine, dar, dimineaţa, de cum se scoală, atâta tuşeşte şi scuipă, că de-abia mai poate să răsufle. E trist să-l auzi. Am vrea să-l ajutăm, dar nu putem face nimic.

Am clătinat cu amărăciune din cap.

— Bietul tata. Sunt în drum spre sud, pentru iarnă, l-am înştiinţat eu, şi am trecut pe aici doar ca să cer restul de bani pe care tata îi datorează Vraciului. Mi-aş fi dorit să pot sta mai mult, dar n-am cum. Magistrul meu mă aşteaptă la capătul drumeagului. Într-o oră, trebuie să plecăm mai departe.

Nu i-am pomenit de Alice. Jack ştia că era nepoata unei vrăjitoare şi n-o privea cu ochi buni. Îşi mai încrucişaseră săbiile o dată şi n-aş fi vrut să se repete figura.

Fratele meu se întoarse şi se uită înapoi, în lungul drumului, după care mă măsură cu privirea din cap până-n picioare.

— Eşti oricum costumat ca ăia din breasla ta, zise el, cu un rânjet.

Avea dreptate. Îi lăsasem sacii lui Alice, dar cu pelerina mea neagră şi cu toiagul, arătam ca o copie la scară redusă a magistrului meu.

— Îţi place haina mea? L-am întrebat eu, descheindu-mi pelerina, ca s-o vadă cum trebuie.

— Pare călduroasă.

— Domnul Gregory mi-a cumpărat-o. A zis că o să am nevoie. Are o casă tocmai în Anglezarke, nu departe de Adlington. Acolo ne vom petrece iarna şi e amarnic de frig prin părţile alea.

— Da, o să fie tare frig pe acolo, într-adevăr – poţi să fii sigur de asta! Mai sigur decât mine. Ei, mai bine m-aş întoarce la treburile mele, zise Jack. N-o face pe mama să aştepte. A fost chiar veselă şi vorbăreaţă astăzi. Trebuie să fi ştiut ea că vii.

Cu acestea, Jack porni înapoi, traversând curtea şi oprindu-se la colţul hambarului, ca să-mi facă un semn cu mâna. I-am răspuns la fel şi m-am îndreptat către uşa de la bucătărie. Era foarte probabil ca mama să fi ştiut că vin. Avea un dar al ei de a presimţi lucrurile acestea. Îndeplinind rolul de moaşă şi de tămăduitoare, ştia adesea dinainte când venea cineva să-i ceară ajutorul.

Am deschis uşa din spatele casei şi am găsit-o în balansoarul ei, lângă cămin. Draperiile erau trase, fiindcă suporta greu lumina soarelui. Când am intrat în bucătărie, mi-a zâmbit.

— Mă bucur să te văd, fiule. Întâi de toate, vino încoace şi dă-mi o îmbrăţişare, şi apoi poţi să-mi povesteşti ce-ai mai făcut!

M-am apropiat şi ea m-a strâns în braţe. Apoi mi-am tras un scaun, la foc, lângă ea. Se întâmplaseră o mulţime de lucruri din toamnă, de când o văzusem ultima oară, dar îi trimisesem o scrisoare lungă, povestindu-i toate primejdiile pe care eu şi magistrul meu le înfruntaserăm în ultima parte a misiunii noastre din Priestown.

— Ai primit scrisoarea mea, mamă?

— Da, Tom, am primit-o şi îmi pare nespus de rău că nu ţi-am răspuns, dar a fost multă treabă de făcut pe aici şi ştiam că vei trece pe la noi, în drumul tău spre sud. Cum se descurcă Alice?

— Până la urmă, s-a schimbat definitiv în bine, mamă, şi a fost foarte fericită, cât a locuit împreună cu noi, la Chipenden, dar necazul e că Vraciul tot nu are încredere în ea. Acum mergem la casa lui de iarnă, dar Alice o să stea la o fermă din vecinătate, cu nişte oameni pe care nu i-a mai văzut vreodată.

— Poate că ţi se pare o cruzime, răspunse mama, dar sunt sigură că domnul Gregory ştie ce face. Totul e spre binele vostru, al tuturor. Cât despre Anglezarke, să ai grijă pe acolo, fiule! Este un ţinut sălbatic şi pustiu. Şi eu cred că Alice a fost expediată cam cu nepăsare.

— Jack mi-a spus despre tata. Este atât de grav cum te aşteptai tu, mamă? Am întrebat.

Ultima oară când o văzusem, îşi ascunsese temerile faţă de Jack, dar mie îmi dăduse de înţeles că viaţa tatălui meu se apropia de sfârşit.

— Nădăjduiesc că a mai căpătat un strop de putere. O să aibă nevoie de îngrijiri foarte atente, ca să treacă de iarna asta, despre care bănuiesc că va fi mai grea decât oricare dintre cele pe care le-am apucat de când am venit în Comitat. Acum e în odaia lui şi doarme. O să te duc sus, să-l vezi, peste vreo câteva minute.

— Jack pare mult mai vesel, totuşi, am zis eu, încercând să înviorez atmosfera. Probabil s-a obişnuit cu gândul de a avea un vraci în familie.

Mama zâmbi larg.

— Aşa ar trebui, dar eu bănuiesc că veselia lui e mai degrabă legată de faptul că Ellie aşteaptă iarăşi un copil, şi o să fie un băiat, de astă dată – sunt sigură de asta. Jack şi-a dorit dintotdeauna un fiu. Cineva care să moştenească ferma, într-o bună zi.

M-am bucurat pentru Jack. Mama nu greşea niciodată în previziuni din astea. Atunci mi-am dat seama că era multă linişte în casă. Parcă prea multă.

— Unde este Ellie? Am întrebat.

— Îmi pare rău, Tom, dar n-ai ales bine ziua de vizită. Aproape în fiecare miercuri se duce pe la mama şi tatăl ei,

luând-o şi pe micuţa Mary cu ea. O, dac-ai vedea-o pe fetiţă acum! E bine dezvoltată, pentru cele opt luni ale sale, şi merge în patru labe atât de repede, că-ţi trebuie şi-o pereche de ochi la spate ca s-o supraveghezi! Oricum, ştiu că magistrul tău te aşteaptă şi e cam frig afară, aşa că hai să mergem sus, să-l vezi pe tatăl tău.

Tata dormea adânc, dar avea patru perne la spate, aşa încât aproape că şedea în capul oaselor.

— Respiră mai uşor în poziţia asta, zise mama. Încă mai are congestie pulmonară.

Tata respira zgomotos; faţa îi era cenuşie şi pe frunte îi strălucea un şir de broboane de năduşeală. Fără îndoială că arăta într-adevăr foarte rău – mai curând o umbră a bărbatului puternic şi înfloritor care, odinioară, conducea ferma de unul singur, ca tată iubitor a şapte fii ce era.

— Uite, Tom, ştiu că ţi-ar plăcea să-i spui vreo două vorbe, dar n-a dormit deloc noaptea trecută. Ar fi mai bine dacă nu l-am trezi acum. Ce zici?

— Fireşte, mamă, am încuviinţat eu, dar îmi părea rău că nu puteam vorbi cu tata. Era atât de bolnav şi ştiam că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

— Bine, atunci, dă-i numai o sărutare, fiule, şi să-l lăsăm în somnul său…

Am făcut ochii mari la mama. Nu-mi puteam aminti ultima oară când îl sărutasem pe tata. O bătaie uşoară pe umăr sau o strângere rapidă de mână, asta era tot, de obicei.

— Haide, Tom, sărută-l pe frunte, stărui mama. Şi urează-i sănătate. O fi el adormit, dar o parte din el tot o să audă ce-i spui şi-o să-l facă să se simtă bine.

M-am uitat lung la mama şi ochii ni s-au întâlnit. Avea o privire de fier şi am simţit tăria voinţei sale. Atunci, am făcut întocmai cum îmi ceruse. M-am aplecat peste pat şi l-am sărutat pe tata, atingându-i uşor fruntea fierbinte şi umedă. Am simţit un miros ciudat, dar nu mi-am dat seama ce putea fi. Ca un parfum de flori. Un soi de flori pe care nu l-am recunoscut.

— Fă-te bine repede, tată, i-am şoptit eu, foarte încet. O să vin din nou, în primăvară, şi-o să vorbim atunci.

Gura mi s-a uscat dintr-odată şi, când mi-am umezit buzele, am dat de sarea de pe fruntea lui. Mama a zâmbit trist şi mi-a

arătat spre uşa dormitorului.

În timp ce o urmam afară, în spatele nostru tata a început să tuşească şi să se înece. M-am întors îngrijorat şi, în clipa aceea, a deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Tom! Tom, chiar tu eşti? A întrebat el, înainte de a fi cuprins de un alt acces de tuse.

Mama s-a strecurat repede pe lângă mine, din pragul uşii, aplecându-se îngrijorată deasupra lui, mângâindu-i blând pe frunte, până când tusea i s-a potolit.

— Tom chiar este aici, îi zise ea, dar nu trebuie să te istoveşti acum cu vorba.

— Munceşti cu râvnă, băiete? Magistrul tău e mulţumit de tine? Mă întrebă tata, dar vocea îi era firavă şi dogită, de parcă îi rămăsese ceva în gât.

— Desigur, tată, i-am răspuns eu, cu un zâmbet, dar acum am plecat împreună, să petrecem iarna la casa lui din Anglezarke.

Deodată, tata păru speriat.

— Oh, mi-ar fi plăcut să nu vă duceţi acolo, fiule, zise el, aruncând o privire spre mama. Se spun poveşti ciudate despre locurile acelea şi niciuna nu-i de bine. Trebuie să fii cu ochii în patru, când umbli pe acolo. Vezi să stai pe lângă magistrul tău şi să nu-i ieşi niciodată din vorbă.

— N-o să păţesc nimic, tată. Nu-ţi face griji. În fiecare zi învăţ mai multe.

— Sunt sigur de asta, fiule. Trebuie să mărturisesc că am avut oarecare îndoieli, când a fost să te dau în ucenicie la un vraci, dar mama ta a avut dreptate. Este o îndeletnicire grea, dar cineva trebuie s-o facă. Ea mi-a povestit despre toate isprăvile tale de până acum şi sunt cu adevărat mândru că am un fiu atât de curajos. Totuşi, nu ţin mai mult la unul dintre voi decât la ceilalţi. Şapte fii am avut, toţi nişte flăcăi minunaţi. Îi iubesc la fel pe toţi şi sunt mândru de fiecare în parte, dar presimt că tu s-ar putea să te dovedeşti cel mai vrednic dintre ei.

I-am zâmbit şi atât, neştiind ce să-i spun. Mi-a zâmbit şi tata, apoi a închis ochii şi, în câteva clipe, ritmul respiraţiei sale s-a schimbat, alunecând din nou în somn. Mama mi-a făcut semn spre uşă şi am ieşit amândoi din odaie.

Când ne-am aşezat din nou în bucătărie, am întrebat-o pe mama despre mirosul acela ciudat.

— Acuma, dacă tot m-ai întrebat, n-o să-ţi ascund adevărul, Tom, zise ea. Pe lângă faptul că eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, ai mai moştenit şi câteva însuşiri de la mine. Amândoi putem simţi aşa-numitele „prevestiri ale morţii”. Ei, mirosul pe care l-ai simţit tu e un semn că moartea s-a apropiat…

Am simţit că mi se pune un nod în gât şi lacrimile au început să-mi joace în ochi. Numaidecât, mama a venit spre mine, petrecându-şi braţul pe după umerii mei.

— O, Tom, încearcă să nu te mâhneşti. Asta nu înseamnă neapărat că tatăl tău va muri peste o săptămână, peste o lună sau chiar peste un an. Dar, cu cât mai puternic este mirosul, cu atât mai aproape este moartea. Când cineva se însănătoşeşte pe deplin, mirosul dispare. La fel e şi cu tatăl tău. În unele zile, mirosul abia se mai simte. Eu fac tot ce pot pentru el şi încă mai există speranţă. În orice caz, asta este; ţi-am spus şi uite aşa ai mai învăţat ceva.

— Mulţumesc, mamă, am zis eu, cu tristeţe, pregătindu-mă de plecare.

— Ei, acuma nu te grăbi să pleci în starea asta, zise mama, cu glas blând şi mângâietor. Mai stai puţin, aici, lângă foc, până fac eu nişte sendvişuri s-aveţi pe drum.

I-am dat ascultare, iar ea a pregătit repede un pachet cu sendvişuri cu şuncă şi carne de pui, pentru noi trei.

— N-am uitat nimic? Întrebă ea, când îmi întinse pachetul.

— Banii domnului Gregory! Am răspuns eu.

Îmi ieşiseră cu desăvârşire din minte.

— Aşteaptă aici, Tom, zise ea. Numai cât mă duc sus, în camera mea, să ţi-i aduc.

Prin „camera mea” nu se referea la dormitorul pe care îl împărţea cu tata, ci la odaia încuiată de lângă podul casei, unde-şi ţinea lucrurile ei. Eu intrasem acolo o singură dată de când învăţasem să merg, şi anume atunci când îmi dăruise lanţul ei de argint. Nimeni altcineva nu păşise vreodată înăuntru. Nici măcar tata.

Erau o mulţime de scrinuri şi de cufere acolo, dar n-aveam nicio idee despre ce ar fi putut conţine. Din ceea ce tocmai

spusese mama, se părea că erau şi bani acolo. Din banii mamei se cumpărase, de pildă, ferma pe care o aveam noi. Ea îi adusese, din ţara ei de baştină, Grecia.

Când mi-am luat rămas-bun de la mama, pe lângă pachetul cu şendvişuri mi-a mai pus în palmă şi cele zece guinee. Când şi-a ridicat privirile, am citit îngrijorare în ochii ei.

— O să fie o iarnă lungă, aspră şi crudă, fiule. Toate semnele o arată. Rândunelele şi-au luat zborul spre miazăzi cu aproape o lună mai devreme decât de obicei, iar prima brumă a picat pe când trandafirii mei mai erau încă în floare – ceva ce n-am mai văzut până acum. O să fie greu de tot şi nu cred că vreunii dintre noi vom ieşi neatinşi din iama asta. Şi nici că se putea un loc mai nefericit de a o petrece ca Anglezarke. Tatăl tău şi-a făcut griji pentru tine, fiule, la fel şi eu. Şi sfaturile lui sunt bune. Aşadar, ţine minte cuvintele mele. Nu există nicio îndoială că puterile Întunericului cresc şi mai ales în ţinutul acela dospeşte o influenţă malefică deosebită. Anglezarke este locul unde, cu mult timp în urmă, au fost adoraţi Vechii Zei, iar, pe timpul iernii, unii dintre ei încep să se trezească din amorţire. Cel mai rău dintre toţi a fost Golgoth, pe care unii îl numeau Stăpânul Iernii. Aşa că ţine-te aproape de magistrul tău. El este singurul prieten adevărat pe care-l ai. Trebuie să vă ajutaţi unul pe altul.

— Bine, dar Alice?

Mama clătină din cap.

— Poate că va fi bine, poate că nu. Vezi tu, acolo, în podişul acela pustiu şi îngheţat, o să fiţi mai aproape de Întuneric decât în oricare alt loc din Comitat, aşadar, asta va fi din nou o piatră de încercare pentru Alice. Nădăjduiesc să treacă, până la urmă, cu bine, dar nu pot prevedea rezultatul. Tu să faci cum ţi-am spus. Să-ţi vezi de treabă şi să stai pe lângă magistrul tău. Asta contează.

Ne-am mai îmbrăţişat o dată, apoi i-am spus la revedere şi am plecat, străbătând din nou drumeagul dintre câmpuri.

CAPITOLUL 04

CASA DE IARNĂ

CU cât ne apropiam de Anglezarke, cu atât vremea se burzuluia mai tare. Începuse să plouă şi vântul rece de sud-est prinsese puteri până când ajunsese să ne biciuiască drept în faţă, gonind pe sub norii joşi şi mohorâţi, apăsători, atârnând ca o masă de plumb deasupra capetelor noastre. Mai târziu, vântul turbă de-a dreptul, iar ploaia se prefăcu în lapoviţă şi zloată. Pământul deveni mocirlos sub picioarele noastre, îngreunându-ne grozav mersul. Ca să fie şi mai rău, ne tot rătăceam printre mlaştinile cu păpuriş des şi printre smârcurile înşelătoare, de-a fost nevoie de toate cunoştinţele de orientare ale Vraciului ca să ne scoată la liman.

Dar, în dimineaţa celei de-a treia zi, ploaia se rări şi norii se ridicară destul cât să zărim lanţul dealurilor sumbre din faţa noastră.

— Iată! Zise Vraciul, arătând spre zare cu toiagul său. Acolo e Anglezarke. Iar dincolo, cam la vreo patru mile mai spre sud – arătă el, în continuare – este Blackrod.

Eram prea departe ca să vedem satul. Am crezut că desluşesc vreo câteva fuioare de fum, dar se poate să fi fost doar norii.

— Cum e la Blackrod? Am întrebat eu.

Magistrul meu pomenise de mai multe ori de acest sat, aşa că îmi închipuisem că avea să fie locul de unde voi cumpăra proviziile noastre săptămânale.

— Nu este la fel de primitor ca la Chipenden, aşa că mai bine stai departe, zise Vraciul. Oamenii sunt aspri şi periculoşi, şi trăiesc în clanuri. Acolo m-am născut, aşa că ştiu ce spun. Nee! Adlington este, fără discuţie, o aşezare mult mai drăguţă şi, de aici, nu mai avem mult de mers. Cam la vreo milă distanţă spre nord se află ferma unde o să te lăsăm pe tine, fato, zise el, întorcându-se spre Alice. Ferma Straja Mlaştinii, aşa i se spune. O să locuieşti cu domnul şi doamna Hurst, proprietarii.

Cam la un ceas după aceea, ajungeam la gospodăria unei ferme izolate, în apropiere de un lac întins. Când Vraciul s-a îndreptat către poartă, câinii au început să latre; peste puţin timp, stătea în curte, vorbind cu un fermier bătrân, care nu

părea prea încântat să-l vadă. Cinci minute mai târziu, li se alătură şi nevasta fermierului. Niciunul dintre ei nu zâmbi măcar o dată.

— N-o să fiu bine-venită aici, asta-i sigur! Zise Alice, lăsându-şi colţurile gurii în jos.

— Poate că n-o să fie chiar atât de rău, am zis eu, încercând să le găsesc nişte scuze. Nu uita că ei au pierdut o fiică. Unii oameni nu îşi revin niciodată dintr-o tragedie ca asta.

Pe când aşteptam, m-am uitat la fermă cu mai multă atenţie. Nu avea o înfăţişare prea înfloritoare şi majoritatea acareturilor erau părăginite. Hambarul era înclinat într-o rână şi părea că următoarea furtună o să-l pună la pământ. Totul în jur arăta sinistru. Nu m-am putut opri să nu-mi fac gânduri negre şi despre lacul din vecinătate. Era o întindere posomorâtă de apă plumburie, mărginită de mlaştină, în capătul îndepărtat, şi cu doar câteva sălcii sfrijite pe malul apropiat. Oare acolo se înecase fiica lor? Asta însemna că, ori de câte ori se uitau pe fereastră, soţii Hurst îşi aminteau nenorocirea întâmplată.

După alte câteva minute, Vraciul se întoarse şi ne făcu semn să venim lângă ei, drept pentru care ne-am croit drum cu greu prin glodul din curte.

— El este ucenicul meu, Tom, zise Vraciul, prezentându-mă bătrânului fermier şi nevestei sale.

Am zâmbit şi am spus bună ziua. Amândoi au dat din cap către mine, dar nu mi-au întors zâmbetul.

— Şi ea este tânăra Alice, continuă Vraciul. Este foarte muncitoare şi o să vă fie de mare ajutor prin curte. Fiţi autoritari, dar buni, şi n-o să vă dea bătăi de cap.

Ei o măsurară pe Alice din cap până-n picioare, dar nu ziseră nimic; după un scurt salut din cap în direcţia lor şi umbra unui zâmbet fugar, Alice îşi pironi privirile asupra pantofilor ei cu vârf ascuţit. Îmi era clar că era nefericită; şederea ei la familia Hurst nu începea foarte promiţător. N-o puteam învinovăţi. Cei doi arătau jalnic şi deznădăjduiţi, de parcă ar fi fost zdrobiţi de viaţă. Obrazul şi fruntea domnului Hurst erau brăzdate de cute adânci, care sugerau că era mai obişnuit să se încrunte decât să râdă.

— L-aţi mai văzut pe Morgan, în ultima vreme? Întrebă Vraciul.

La rostirea neaşteptată a numelui Morgan, mi-am ridicat repede ochii şi am văzut sprânceana stângă a domnului Hurst încreţindu-se şi începând să se zbată. Părea foarte nervos. Poate chiar speriat. Oare era vorba despre acelaşi Morgan care îmi dăduse mie scrisoarea pentru Vraci?

— Nu, chiar deloc, răspunse doamna Hurst, posacă, fără să se uite în ochii Vraciului. Mai doarme aici, în câte o noapte, dar vine şi pleacă după cum are poftă. În ultima vreme, a fost mai mult plecat.

— Când a trecut pe aici ultima oară?

— Acum vreo două săptămâni. Poate mai mult…

— Ei bine, când mai vine în vizită pe la voi, anunţaţi-l că aş vrea să stau de vorbă cu el. Spuneţi-i să mă caute acasă.

— Bine, o să-i spunem.

— Să nu uitaţi. Ei, şi acuma, noi o să ne vedem de drum.

Vraciul se întoarse să plece, iar eu mi-am ridicat toiagul şi cei doi saci şi l-am urmat. Alice veni în fugă după mine şi mă prinse de braţ, silindu-mă să mă opresc.

— Nu uita ce mi-ai promis, mi-a şoptit ea la urechea stângă. Să vii să mă vezi şi să nu laşi să treacă mai mult de o săptămână. Mă bizui pe tine, să ştii!

— O să vin să te văd, nicio grijă, i-am zis eu, adăugând un zâmbet.

Cu acestea, se întoarse înapoi la cei doi Hurst şi i-am urmărit cu privirea pe toţi trei intrând în curtea fermei. Chiar îmi părea rău pentru Alice, dar n-aveam ce face.

Lăsând în urmă ferma Straja Mlaştinii, i-am mărturisit Vraciului ce mă frământa.

— Nu păreau prea încântaţi s-o primească pe Alice la ei, am zis eu, aşteptându-mă ca el să mă contrazică.

Spre stupoarea mea, fu de acord cu mine.

— Da, e adevărat, n-au fost deloc încântaţi. Dar n-au prea avut cum să se împotrivească. Vezi tu, Hurst îmi datorează o sumă frumuşică. În două rânduri le-am curăţat casa de nişte duhuri care le făceau necazuri. Şi încă n-am primit niciun sfanţ pentru osteneala mea. Iar eu m-am învoit să le anulez datoria, dacă o primesc pe Alice la ei.

Nu-mi puteam crede urechilor.

— Dar nu-i drept faţă de Alice! Am zis eu. S-ar putea să se poarte foarte urât cu ea.

— Fata aceea îşi poate purta şi singură de grijă, după cum bine ştii, zise el, cu un zâmbet răutăcios. De altfel, fără îndoială că nu vei fi în stare să te ţii departe de ea şi vei trece, din când în când pe acolo, să vezi cum o mai duce.

Când am deschis gura să protestez, rânjetul Vraciului se lăbărţă atât de mult, încât căpătă înfăţişarea unui lup flămând care-şi deschide fălcile ca să apuce capul prăzii.

— Ei, n-am dreptate?

Am dat din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu, băiete. Am început să te cunosc destul de bine. Aşa că nu-ţi face prea multe griji pentru fată. Mai bine ai grijă de tine. Se pare c-o să fie o iarnă grea. Una care o să ne pună la încercare până la ultimul strop de putere din noi. Anglezarke nu este un loc pentru cei nevolnici şi slabi de inimă!

Mai era ceva care mă nedumerea, aşa că m-am hotărât să-i spun tot ce aveam în guşă.

— Te-am auzit întrebându-i pe soţii Hurst despre cineva pe nume Morgan, am început eu. Este acelaşi Morgan care ţi-a trimis scrisoarea?

— Ei, sper din toată inima să nu fie doi, băiete! Unul înseamnă şi-aşa destulă bătaie de cap.

— Vasăzică, uneori stă la ferma celor doi Hurst?

— Aşa face, băiete, ceea ce este de înţeles, având în vedere că este fiul lor.

— Ai trimis-o pe Alice să stea cu părinţii lui Morgan! Am exclamat eu, uluit.

— Da. Şi ştiu ce fac, aşa că destul cu întrebările. Hai să ne vedem de drumul nostru. E musai să ajungem la ţintă mai înainte de căderea serii.

Din prima clipă în care le-am văzut mai de aproape, îmi plăcuse înfăţişarea dealurilor care împrejmuiau Chipendenul, dar cele de la Anglezarke erau cumva diferite. N-aş fi putut spune exact de ce, dar cu cât ne apropiam, cu atât deveneam mai posac.

Poate că mi se trăgea de la faptul că vedeam aceste locuri la sfârşitul anului, când era vreme urâtă şi iama bătea la uşă. Sau poate că era tocmai din pricina întunecatului podiş cu lanţul său de dealuri pietroase şi aride, ridicându-se înaintea

mea ca o dihanie uriaşă şi greoaie, cu norii învăluindu-i ca un giulgiu crestele sale sumbre. Cel mai probabil, era din cauză că toată lumea mi-l vorbise de rău şi-mi spusese cât de aspră urma să fie iarna aici. Indiferent de motiv, m-am simţit şi mai abătut când am dat cu ochii de casa Vraciului, sinistra locuinţă în care aveam să-mi petrec următoarele câteva luni.

Ne-am îndreptat spre ea ţinându-ne de firul apei unui pârâu, înaintând către izvoarele sale, urcând prin ceea ce Vraciul numea „defileu" – un soi de ravenă în platoul muntos, o vale adâncă şi îngustă, cu pante abrupte de o parte şi de alta. La început, pantele acestea erau doar grohotiş, dar pietroaielor prăvălite le-au luat curând locul peticele de iarbă deasă şi stâncile golaşe, iar pereţii întunecaţi ai defileului păreau să se unească deasupra capetelor noastre.

După vreo douăzeci de minute, defileul cotea la stânga, după care îţi răsărea deodată înaintea ochilor casa Vraciului, lipită cu spatele de stânca din dreapta noastră. Tata spunea mereu că prima impresie pe care ţi-o faci despre ceva este aproape întotdeauna cea corectă, aşa că ultimul fior de curaj îmi pieri ca un fum. Era după-amiaza târziu şi lumina deja începuse să se cearnă, aşa că a fost mai presus de voinţa mea. Casa era mai mare şi mai impunătoare decât cea de la Chipenden, dar era construită dintr-o piatră mai întunecată, care îi dădea o înfăţişare deosebit de lugubră. Pe lângă aceasta, ferestrele erau mici, ceea ce, împreună cu faptul că sălaşul fusese clădit într-un defileu, cu siguranţă îi făceau odăile foarte întunecoase. Era una dintre cele mai neprimitoare locuinţe pe care le văzusem până atunci în viaţa mea.

Totuşi, cel mai rău lucru era că nu avea nicio grădină. Cum am mai spus, era lipită de stânca din spatele ei; în faţă, după vreo cinci sau şase paşi, ajungeai la malul pârâului, care nu era prea larg, dar părea foarte adânc şi foarte rece. Dacă mai făceai vreo treizeci de paşi, cu pietricelele scrâşnindu-ţi sub tălpi, dădeai cu nasul de stânca de vizavi. Asta dacă reuşeai să treci pârâul, călcând pe alunecoasele pietre de sprijin fără să cazi în el.

Nu se vedea niciun fuior de fum ieşind pe horn, ceea ce dădea de înţeles că nu vom avea parte de un foc de bun venit. Acasă, la Chipenden, duhul domestic al Vraciului întotdeauna ştia când ne întorceam şi nu numai că toată casa ar fi fost

deja încălzită, dar o mâncare fierbinte, aburindă, ne-ar fi aşteptat pe masa din bucătărie.

Sus, la mare înălţime, pereţii defileului păreau să se întâlnească deasupra casei, unde se mai vedea doar o fâşie îngustă de cer. M-am înfiorat, pentru că în defileu era chiar mai frig decât fusese pe pantele mai joase ale podişului şi mi-am dat seama că, acolo, chiar şi în timpul verii, soarele nu se arăta mai mult de o oră pe zi. Asta m-a făcut să apreciez şi mai mult ce avusesem la Chipenden: păduri, pajişti, dealuri înalte şi cer vast deasupra capului. De acolo priveam în jos spre lume; aici eram ca prinşi într-un puţ lung, adânc şi îngust.

Am aruncat o privire neliniştită spre crestele negre ale defileului, acolo unde întâlneau cerul. Oricine sau orice ar fi putut sta la pândă acolo, urmărindu-ne fără ca noi să ne dăm seama.

— Ei bine, băiete, am ajuns. Aceasta este casa mea de iarnă. Avem multe de făcut: obosiţi sau nu, trebuie să ne-apucăm de treabă!

Mai mult năpustindu-se decât mergând spre uşa de la intrare, Vraciul ocoli casa, spre o mică porţiune de teren pavat cu dale de piatră, din spate. La trei paşi de uşa din spate, se înălţa stânca pe care picura apa, împodobind-o cu ţurţuri ca dinţii unui balaur din poveştile pe care obişnuia să mi le spună unchiul meu.

Bineînţeles, într-o gură scuipând flăcări, dinţii aceia s-ar fi prefăcut în abur cât ai clipi; în acest cotlon îngheţat din spatele casei, ţurţurii rezistau cea mai mare parte a anului şi, odată cu venirea zăpezii, n-am mai fi scăpat de ei până târziu, în primăvară.

— Întotdeauna aici folosim uşa din spate, băiete, zise Vraciul, scoţând din buzunar cheia pe care fratele său Andrew, lăcătuşul, o meşterise special pentru el.

Deschidea majoritatea uşilor, dacă încuietoarea nu era foarte complicată. Aveam şi eu o cheie asemănătoare şi nu o dată mi se dovedise foarte folositoare.

Cheia se înţepeni în broască şi, când o împinse s-o deschidă, uşa păru să se împotrivească. Odată înăuntru, am fost copleşit de cât de Întuneric era, dar Vraciul îşi sprijini toiagul de perete, scoase o lumânare din sacul său şi o aprinse.

— Pune sacii de călătorie acolo, zise el, arătându-mi către un

raft scund, lângă uşa din spate.

I-am dat ascultare şi apoi mi-am lăsat toiagul în colţ, lângă al Vraciului, după care l-am urmat în casă.

Mama ar fi rămas fără grai văzând în ce hal arăta bucătăria. Acum nu mai aveam nicio îndoială că aici nu mai era niciun duh domestic care să se ocupe de gospodărie. Era limpede că nimeni nu venise să vadă de casă, de când o părăsise Vraciul, la sfârşitul iernii trecute. Praful se aşternuse pe toate obiectele şi de tavan atârnau pânze lungi de păianjen. În spălătorul de vase era o grămadă mare de farfurii murdare şi pe masă zăcea o jumătate de pâine, înverzită de mucegai. În plus, se simţea un vag miros dulceag, neplăcut, de parcă într-un colţ întunecat putrezea ceva, cu încetul. Lângă foc era un balansoar asemănător cu al mamei de acasă, de la ferma noastră. Pe spătarul său era aşezat un şal cafeniu, care arăta foarte jegos. M-am întrebat al cui putea fi.

— Ei bine, băiete, zise Vraciul, să trecem la treabă. O să începem cu încălzirea bătrânei case, până sus. Când terminăm, ne-apucăm de curăţenie.

Lângă casă era un şopron mare de lemn, ticsit cu cărbune. N-am vrut să mă gândesc cum fusese adus atâta mangal până în inima defileului. La Chipenden eram trimis eu după proviziile săptămânale, dar speram în secret că aducerea sacilor cu cărbuni nu va fi una dintre sarcinile mele de aici.

Am găsit două coşuri mari de cărbune, pe care le-am umplut amândoi şi le-am adus înapoi în bucătărie.

— Ştii cum s-aprinzi un foc de cărbuni? Întrebă Vraciul.

Am încuviinţat cu un semn din cap. Iarna, acasă la mine, la fermă, prima mea misiune, dimineaţa, era să aprind focul în bucătărie.

— Atunci e bine, zise Vraciul. Te ocupi de ăsta de aici, iar eu o să mă îngrijesc de cel din salon. Sunt treisprezece sobe în această casă veche, dar dacă aprindem şase, o să fie de-ajuns să înceapă să încălzească lucrurile pe aici.

După vreo oră, izbutiserăm să aprindem cele şase focuri: unul în bucătărie, unul în salon, unul în ceea ce Vraciul numea „camera sa de lucru”, care se afla la parter, şi câte unul în fiecare dintre cele trei dormitoare de la primul etaj. Mai erau alte şapte dormitoare, inclusiv o mansardă, dar nu ne-am ostenit să facem focul şi-n ele.

— Bine, băiete, iată un bun început, zise Vraciul. Acum o să mergem să aducem nişte apă.

Cărând fiecare câte un urcior mare de pământ, am ieşit din nou afară, pe uşa din spate, şi am dat ocol casei până în faţă, de unde Vraciul m-a condus spre pârâu. Apa era într-adevăr adâncă, aşa cum apreciasem eu, şi a fost uşor să ne umplem urcioarele; şi era rece şi atât de limpede, încât se vedeau pietrele de pe fund. Era un pârâu liniştit – abia de scotea un murmur pe drumul lui prin defileu.

Tocmai în clipa în care terminasem de umplut urciorul meu, am simţit o mişcare undeva, sus. N-am putut vedea propriu-zis nimic; a fost mai mult senzaţia că suntem urmăriţi şi, când mi-am ridicat privirile spre locul unde vârful stâncii întunecate se contura pe cerul plumburiu, n-am zărit nimic.

— Nu te uita în sus, băiete, şuieră Vraciul, cu o enervare înăbuşită în glas. Nu-i da satisfacţie. Prefă-te că n-ai băgat de seamă.

— Cine e? Am întrebat eu, neliniştit, în timp ce-l urmam pe Vraci spre casă.

— Greu de spus. Eu nu m-am uitat, aşa că nu ştiu sigur, zise Vraciul, oprindu-se deodată în loc şi punându-şi urciorul pe pământ. Apoi a schimbat brusc subiectul. Ce părere ai de casă? Întrebă el.

Tata mă învăţase să spun adevărul ori de câte ori era cu putinţă şi ştiam că Vraciul nu era omul care să se simtă jignit cu una, cu două.

— Mai degrabă stau în vârful unui deal, decât ca furnica, într-o crăpătură adâncă dintre două pietre de pavaj, i-am răspuns eu. Deocamdată, îmi place mai mult casa dumitale din Chipenden.

— Şi mie, băiete, şi mie, zise Vraciul. Am venit aici numai pentru că aşa trebuia. Suntem chiar pe muchie, aici, la hotarul Întunericului, şi e un loc neplăcut să-ţi petreci iama în el. Există unele creaturi prin ţinutul ăsta la care nu suport nici să mă gândesc prea mult, dar dacă noi nu le putem înfrunta, atunci cine s-o facă?

— Ce soi de creaturi? Am întrebat eu, amintindu-mi ce-mi spusese mama, dar curios să văd ce avea să-mi spună Vraciul.

— O, sunt duhuri rele, vrăjitoare, stafii şi spectre din belşug, iar vreo câteva sunt de un soi chiar mai rău…

— Ca Golgoth? I-am sugerat eu.
— Da, Golgoth. Am impresia că mama ta ţi-a povestit totul despre el. Am dreptate?
— Mi-a pomenit de el când am anunţat-o că ne îndreptăm spre Anglezarke, dar n-a spus prea multe. Numai că, uneori, se trezeşte din amorţire, iarna.
— Aşa face, băiete, şi o să-ţi îmbogăţesc cunoştinţele despre el cu un alt prilej, mai nimerit. Acum, uită-te la ăsta, zise el, arătând către hornul cel mare al şemineului, de unde un fum gros şi cafeniu se ridica în văzduh prin două rânduri de burlane cilindrice. Împungea nervos cu degetul în aer spre fum. Suntem aici să ţinem steagul sus, băiete!
Am căutat din ochi steagul. N-am văzut decât fumul.
— Vreau să spun că prin însuşi faptul că ne aflăm aici, declarăm că teritoriul ăsta ne aparţine nouă şi nu Întunericului, îmi explică Vraciul. Să înfrunţi Întunericul, mai ales la Anglezarke, este o treabă grea, dar este de datoria noastră şi merită din plin. În orice caz, încheie el, ridicându-şi urciorul, hai să mergem înăuntru şi să începem să facem curat.
Pentru următoarele două ore, chiar nu mi-am văzut capul de treabă, frecând, măturând, lustruind şi ieşind afară ca să scot nori de praf din covoare. În cele din urmă, după ce am spălat vasele murdare şi le-am şters, Vraciul mi-a cerut să fac paturile în cele trei camere de la primul etaj.
— *Trei* paturi? Am întrebat eu, crezând că poate n-am auzit bine.
— Da, băiete, trei, iar când termini, ai face bine să te duci să te speli în urechi! Dă-i drumul! Nu sta acolo cu gura căscată. Nu avem toată ziua la dispoziţie.
Atunci, ridicând din umeri, am făcut cum mi s-a poruncit. Aşternuturile erau umede, dar am scos cearşafurile şi le-am întins să se usuce la foc. La sfârşit, rupt de oboseală, am coborât la parter. Pe când treceam prin faţa scărilor ce duceau în pivniţă, am auzit ceva ce mi-a zbârlit părul pe ceafă.
De jos, venea ceva care suna ca un lung suspin înfiorător, urmat aproape imediat de un ţipăt stins. Am aşteptat în capul scărilor, la gura întunecată, ciulind urechea, dar zgomotele nu s-au repetat. Oare mi se năzărise?
Întors în bucătărie, l-am găsit pe Vraci spălându-se pe mâini

în spălătorul de vase.

— Am auzit ceva strigând din pivniţă, i-am spus eu. Este o stafie?

— Nu, băiete, acum nu mai sunt stafii în casa asta – le-am izgonit eu pe toate, de ani buni. Nu, trebuie să fi fost Meg. Fără îndoială că se trezeşte.

Nu eram sigur că n-am înţeles greşit. Mi se spusese că am s-o întâlnesc pe Meg şi ştiam că era o vrăjitoare lamia care trăia pe undeva prin Anglezarke. De asemenea, chiar mă aşteptasem, întru câtva, s-o găsesc locuind în casa Vraciului. Dar văzând-o părăsită şi rece, îmi ieşise din minte această posibilitate. De ce ar fi dormit ea acolo, jos, într-o pivniţă îngrozitor de rece? Eram curios, dar n-aveam de gând să pun întrebări într-un moment nepotrivit.

Uneori, Vraciul avea chef să răspundă şi mă invita să iau loc, să-mi scot carneţelul, să-mi înmoi peniţa în cerneală, pregătindu-mă să scriu. Alteori, nu voia să-mi împărtăşească nimic, iar acum vedeam clar expresia hotărâtă sclipind în ochii lui verzi, aşa că mi-am ţinut gura, cât a aprins el o lumânare.

Apoi l-am urmat, coborând scările de piatră, în pivniţă. Nu eram propriu-zis speriat, pentru că el ştia bine ce face, dar cu siguranţă eram foarte tulburat. Niciodată nu mai întâlnisem o vrăjitoare lamia şi, cu toate că citisem puţin despre ele, nu-mi puteam închipui la ce să mă aştept. Şi cum de reuşise ea să supravieţuiască acolo, în beznă şi în frig, toată primăvara, vara şi toamna? Mâncând limacşi, viermi, insecte şi râme, ca vrăjitoarele închise în puţurile Vraciului?

La primul cot al scărilor, am dat de o poartă cu gratii încrucişate, care ne închidea calea. În spatele ei, treptele deveneau brusc mult mai late, încât patru persoane ar fi putut coborî una lângă alta. Nu mai văzusem niciodată nişte trepte de pivniţă atât de late. Nu prea departe de poartă, am zărit o uşă în zid şi m-am întrebat ce-o fi în spatele ei. Vraciul a scos o cheie din buzunar şi a vârât-o în încuietoarea porţii. Nu era cheia pe care o folosea de obicei.

— E o încuietoare complicată? Am întrebat.

— Cred şi eu că este, băiete, răspunse el. Mult mai complicată decât majoritatea. Dacă o să ai vreodată nevoie de cheia asta, o găseşti pe ultimul raft de sus al dulapului de cărţi de lângă uşa camerei mele de lucru.

Când deschise poarta, aceasta scoase un zăngănit atât de puternic, încât păru să vibreze prin pietrele zidului în sus şi în jos, de parcă toată casa ar fi fost un clopot uriaş.

— Fierul le opreşte pe cele mai multe dintre ele să treacă de punctul acesta, dar, chiar dacă nu, putem auzi în caz că se întâmplă ceva şi de sus, din odăile noastre. Poarta asta e mai bună ca un câine de pază.

— Cele mai multe ce? Şi de ce sunt treptele atât de late? Am întrebat eu.

— Toate la rândul lor, mă repezi Vraciul. Întrebările şi răspunsurile pot veni şi mai târziu. Mai întâi trebuie s-o vedem pe Meg.

Pe când continuam să coborâm treptele, am început să aud zgomote slabe de jos. Un geamăt şi apoi ceea ce părea un râcâit slab, care mi-au sporit şi mai tare încordarea. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că partea de sub pământ a casei era tot atât de mare ca şi cea de deasupra: de fiecare dată când scările coteau, dădeam peste o uşă de lemn, îngropată în zid, şi, la a treia cotitură, am ajuns la un mic palier cu trei uşi.

Vraciul se opri în faţa celei din mijloc şi se întoarse către mine.

— Aşteaptă aici, băiete, zise el. Primul lucru când se trezeşte, Meg face întotdeauna o scurtă criză de nervi. Va trebui să-i dăm timp să se obişnuiască şi cu tine.

Cu aceste cuvinte, mi-a întins lumânarea, a răsucit cheia în broască şi a păşit în Întuneric, închizând uşa în urma lui.

Am rămas afară vreo zece minute şi nu mă sfiesc să vă spun că era destul de înfiorător pe scările alea. Şi asta în primul rând pentru că, pe măsură ce coborâserăm, frigul devenise tot mai muşcător. Apoi şi pentru că puteam auzi mai multe zgomote tulburătoare venind de jos, de după următorul cot al scărilor, unde nu mai puteam vedea. Cele mai multe erau nişte şoapte slabe, dar o dată am crezut că aud un mârâit îndepărtat, ca şi cum cineva sau ceva ar fi fost foarte supărat.

Apoi s-au auzit nişte zgomote înăbuşite din încăperea în care intrase Vraciul. Magistrul meu părea să vorbească liniştit, dar ferm, iar, la un moment dat, am auzit o femeie plângând. Nu după multă vreme, şi-au coborât glasurile până la şoaptă, de parcă niciunul dintre ei nu voia să aud eu ce discutau.

În cele din urmă, uşa s-a deschis cu un scârţâit. În prag a apărut Vraciul, urmat de cineva, care a ieşit pe palier.

— Ea este Meg, a zis magistrul meu, făcând un pas în lături, ca s-o pot vedea bine. O să-ţi placă, băiete. Este probabil cea mai bună bucătăreasă din întreg Comitatul.

Meg mă cercetă cu privirea din cap până-n picioare, părând uluită. M-am uitat şi eu la ea, cuprins de o mare mirare. Vedeţi dumneavoastră, era aproape cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată şi purta pantofi cu vârful ascuţit. Când venisem prima oară la Chipenden, la prima mea lecţie, Vraciul mă prevenise despre pericolul de a sta de vorbă cu fetele care purtau pantofi cu vârful ascuţit. Fie c-o ştiau şi ele, fie că nu, îmi spusese el mie, unele dintre ele puteau fi vrăjitoare.

Eu nu ţinusem atunci seama de avertismentul său şi stătusem de vorbă cu Alice, care mă vârâse în tot soiul de necazuri, mai înainte de a mă ajuta, tot ea, să ies teafăr din ele. Şi acum, poftim! Magistrul meu îşi nesocotea propriul sfat! Numai că Meg nu era o fată, ci era o femeie, şi toate trăsăturile chipului său – ochii, pometţii, obrajii – erau atât de fără cusur, încât nu te puteai abţine să nu te zgâieşti ca viţelul la poarta nouă.

Totuşi, părul îi ştirbea farmecul. Era argintiu, cum te aştepţi să vezi la o persoană mult mai în vârstă. Nu era mai înaltă decât mine, abia de-i ajungea la umăr Vraciului. Dacă te uitai mai bine la ea, ai fi zis că dormise luni de zile în frig şi umezeală – prin păr îi atârnau câteva fire de păianjen şi pe rochia ei, de un purpuriu decolorat, se zăreau pete de mucegai.

Există mai multe feluri de vrăjitoare, şi umplusem pagini bune din caietul meu de notiţe cu ceea ce mă învăţase Vraciul despre ele. Dar am descoperit că tot ce ştiam despre vrăjitoarele lamia se reducea la ce citisem pe furate din cărţile găsite în biblioteca Vraciului, prin care n-ar fi trebuit să-mi bag nasul.

Vrăjitoarele lamia veniseră de peste mări, iar în ţara lor de baştină se hrăneau cu sânge de om. Se ştie că, în starea lor naturală, sunt sălbatice, adică nu seamănă deloc cu oamenii şi toate au corpul acoperit cu solzi şi gheare groase în loc de degete. Dar, încetul cu încetul, îşi schimbă forma şi, cu cât

stau mai mult printre oameni, cu atât înfăţişarea lor devine mai aproape de cea omenească. După o vreme, se transformă în ceea ce se cheamă „lamii domestice”, care arată ca femeile oamenilor, în afară de o fâşie de solzi verzi şi galbeni care le acoperă toată şira spinării. Unele chiar devin vrăjitoare benigne, adică nu mai sunt rele. Oare Meg devenise bună? Să fi fost acesta un alt motiv pentru care Vraciul nu încheiase socotelile cu ea, închizând-o într-un puţ, cum făcuse cu Osoasa Lizzie?

— Ei bine, Meg, zise Vraciul, el e Tom, ucenicul meu. Este un băiat bun, aşa că voi doi ar trebui să vă înţelegeţi bine.

Meg îşi întinse braţul. Am crezut că vrea să dea mâna cu mine, dar înainte ca degetele noastre să se atingă, îşi trase brusc mâna înapoi de parcă s-ar fi ars şi o expresie îngrijorată i se ivi în ochi.

— Unde-i Billy? Întrebă ea, cu vocea mătăsoasă, dar tremurată de nesiguranţă. Îmi plăcea Billy.

Ştiam că vorbea de Billy Bradley, ucenicul Vraciului de dinaintea mea, care murise.

— Billy nu mai e, Meg, îi explică blând Vraciul. Ţi-am povestit deja. Nu-ţi face griji. Viaţa merge înainte. Va trebui să te obişnuieşti cu Tom, de acuma.

— Dar asta înseamnă încă un nume de ţinut minte, se văită Meg, cu tristeţe. Mai merită efortul, din moment ce niciunul dintre ei nu rezistă prea mult?

Meg nu s-a apucat imediat să ne gătească.

Am fost trimis să mai aduc apă de la pârâu şi a trebuit să mai bat de vreo zece ori drumul în sus şi-n jos, până când Meg a fost, în sfârşit, mulţumită. Apoi, folosind două dintre vetrele în care aprinseserăm focul, s-a apucat să încălzească apa, dar, spre marea mea dezamăgire, am văzut că nu era pentru a pregăti cina.

L-am ajutat pe Vraci să tragă un mare cazan de fier pentru făcut baie şi l-am umplut cu apă fierbinte. Era pentru Meg.

— Noi doi o să aşteptăm în salon, a zis Vraciul, ca s-o lăsăm puţin pe Meg singură. A stat luni de zile jos, în pivniţă, şi vrea să se primenească niţel.

Am bombănit în sinea mea că, dacă magistrul meu n-ar fi încuiat-o acolo, ea ar fi putut să păstreze casa curată şi încălzită pentru întoarcerea lui obişnuită de iarnă. Şi,

bineînţeles, asta m-a condus la o altă întrebare – de ce n-o lua Vraciul pe Meg cu el, la casa lui de vară din Chipenden?

— Acesta este salonul, a zis magistrul meu, deschizând o uşă şi poftindu-mă înăuntru. Aici stăm noi de vorbă, de obicei. Aici îi primim pe oamenii care vin să ne ceară ajutorul.

Să ai un salon era o veche tradiţie în Comitat. De regulă, este cea mai bună odaie din casă, cât mai elegantă îţi dă mâna s-o faci, şi se foloseşte rareori, pentru că întotdeauna este ţinută curată şi împodobită, gata să primească musafirii. Vraciul nu avea un salon dincolo, la Chipenden, pentru că prefera să-i ţină pe oameni la distanţă de casa lui. De aceea toţi trebuiau să vină până la răscruce, la sălciile bătrâne, să bată clopotul şi să aştepte. Aici se părea că regulile erau altele.

Acasă la mine, la fermă, nici noi nu ne bătuserăm capul cu un salon, pentru că şapte fii însemnau o familie numeroasă şi, când locuiserăm toţi acasă, avuseserăm nevoie de toate odăile, ca să stăm în ele. Oricum, mama, care nu era din Comitat, credea că să ai un salon era chiar o idee prostească.

„La ce bun să ai o cameră dichisită, pe care abia dacă o foloseşti de câteva ori în viaţă?” spunea ea mereu. „Oamenii ne pot lua şi aşa cum suntem.”

Salonul Vraciului nu era chiar atât de dichisit, dar canapelele tocite şi vechi erau confortabile, cum păreau a fi şi cele două fotolii, iar încăperea se încălzise binişor, aşa că, de îndată ce m-am aşezat, am început să trag la somn. Avusesem o zi lungă şi merseserăm pe jos mile întregi.

Mi-am înăbuşit un căscat, dar nu-l puteam păcăli pe Vraci.

— Voiam să-ţi predau încă o lecţie de latină, dar pentru asta ai nevoie de o minte limpede, zise el. Imediat după cină, ar fi mai bine să te duci direct la culcare, dar să te trezeşti devreme şi să-ţi repeţi verbele.

Am dat din cap.

— Şi încă ceva, zise magistrul meu, deschizând dulapul de vase de lângă cămin. Scoase de acolo o sticlă mare, maronie, şi o întinse spre mine, ca s-o văd mai bine. Ştii ce-i asta? Întrebă el, ridicând sprâncenele.

Am dat din umeri, apoi am văzut eticheta de pe sticlă şi am citit cu voce tare:

— Ceai de ierburi.

— Niciodată să nu ai încredere doar în eticheta de pe o sticlă,

zise Vraciul. Vreau ca – primul lucru pe care să-l faci în fiecare dimineaţă – să torni o jumătate de deget din licoarea asta într-o cană, s-o umpli cu apă clocotită, să amesteci bine şi să i-o dai lui Meg. Apoi vreau să aştepţi pe lângă ea, până când bea totul, până la ultima picătură. O să dureze ceva, pentru că îi place să-l soarbă pe îndelete, cu înghiţituri mici. Aceasta va fi cea mai importantă dintre sarcinile tale zilnice. Întotdeauna să-i spui că este cana ei obişnuită de ceai de ierburi, care să-i menţină încheieturile suple şi oasele puternice. Asta o face fericită.

— Ce e, de fapt? Am întrebat eu.

Vraciul n-a răspuns imediat.

— După cum ştii, Meg este o vrăjitoare lamia, zise el, într-un târziu, dar băutura asta o face să uite ce este. Pentru toţi oamenii este periculos şi supărător să-şi amintească cine sunt ei cu adevărat, aşa că sper că ţie nu ţi se va întâmpla niciodată, băiete. Şi va fi deosebit de periculos pentru noi toţi, dacă Meg îşi va aminti cine este şi ce poate face ea.

— De aceea o ţii în pivniţă şi departe de Chipenden?

— Da, ca să fie în siguranţă. Şi nu-i pot lăsa pe oameni să afle că ea este încă aici. Nimeni n-ar înţelege. Mai sunt câţiva, prin părţile astea de lume, care îşi aduc bine aminte de ce este ea în stare – chiar dacă ea, una, nu poate.

— Dar cum de poate sta fără mâncare toată vara?

— În starea de sălbăticie, vrăjitoarele lamia pot, uneori, să o ducă fără mâncare ani de-a rândul, în afară de insecte, larve sau câte un şobolan, doi. Chiar şi atunci când sunt domestice, cum e Meg, să flămânzească luni în şir nu e nicio problemă. Şi, în afară de faptul că o face să doarmă, o doză mai mare din licoarea asta conţine şi multe substanţe hrănitoare, aşa că Meg nu păţeşte nimic rău. În orice caz, băiete, sunt sigur că o să-ţi placă. Este o bucătăreasă minunată, cum o să-ţi dai seama imediat, zise Vraciul, la fel cum este şi o persoană metodică şi foarte ordonată. Întotdeauna îşi ţine oalele şi tigăile curate lună, ca noi, şi le aşază în dulapul de vase exact în locul în care îi place ei să le aibă. Şi tacâmurile la fel. Întotdeauna sunt curate, în sertar, cuţitele la stânga, furculiţele la dreapta.

M-am întrebat ce-ar fi zis de mizeria pe care o găsiserăm noi. Poate că de aceea Vraciul se străduise atâta să se asigure că

e totul curat şi ordonat.

— Ei bine, băiete, am vorbit destul. Hai să mergem să vedem ce mai face…

După baie, faţa lui Meg, frecată cu îndârjire, căpătase o culoare trandafirie sănătoasă şi arăta mai tânără şi mai drăguţă ca niciodată şi, cu tot părul ei argintiu, nu i-ai fi dat decât jumătate din vârsta Vraciului. Acum purta o rochie curată, cafenie, de aceeaşi culoare cu ochii ei, încheiată la spate cu nasturi albi. N-am putut zări prea bine, dar mi s-a părut că erau făcuţi din os! Nu mi-a plăcut să mă gândesc la asta. Dacă erau din *os,* de unde proveneau?

Spre marea mea dezamăgire, n-a gătit nimic pentru cină. Cum ar fi putut, când în casă nu era nimic de mâncare, în afară de o jumătate de pâine mucegăită?

Aşadar, a trebuit să ne mulţumim cu ultima bucată de brânză pe care o luase Vraciul la el pentru călătorie. Era o brânză bună, de la noi din Comitat, cu o crustă galben-deschis, dar nu era nicicum în stare să sature trei persoane.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie, ronţăind din ea cât puteam de încet, ca să prelungim cât mai mult cina. N-am vorbit prea mult – nu mă puteam gândi decât la micul dejun de a doua zi.

— De îndată ce se luminează de ziuă, pot să mă duc eu să cumpăr provizii pentru o săptămână, i-am sugerat Vraciului. Să mă duc la Adlington sau la Blackrod?

— Ba o să te ţii departe de amândouă satele astea, băiete, zise Vraciul. Mai ales de Blackrod. Adusul proviziilor este una din treburile pe care n-o să le mai ai de făcut, cât o să stăm aici. Nu-ţi mai face griji. Tot ce ai nevoie este să te culci devreme, aşa că du-te în odaia ta, acum. A ta este cea care dă în faţa casei – hai, du-te şi trage un somn bun. Meg şi cu mine mai avem câteva lucruri să ne spunem.

M-am supus şi m-am dus direct la culcare. Odaia mea era mult mai mare decât cea pe care o avusesem la Chipenden, dar avea, la fel ca şi cealaltă, numai un pat, un scaun şi un foarte mic scrin. Dacă fereastra ar fi dat spre partea din spate, n-aş fi văzut nimic decât peretele gol de stâncă din dosul casei. Din fericire, dădea spre partea din faţă şi, în clipa în care am ridicat geamul de jos, am putut auzi un şipot slab de la pârâul din apropiere şi tânguirea vântului trecând peste

acoperiş. Norii se risipiseră şi o Lună plină strălucea pe boltă, revărsându-şi lumina în tot defileul şi răsfrângându-se în pârâu. Urma să fie o noapte rece, geroasă.

Mi-am scos capul pe fereastră, ca să văd mai bine. Luna stătea chiar în vârful stâncii din faţă, părând imposibil de mare. Perfect conturată pe discul ei, am văzut silueta cuiva îngenunchind pe stâncă şi privind în jos. Cât ai clipi, silueta dispăru, însă nu înainte să desluşesc că purta o pelerină cu glugă!

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra stâncii vreo câteva momente, dar silueta n-a mai apărut. Să fi fost Morgan? Şi dacă da, de ce ne iscodea? Oare tot Morgan fusese cel care ne urmărise când aduseserăm apă de la pârâu?

M-am dezbrăcat şi m-am suit în pat. Eram obosit, totuşi somnul se lăsa aşteptat. Vechea casă scârţâia şi trosnea pe la toate colţurile, şi, la un moment dat, am auzit nişte bolboroseli aproape de picioarele patului. Probabil erau doar şoarecii pe sub scândurile duşumelei, dar, fiind eu al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, este foarte posibil să fi auzit ceva cu totul diferit.

În ciuda acestora, în sfârşit am izbutit să adorm – însă m-am trezit deodată, în crucea nopţii. Am rămas nemişcat şi îngrijorat, întrebându-mă de ce oare mă trezisem aşa de brusc. Era o beznă adâncă de nu se vedea nimic în jur, dar am simţit că era ceva în neregulă. De bună seamă că auzisem un anumit zgomot. De asta eram convins.

N-a trebuit să aştept prea mult până să-l aud din nou. Două sunete diferite, care-au început uşor, crescând treptat în putere, cu fiecare secundă. Unul era un soi de bâzâit nazal ascuţit, iar celălalt era un uruit mult mai profund, de parcă ar fi rostogolit cineva nişte pietroaie uriaşe pe povârnişul unui munte.

Numai că păreau să vină de undeva de sub casă, şi deveniră atât de intense, că se zgâlţâiau geamurile, ba parcă şi pereţii începuseră să tremure şi să vibreze. Mi s-a făcut frică. Dacă s-ar fi înteţit, fără îndoială că întreaga casă s-ar fi prăbuşit. Nu ştiam ce putea fi, totuşi mi-a fulgerat prin minte un gând. Oare nu cumva era un cutremur, care făcea ca întregul defileu să se prăvălească peste casă?

CAPITOLUL 05

CE ZACE DEDESUBT

Cutremure mai fuseseră, dar foarte rar prin Comitat.

Nimeni nu-şi aducea aminte de vreunul mai serios. Totuşi, casa se zgâlţâia în asemenea hal, încât eram de-a dreptul speriat. M-am îmbrăcat în grabă, mi-am tras cizmele în picioare şi-am coborât la parter.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că uşa de la pivniţă era deschisă. Nişte zgomote slabe veneau de jos şi atunci, curios, am coborât vreo două trepte. Uruitul era mai puternic acolo, şi apoi am desluşit foarte clar un ţipăt ascuţit, mai curând de animal decât de om.

Dar numaidecât după aceea am auzit poarta trântindu-se şi o cheie răsucindu-se în broască. O lumânare a licărit în Întunericul din josul scării şi apoi nişte paşi s-au apropiat. Pentru o secundă am înlemnit de spaimă, întrebându-mă cine să fie, dar l-am zărit curând pe Vraci.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat eu, gândindu-mă că se înfruntase cu vreo creatură acolo, jos.

Vraciul se uită la mine cu o expresie surprinsă.

— De ce eşti treaz la ora asta? Întrebă el. Pleacă de aici, înapoi în pat, imediat!

— Mi s-a părut că aud pe cineva strigând după ajutor, i-am răspuns eu. Şi de la ce a pornit tot vuietul de adineauri? A fost cutremur?

— Nu, băiete, n-a fost cutremur. Dar nici ceva care să te intereseze pe tine! Iar pe mine mă preocupă altceva în momentul ăsta, decât să-ţi răspund ţie la întrebări. O să se termine totul în câteva clipe, aşa că du-te înapoi în camera ta şi o să-ţi povestesc totul, mâine dimineaţă, zise el, împingându-mă în sus pe scări şi încuind uşa în urma lui.

Tonul vocii sale mi-a spus că n-avea niciun rost să stărui, aşa că m-am întors în odaia mea, încă îngrijorat de modul în care casa continua să tremure şi să zbârnâie.

Ei bine, casa nu s-a prăbuşit şi, după cum făgăduise Vraciul, totul se linişti din nou. Am reuşit să adorm, dar m-am trezit cam cu vreo oră înainte de răsăritul soarelui şi am coborât în bucătărie. Meg dormea în balansoarul ei şi nu eram sigur dacă

acolo fusese toată noaptea sau dacă se strecurase tiptil din odaia ei, când începuseră zgomotele. Nu sforăia propriu-zis, dar, de fiecare dată când sufla aerul din piept, scotea şi un fluierat slab.

Umblând cu băgare de seamă, ca să nu fac prea mult zgomot şi s-o trezesc, am mai pus nişte cărbuni pe foc şi, curând, acesta a început să ardă mai vioi. După aceea, m-am aşezat pe un scăunel lângă vatră şi m-am apucat să repet verbele latineşti. Aveam două caiete la mine: unul pentru a nota tot ce îmi preda Vraciul despre duhuri rele şi alte treburi de-ale vracilor, iar celălalt pentru lecţiile mele de latină.

Mama mă învăţase greaca şi asta mă scutise de osteneala de a studia şi limba aceasta pe deasupra, totuşi mă străduiam s-o scot la capăt şi cu latina, dar verbele, mai ales, îmi dădeau mari bătăi de cap. Multe dintre cărţile Vraciului erau scrise în latină, aşa că trebuia să muncesc din greu ca s-o învăţ.

Am început de la prima pagină, cu primul verb pe care mi-l predase Vraciul. Mă învăţase să reţin verbele latineşti după un soi de schemă. Nu era un lucru lipsit de importanţă, pentru că terminaţia fiecărui cuvânt este diferită după ceea ce doreşti să exprimi. De asemenea, îmi prindea bine să le recit cu voce tare, pentru că, după cum îmi explicase Vraciul, asta mă ajuta să le fixez în memorie. Nu voiam s-o trezesc pe Meg, aşa că le ziceam în şoaptă.

— *Amo, amas, amat,* am spus eu, fără să mă uit în caiet, recitând primele trei cuvinte care însemnau „iubesc, iubeşti, iubeşte”.

— Odinioară şi eu iubeam pe cineva, am auzit o voce dinspre balansoar, dar acum nici nu-mi mai pot aminti cine era.

M-a speriat atât de tare, încât aproape că am scăpat caietul din mână şi-am căzut de pe scăunel. Meg se uita mai degrabă spre foc decât spre mine, având zugrăvită pe chip o expresie cumva între buimăceală şi tristeţe.

— Bună dimineaţa, Meg, am zis eu, schiţând un zâmbet. Ai dormit bine?

— Îţi mulţumesc de întrebare, Billy, răspunse Meg, dar n-am dormit deloc bine. Au fost o grămadă de zgomote puternice şi am încercat toată noaptea să-mi aduc aminte ceva, care mi s-a tot învârtit prin cap. E un gând foarte rapid şi alunecos, şi pur şi simplu n-am izbutit să-l fixez. Totuşi, nu mă dau uşor

bătută, aşa că am să stau aici, în faţa focului, până când mi se iveşte din nou în minte.

Auzind acestea, m-am simţit alarmat. Dacă Meg îşi amintea cine era? Dacă îşi dădea seama că era o vrăjitoare lamia? Trebuia să acţionez rapid, mai înainte de a fi prea târziu.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, Meg, am zis eu, lăsând caietul deoparte şi sărind în picioare. O să-ţi pregătesc ceva cald de băut.

Am umplut repede ibricul cu apă şi l-am atârnat de cârligul din cămin, astfel încât, cum spunea tata, focul să-i încingă fundul. Apoi am luat o cană curată şi m-am dus cu ea în salon. Acolo, am scos sticla maronie din dulapul de vase şi am turnat în cană o jumătate de deget de licoare. După aceea, m-am întors în bucătărie şi am aşteptat să fiarbă apa din ibric, înainte de a umple cana aproape până la buză şi de a amesteca bine totul, după cum mă instruise Vraciul.

— Poftim, Meg, iată ceaiul tău de ierburi. O să te ajute să nu-ţi înţepenească încheieturile şi să-ţi întărească oasele.

— Mulţumesc, Billy, zise ea, cu un zâmbet. Primi cana şi începu să sufle în ea, apoi sorbi încet, o înghiţitură, continuând să se uite ţintă în foc. Este delicios, mai zise ea, după un timp. Eşti într-adevăr un băiat bun. Era exact ce-mi trebuia să-mi dezmorţească bătrânele mele oase, dimineaţa...

M-am întristat când a spus asta. Pe de-o parte, nu eram deloc mândru de ceea ce făcusem. Ea stătuse trează cea mai mare parte a nopţii, încercând să-şi aducă aminte ceva, şi acum băutura avea să-i slăbească memoria şi mai tare. În timp ce ea se apleca înainte, sorbindu-şi încet licoarea, am făcut un pas în spatele ei, ca să mă lămuresc de ceva care nu-mi dăduse pace, cu o seară înainte.

M-am uitat cu atenţie la cei treisprezece nasturi albi, care îi închideau rochia de la gât până în talie. Bineînţeles, nu puteam fi absolut sigur, dar în mare m-am convins.

Fiecare nasture era făcut dintr-un os. Meg nu era o vrăjitoare care să practice magia oaselor, era o vrăjitoare lamia, o categorie care nu era de baştină din Comitat. Şi-atunci, m-am întrebat, de unde avusese oase ca să-şi facă nasturi? Să fi fost de la victimele pe care le ucisese în trecut? Şi, dedesubtul nasturilor acelora, sub rochie, ştiam că trebuia să aibă, ca

orice vrăjitoare lamia, o fâşie de solzi verzi şi galbeni, de-a lungul şirei spinării.

Curând după aceea, s-a auzit bătând cineva la uşa din spate. M-am dus eu să răspund, pentru că magistrul meu încă mai dormea, după noaptea zbuciumată pe care o avusese.

Afară era un bărbat care purta o ciudată căciulă de piele, cu clapete pentru urechi care-i veneau până mai jos de perciuni. Avea un felinar în mâna dreaptă, iar cu stânga, ţinea frâul unui căluţ împovărat cu atât de mulţi saci fumurii, că era de mirare cum nu i se îndoiau picioarele.

— 'Neaţa, tinere, i-am adus domnului Gregory ce-a comandat, zise el, dăruindu-mi un zâmbet crispat. Tu trebuie să fii noul său ucenic. Era drăguţ şi celălalt, Billy, şi mi-a părut rău când am auzit ce i s-a întâmplat.

— Pe mine mă cheamă Tom, am zis eu, prezentându-mă politicos.

— Bine, Tom, mă bucur de cunoştinţă. Pe mine mă cheamă Shanks. Fii bun şi spune-i stăpânului tău că i-am adus provizii în plus şi că o să le dublez, în fiecare săptămână, până când s-o strica vremea. Se pare c-o să fie o iarnă rea şi, când o da zăpada, s-ar putea să treacă mult până o să mai pot răzbi până aici.

Am dat din cap, am zâmbit şi apoi mi-am ridicat privirile. Era încă Întuneric, dar tocmai începea să se crape de ziuă, iar fâşia de cer era acoperită, în cea mai mare parte, de nori cenuşii, mânaţi dinspre apus. În clipa aceea, Meg veni şi ea în prag, lângă mine. Rămase puţin în spatele meu, dar Shanks o văzu bine, pentru că ochii mai-mai că-i ieşiră din orbite şi se trase grăbit doi paşi înapoi, aproape dând peste ponei.

Mi-era foarte clar că se speriase, dar, fiindcă Meg se întorsese înăuntru, se mai linişti puţin, iar eu l-am ajutat să descarce sacii. În timp ce despovăram căluţul, ieşi Vraciul şi îi plăti omului.

Când Shanks se întoarse să plece, Vraciul îl conduse prin defileu, vreo treizeci de paşi. Vorbeau ceva, dar erau mult prea departe de mine ca să prind toate cuvintele discuţiei lor. Totuşi, era despre Meg, de asta puteam fi sigur, fiindcă i-am auzit numele în două rânduri.

L-am auzit clar pe Shanks zicând: „Ne-ai spus că ai terminat-

o cu ea!”, la care Vraciul i-a răspuns: „O ţin destul de în siguranţă, nu vă faceţi voi griji. Îmi cunosc eu prea bine meseria, aşa că nu e treaba voastră. Şi te-aş sfătui să nu mai spui la nimeni, dacă vrei să-ţi fie bine!”

Magistrul meu nu părea deloc mulţumit când se întoarse. Veni direct la mine.

— I-ai dat lui Meg ceaiul ei de ierburi? Mă descusu el, bănuitor.

— Am făcut întocmai cum mi-ai spus, de îndată ce s-a trezit.

— A ieşit pe afară? Continuă el să mă întrebe.

— Nu, dar a venit la uşă şi a stat în spatele meu. Shanks a văzut-o şi se pare că l-a speriat.

— Păcat că a văzut-o, totuşi, zise Vraciul. De obicei nu se arată aşa, pur şi simplu. Nu în ultimii ani, cel puţin. Poate că trebuie să creştem doza. Cum ţi-am mai spus şi aseară, băiete, Meg a făcut, odinioară, o grămadă de necazuri prin Comitat. Lumea se temea de ea şi încă se mai teme. Până azi, localnicii nu ştiau că ea e liberă prin casă. Dacă ar fi fost să iasă pe afară, n-aş mai fi auzit niciodată de ea. Oamenii de pe aici sunt încăpăţânaţi: odată ce au înhăţat prada în fălci, nu-i mai dau drumul cu una, cu două. Dar Shanks o să-ţi ţină gura. Îl plătesc destul de gras.

— Shanks este băcanul? Am întrebat eu.

— Nu, băiete, el este tâmplarul de prin părţile locului şi meşterul de sicrie. Singura persoană din Adlington care are curajul să se aventureze până aici. L-am tocmit să-mi facă toate cumpărăturile şi să mi le aducă acasă.

După asta, am băgat sacii la adăpost, înăuntru, iar Vraciul l-a deschis pe cel mai mare şi i-a dat lui Meg cele de trebuinţă pentru a ne pregăti masa de dimineaţă.

Baconul a fost mai gustos decât cel pe care izbutea să-l gătească duhul domestic al Vraciului, chiar şi în dimineţile lui bune, iar Meg prăjise gogoşi de cartofi şi făcuse omletă cu brânză – Vraciul nu exagerase când spusese că era o bucătăreasă pricepută. Pe când înfulecam ca lupii din micul nostru dejun, l-am întrebat despre ciudatele zgomote de peste noapte.

— Deocamdată, nu mai e cazul să-ţi faci griji, îmi spuse el, îndesându-şi în gură o gogoaşă mare şi înghiţind-o. Casa asta

e construită pe o arteră, aşa că ne putem aştepta s-avem probleme, din când în când. Uneori, un cutremur de la mii de mile depărtare poate provoca tulburări pe o întreagă încrengătură de artere. Duhurile rele se pot vedea silite să se mute din locurile în care au trăit liniştite ani de zile. Noaptea trecută, un duh a trecut pe sub noi. A trebuit să cobor până în pivniţă, să văd dacă totul e în regulă.

Vraciul îmi povestise despre artere pe când eram dincolo, la Chipenden. Erau nişte linii de forţă de sub pământ, ca nişte drumuri, pe care unele tipuri de duhuri le puteau folosi pentru a se deplasa rapid dintr-un loc în altul.

— Să ţii minte că asta înseamnă, uneori, necazuri la suprafaţa pământului, continuă el. Când îşi stabilesc bârlogul la o nouă adresă, adesea încep prin a le face pocinoage oamenilor – uneori foarte periculoase – şi asta înseamnă o misiune pentru noi, vracii. Ascultă-mă pe mine, băiete, se prea poate să ne confruntăm cu un duh, prin apropiere, în nu mai mult de o săptămână!

După micul dejun, ne-am dus în camera de lucru a Vraciului, pentru lecţia mea de latină. Era o încăpere micuţă, cu două scaune de lemn cu spătar drept, cu o masă mare, un scăunel rătăcit, cu trei picioare, etajere goale şi o mulţime de dulapuri înalte pentru cărţi, afumate de vreme. Era şi cam rece, de asemenea – focul de cu seară era acum doar un morman de cenuşă alburie în vatră.

— Ia loc, băiete. Scaunele sunt tari, dar nu se face să stai prea comod când înveţi. Ca să nu te apuce cumva somnul, zise Vraciul, aruncându-mi o privire tăioasă.

M-am uitat în jur, la dulapurile de cărţi. Camera era întunecoasă, luminată doar de lumina plumburie care intra pe fereastră şi de vreo două lumânări, aşa că nu observasem până în clipa aceea că rafturile erau goale.

— Unde sunt cărţile? Am întrebat eu.

— Dincolo, la Chipenden – unde credeai, băiete? Nu prea avea rost să le ţin aici, la frig şi umezeală. Cărţile nu se împacă deloc cu astfel de condiţii. Nu, va trebui să ne descurcăm numai cu cele pe care le-am adus cu noi şi probabil să mai scriem noi înşine vreo câteva, cât timp stăm pe aici. Nu poţi doar să citeşti cărţile şi să laşi sarcina scrierii lor pe seama altora.

Ştiam că Vraciul adusese chiar o mulţime de cărţi, care îi împovăraseră foarte tare sacul, în vreme ce eu îmi adusesem doar caietele de notiţe. În următoarea oră, m-am luptat cu verbele latineşti. A fost o muncă grea şi m-am bucurat când Vraciul a propus să luăm o pauză, dar nu şi pentru ce a urmat.

A tras scăunelul cu trei picioare lângă dulapul de cărţi cel mai aproape de uşă. Apoi s-a urcat pe el şi a pipăit cu degetele pe poliţa de sus.

— Ei bine, băiete, zise el, ridicând cheia, cu o expresie foarte hotărâtă pe chip, n-o mai putem amâna. Hai să coborâm şi să ne uităm în pivniţă. Dar, mai întâi, o să mergem să vedem dacă Meg se simte bine. Nu vreau să ştie şi ea că ne ducem acolo, jos. Ar putea s-o tulbure. Nu-i place nici să se gândească la treptele alea!

Aceste cuvinte m-au făcut nerăbdător şi deopotrivă m-au speriat. Ardeam de curiozitate să aflu ce era jos, în pivniţă, dar, în acelaşi timp, ştiam că nu va fi câtuşi de puţin o experienţă plăcută.

Am găsit-o pe Meg în bucătărie. Terminase de spălat vasele şi acum se odihnea în faţa focului, picotind din nou.

— Deocamdată, e destul de fericită, zise Vraciul. Pe lângă faptul că-i întunecă memoria, poţiunea o face şi să doarmă mult.

Înainte să coborâm treptele de piatră, ne-am aprins fiecare câte o lumânare, apoi Vraciul a luat-o înainte. De data asta, m-am uitat mai cu atenţie la ce era în jur, încercând să-mi fixez bine în memorie cum arăta partea aceasta, de sub pământ, a casei. Nu coborâsem eu în prea multe pivniţe, dar aveam senzaţia că aceasta era cea mai înfricoşătoare şi mai neobişnuită dintre toate.

După ce descuie poarta de fier, Vraciul se întoarse şi mă bătu uşurel pe umăr.

— Meg intră rareori în camera mea de lucru, zise el, dar, orice s-ar întâmpla, să n-o laşi niciodată să pună mâna pe cheia asta!

Am dat din cap în semn c-am înţeles, Urmărindu-l apoi cum încuia poarta în spatele nostru. Am privit în jos…

— De ce treptele mai de jos sunt atât de largi? Am întrebat eu.

— Aşa a trebuit, băiete. S-au cărat diverse lucruri pe scările astea, până jos. Lucrătorii au avut nevoie de loc ca să treacă…

— Ce lucrători?
— Fierarii şi pietrarii, fireşte – cei pe care ne bizuim noi în îndeletnicirea noastră!
În timp ce coboram aşa, Vraciul primul şi eu după el, lumânarea mea a început să pâlpâie, alungindu-i umbra pe zid în sus, şi, în ciuda ecoului ghetelor noastre pe treptele de piatră, am auzit primele zgomote slabe venind din adâncuri. Au fost un suspin şi o tuse înecată, venind de la distanţă. Cu siguranţă mai era ceva sau cineva acolo, jos!
În total, erau patru etaje, sub pământ. Primele două aveau câte o singură uşă de acces, încastrată în piatră, dar apoi am ajuns la cel de-ai treilea, care avea trei uşi, după cum văzusem şi cu o seară înainte.
— Asta de la mijloc, după cum ştii, dă spre locul unde doarme Meg de obicei, când sunt eu plecat, zise Vraciul.
Acum ea primise o cameră sus, lângă a Vraciului, probabil pentru ca astfel s-o poată ţine sub observaţie – deşi, dacă era să ţinem cont de dovada din noaptea trecută, ea prefera să doarmă în balansoarul ei, aproape de foc.
— Pe celelalte nu le folosesc prea des, zise Vraciul, dar pot fi foarte utile pentru a ţine o vrăjitoare sub cheie, în deplină siguranţă, până când sunt gata toate celelalte aranjamente…
— Vrei să spui până când i se pregăteşte un puţ?
— Da, băiete, asta vreau să spun. După cum ai văzut, pe aici nu-i ca la Chipenden. Nu mă bucur de o grădină, aşa că trebuie să mă folosesc de pivniţă…
Cel de-ai patrulea şi cel mai de jos etaj era, bineînţeles, pivniţa propriu-zisă. Chiar mai înainte de a trece de ultimul cot şi de a ne apărea în raza vizuală, am auzit nişte lucruri de mi-a tremurat mâna în care ţineam lumânarea, iar umbra Vraciului a început să danseze drăceşte.
Erau şoapte şi gemete şi, cel mai rău dintre toate, un râcâit slab. Fiind al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, pot auzi lucruri pe care cei mai mulţi dintre oameni nu le aud, dar niciodată nu m-am obişnuit cu ele. Doar că, în unele zile, sunt mai curajos decât ceilalţi, asta-i tot ce pot spune. Vraciul părea destul de liniştit, dar el făcea treburi dintr-astea de o

viaţă.

Pivniţa era mare, chiar mai mare decât mă aşteptasem, cu mult mai întinsă decât parterul casei. Pe un perete şiroia apa, iar tavanul scund de deasupra mustea de umezeală, încât m-am întrebat dacă nu ne aflam cumva la marginea pârâului sau chiar sub albia lui.

Partea uscată a tavanului era acoperită de pânze de păianjen, atât de dese şi de întretăiate, că o armată de păianjeni trebuie să fi muncit la ele. Dacă numai unul sau doi ţesuseră toată pânzătura aceea, n-aş fi vrut să-i întâlnesc.

Am stat o grămadă de vreme cu ochii la tavan şi la pereţi, pentru că voiam să amân momentul în care aveam să mă uit la podea. Dar, după un timp, am simţit ochii Vraciului aţintiţi asupra mea, aşa că n-am mai avut încotro şi am făcut efortul de a privi în jos.

Am văzut ceea ce văzusem şi în cele două grădini ale Vraciului de la Chipenden. Presupun că erau foarte asemănătoare, dar, dacă mormintele şi puţurile de acolo erau risipite printre copaci, prin crengile cărora soarele mai pătrundea uneori, stropind pământul cu pete de lumină, aici erau mult mai multe şi m-am simţit prins ca în cursă, închis între cei patru pereţi şi tavanul scund, plin cu pânze de păianjeni.

Erau, în total, nouă morminte de vrăjitoare, fiecare marcat cu o lespede, în faţa căreia, pe o suprafaţă de şase picioare, pământul era înconjurat de pietre mai mici. Prinse cu piroane de aceste pietre, şi acoperind fiecare palmă de pământ, erau treisprezece drugi groşi de fier. Aceştia fuseseră puşi acolo pentru a împiedica vrăjitoarele moarte de dedesubtul lor să scormonească şi să-şi sape un drum până la suprafaţă.

Apoi, de-a lungul unuia dintre pereţii pivniţei, se vedeau nişte lespezi mult mai grele şi mai mari. Acestea erau în număr de trei şi pe fiecare meşterul pietrar cioplise exact acelaşi semn:

Litera grecească *beta* spunea oricui ştia să citească semnele vracilor că duhurile fuseseră închise, în bună regulă, sub ele, iar cifra romană *I,* din colţul din dreapta jos, spunea că erau nişte duhuri de prim rang, nişte monştri periculoşi, în stare să ucidă un om mai repede decât ai clipi din ochi. Nimic nou, până aici, mi-am zis eu în gând, şi, cum Vraciul era priceput în meseria lui, n-aveam de ce mă teme de duhurile rele care erau închise acolo.

— Există, de asemenea, şi două vrăjitoare vii, zise Vraciul, şi aici este cea dintâi, continuă el, arătându-mi către un puţ întunecat, cu gură pătrată şi cu un ghizd de pietre mici, peste care erau încrucişaţi treisprezece drugi de fier, oprind-o să iasă afară. Uită-te în colţul lespezii, zise el, arătând în jos.

Am observat atunci ceva ce nu mai văzusem înainte, nici măcar pe cele de la Chipenden. Vraciul îşi apropie lumânarea, ca să cercetez mai bine. Era un semn, mult mai mic decât cel de pe lespezile duhurilor rele, urmat de numele vrăjitoarei.

— Semnul reprezintă litera grecească *sigma,* pentru că noi le notăm pe toate vrăjitoarele cu „s” de la satanice, adică unelte ale Răului. Sunt atât de multe tipuri încât, fiind femei şi parşive, sunt adesea greu de categorisit cu precizie, zise Vraciul. Chiar mai mult decât un duh rău, o vrăjitoare are o personalitate care se poate schimba, în timp. Prin urmare, trebuie să cauţi să-i cunoşti povestea vieţii ei – iar povestea completă despre fiecare, închisă ori liberă, o găseşti scrisă în biblioteca de dincolo, de la Chipenden.

Ştiam că asta era adevărat, cel puţin despre Meg. Deşi era scris foarte puţin despre ea în biblioteca Vraciului, n-am comentat în niciun fel. Deodată, am auzit o mişcare uşoară venind dinspre bezna unui puţ şi am sărit imediat un pas înapoi.

— Bessy este o vrăjitoare de prim rang? L-am întrebat eu, tulburat, pe Vraci, pentru că soiul acesta de vrăjitoare era cel mai periculos şi putea ucide. Nu este marcat pe lespede…

— Toate vrăjitoarele şi duhurile din această pivniţă sunt de prim rang, răspunse Vraciul, şi eu le-am închis pe toate, aşa că n-avea rost să-l pun pe meşterul pietrar să mai cioplească şi asta, dar nu trebuie să-ţi fie frică de nimic aici, băiete. Bătrâna Bessy stă de mult închisă. Probabil c-am deranjat-o şi s-a întors pe partea cealaltă, în somn. Acum, vino mai încoace şi uită-te la asta…

Era un alt puţ de vrăjitoare, identic cu primul, dar deodată m-au trecut fiori reci. Ceva mi-a spus că, indiferent cine se afla în puţul acela, era mult mai periculoasă decât Bessy, care dormea şi care doar încerca să se simtă cât mai bine, în

pământul rece şi umed.

— Poţi să te uiţi şi mai de aproape, băiete, zise Vraciul, ca să vezi cu cine anume avem de a face. Ridică lumânarea şi aruncă o privire în puţ, dar ia seama să-ţi ţii picioarele cât mai departe de marginea lui.

Nu mă trăgea deloc inima s-o fac, dar glasul Vraciului sunase ferm. Era o poruncă. Să mă uit în puţ făcea parte din pregătirea mea de ucenic, aşa că n-aveam de ales.

M-am aplecat, având grijă să-mi ţin tălpile cât mai departe de drugii de fier, şi am ridicat lumânarea ca să arunce în puţ o lumină galbenă, tremurătoare. Chiar în clipa aceea, am auzit un zgomot venind de jos şi ceva, destul de mare, ţâşni dincolo de drugi şi traversă podeaua către cel mai apropiat cotlon întunecat. Părea să aibă viaţă, ca şi cum ar fi venit căţărându-se pe peretele puţului, mai repede ca gândul!

— Ţine lumânarea drept deasupra drugilor şi uită-te cum trebuie! Porunci Vraciul.

I-am dat ascultare, întinzându-mi braţul. La început, tot ce am putut zări au fost doi ochi plini de cruzime, uitându-se fix la mine, ca două puncte de foc, din pricina flăcării lumânării reflectate în ei. Când m-am uitat mai atent, am văzut o uriaşă faţă, numai piele şi os, încadrată de o claie de păr cărunt şi soios, şi, ghemuit sub ea, un trup acoperit cu solzi. Avea patru membre, toate mai curând nişte braţe decât nişte picioare, cu mâini lungi, terminate cu gheare ascuţite.

M-am înfiorat şi am început să tremur atât de tare, încât a fost cât pe-aci să scap lumânarea printre drugi. Am făcut un pas înapoi, dar prea grăbit, căci mi-am pierdut echilibrul şi era gata să cad grămadă, dacă nu mă prindea Vraciul de un umăr, sprijinindu-mă.

— Nu-i prea plăcută la vedere, nu-i aşa, băiete? Murmură el, clătinând din cap. Cea de acolo, de jos, este o vrăjitoare lamia. Avea o înfăţişare destul de omenească, acum douăzeci de ani şi mai bine, când am vârât-o aici. Acum a devenit din nou sălbatică. Aşa se întâmplă când închizi o lamia într-un puţ. Lipsită de tovărăşia oamenilor, se întoarce, încetul cu încetul la forma originară. Şi, chiar după atâţia ani, este încă foarte puternică. De aceea am pus o poartă de fier pe scară. Dacă reuşeşte vreodată să iasă de aici, să mai dea de un obstacol, care s-o mai ţină puţin în loc. Şi asta nu-i tot, băiete. Vezi tu,

un puţ obişnuit de vrăjitoare nu-i de ajuns pentru una ca ea. Are zăbrele de fier atât pe laturi, cât şi pe fundul gropii, îngropate sub un strat de pământ. Este cu adevărat ca într-o cuşcă. Asta ca să nu mai punem la socoteală un strat de sare şi de fier, dincolo de zăbrele. Poate săpa repede şi foarte adânc, folosindu-se de toate cele patru braţe cu gheare, prin urmare, numai aşa putem s-o împiedicăm să mai iasă afară! În orice caz, ştii cine este?

Era o întrebare cel puţin ciudată. M-am uitat pe lespede, citind numele gravat acolo:

Probabil că Vraciul a observat expresia de pe chipul meu, când m-am prins, pentru că a zâmbit cu cruzime.

— Da, băiete. Este sora lui Meg…

— Şi Meg ştie că sora sa e aici? Am întrebat.

— A ştiut, cândva, dar acum nu-şi mai poate aminti, de aceea e mai bine s-o menţinem în uitarea ei. Acuma, vino încoace – mai am ceva să-ţi arăt.

Mă conduse printre pietre către ungherul cel mai îndepărtat, care părea cel mai uscat loc din pivniţă; tavanul era mai puţin încărcat de pânze de păianjeni. Acolo era un puţ deschis, gata să fie folosit, iar capacul stătea alături, pe pământ, aşteptând să fie pus la locul lui.

Atunci am văzut, pentru prima oară, cum era construit capacul pentru un puţ de vrăjitoare. Pietrele de la exterior erau cimentate una de alta, formând un soi de ramă pătrată, şi nişte piroane lungi erau trecute prin ele, dintr-un capăt în

celălalt, ca să fie mai sigur că nu se vor deplasa. Cei treisprezece drugi de oţel aveau, de asemenea, nişte piroane lungi, fixate cu piuliţe, înfipte în pietre. Totul era foarte ingenios şi, pentru un astfel de capac, trebuia ca fierarul şi cioplitorul în piatră, care îl lucrau împreună, să fie foarte pricepuţi.

Deodată, am încremenit şi am rămas cu gura căscată, încât m-a observat şi Vraciul. De data aceasta nu era niciun semn, însă pe colţul cel mai apropiat al lespezii stătea deja scris:

Meg Skelton

— Care crezi că e cea mai bună soluţie, băiete? Întrebă Vraciul. Ceaiul de ierburi sau asta? Pentru că trebuie să fie ori una, ori cealaltă.

— Ceaiul de ierburi, am îngăimat eu, aproape în şoaptă.

— Bine, aşadar, acum ştii de ce nu ai voie să uiţi să i-l dai, în fiecare dimineaţă. Dacă uiţi tu, ea îşi va aduce aminte cine este, şi n-aş vrea s-o aduc aici, jos.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb ceva, în clipa aceea, dar n-am făcut-o, pentru că ştiam că Vraciului nu i-ar fi plăcut. Voiam să ştiu de ce leacul, care era destul de bun pentru o vrăjitoare, nu era la fel de bun şi pentru toate celelalte. Cu toate acestea, am simţit că nu aveam chiar dreptate să mă plâng: nu puteam să uit cât de aproape de Întuneric ajunsese, o dată, Alice. Atât de aproape, încât Vraciul se gândise că ar fi cel mai bine s-o închidă şi pe ea într-un puţ. Se oprise doar fiindcă îi amintisem eu cum pe Meg o lăsase liberă.

În noaptea aceea, am descoperit că mi-e greu să adorm. Îmi vuia capul din pricina celor văzute şi a faptului că-mi dădusem seama unde mă aflam. La viaţa mea, văzusem nu puţine lucruri înfricoşătoare, dar să locuiesc într-o casă cu morminte de vrăjitoare, cu duhuri legate şi vrăjitoare vii în pivniţă îmi ţinea somnul departe de pleoape. În cele din urmă, m-am hotărât să cobor în vârful picioarelor până jos. Îmi lăsasem caietele cu însemnări în bucătărie şi-l voiam pe cel de latină: ştiam că o jumătate de oră de uitat în plictisitoarea listă cu substantive şi verbe mă va trimite cu siguranţă la culcare.

Chiar mai înainte de a ajunge la picioarele scării, am auzit nişte zgomote la care nu mă aşteptam. Cineva plângea încetişor în bucătărie şi Vraciul vorbea cu voce scăzută. Când am ajuns la uşa bucătăriei, n-am mai intrat – era întredeschisă şi ceea ce am zărit m-a ţintuit locului.

Meg şedea în balansoarul ei, aproape de cămin. Îşi ţinea capul în palme, iar umerii i se scuturau de suspine. Vraciul era aplecat spre ea, vorbindu-i blând şi mângâindu-i părul. Chipul său, luminat de lumânare, era pe jumătate întors în direcţia mea şi avea zugrăvită o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată. Semăna cu aceea de pe faţa mare şi bolovănoasă a fratelui meu Jack, care se îmblânzea uneori, când se uita la nevasta lui, Ellie.

Atunci, în timp ce priveam, spre marea mea uimire, o lacrimă se prelinse din ochiul stâng al magistrului meu şi îi coborî pe obraz, până în colţul gurii.

M-am simţit prost să mai iscodesc în continuare, aşa că m-am întors în odaia mea.

CAPITOLUL 06

O POAMĂ TARE REA

Zilele au început, curând, să între într-o oarecare rutină.

Dimineaţa, sarcina mea era să fac focul în sobele de la parter şi să aduc apă proaspătă de la pârâu. Din două în două zile trebuia să aprind focul în toată casa, să nu se facă prea multă umezeală. Când aprindeam focul în odăile de dormit, datoria mea era să deschid fereastra fiecăreia şi s-o aerisesc vreo zece minute. Dar mai întâi, trebuia să scot cenuşa din vatră, şi atâta urcam şi coboram pe scări, că mă bucuram când terminam. Cel mai greu era la mansardă, bineînţeles, şi întotdeauna începeam cu ea, înainte să-mi obosească picioarele prea tare.

Mansarda era o încăpere mare, cea mai mare din casă, foarte spaţioasă. N-avea decât o fereastră, de fapt un uriaş luminator în tavan. Înăuntru nu era altă mobilă, în afară de un pupitru masiv, din lemn de mahon, întotdeauna încuiat. Pe placa de bronz a încuietorii, în jurul găurii cheii, era lucrată în relief o pentagramă, o stea cu cinci colţuri înscrisă în trei cercuri

concentrice. Ştiam că pentagramele erau folosite pentru a-i proteja pe magicieni când invocau demonii şi m-am întrebat de ce oare plăcuţa avea un astfel de desen.

Pupitrul părea foarte scump şi, de asemenea, m-am întrebat ce putea fi înăuntru şi de ce Vraciul nu-l aducea în camera lui de lucru de la parter, care ar fi fost un loc mult mai potrivit pentru acea piesă de mobilier, unde ar fi fost mult mai utilă. N-am prins niciodată prilejul să-l întreb ceva despre pupitrul acela. Şi, când în sfârşit am vorbit despre el, era deja prea târziu.

După ce aeriseam mansarda, uni continuam munca mai jos, ocupându-mă de un etaj o dată. Cele trei dormitoare de sub mansardă nu erau mobilate. Două dintre ele erau spre partea din faţă a casei şi unul, în spate. Camera din spate era cea mai urâtă şi mai întunecoasă din toată casa, pentru că n-avea decât o singură fereastră, care se deschidea drept către peretele stâncii. Când am ridicat geamul şi am aruncat o privire afară, roca umedă era atât de aproape că aş fi putut s-o ating cu mâna. În stâncă era un fel de terasă, cu o potecă de la ea spre vârf. Aveam impresia că ar fi fost cu putinţă să ieşi pe fereastră şi să te caţeri până la terasa aceea. Nu că aş fi fost eu destul de curajos ca să încerc! O singură mişcare greşită şi mi-aş fi împrăştiat creierii pe dalele de piatră de jos.

După ce aprindeam focurile în cămine, îi dădeam lui Meg ceaiul ei de ierburi, apoi îmi repetam verbele la latină până la vremea micului dejun, pe care îl luam mult mai târziu decât la Chipenden. După aceea, urmau lecţiile, care acopereau cea mai mare parte a zilei, dar, pe la sfârşitul după-amiezii, de obicei făceam o plimbare cu Vraciul, nu mai mult de douăzeci de minute, până la ieşirea din defileu, unde acesta se deschidea spre pantele mai scunde ale depresiunii. În pofida faptului că era o muncă grea să mă îngrijesc de focul din sobe, la Chipenden făceam mult mai mult exerciţiu fizic şi începusem să nu mai am stare. În fiecare dimineaţă, aerul părea mai rece, iar Vraciul mi-a spus că nu mai era mult până la prima zăpadă.

Într-o dimineaţă, magistrul meu plecă la Adlington, ca să-l vadă pe fratele lui, Andrew, lăcătuşul. Când l-am întrebat dacă puteam să-l însoţesc, m-a refuzat.

— Nu, băiete, cineva trebuie să n-o scape din ochi pe Meg. Pe

lângă asta, am ceva de vorbit cu Andrew. Problemele de familie sunt private. Şi trebuie să-l pun la curent cu ce s-a mai întâmplat…

Din acestea am dedus că Vraciul voia să-i povestească fratelui său, pe îndelete, tot ce ni se întâmplase în Priestown, când magistrul meu fusese la un pas de a muri ars pe rug de către Inchizitor. De îndată ce ne întorseserăm la Chipenden, Vraciul trimisese o scrisoare la Adlington, anunţându-l pe fratele său că era teafăr, dar acum probabil că voia să-i dea amănunte.

Am fost foarte dezamăgit că m-a lăsat acasă – îmi doream nespus să aflu cum o mai duce Alice –, dar n-am avut de ales, căci, cu tot ceaiul de ierburi, Meg chiar trebuia să fie supravegheată cu atenţie. Vraciul îşi făcea griji în special că ar fi putut ieşi din casă, rătăcindu-se pe coclauri, aşa că trebuia să mă asigur că ambele uşi, şi cea din faţă, şi cea din spatele casei, rămân încuiate. Având în vedere ce s-a întâmplat, ceea ce a făcut ea a fost absolut neaşteptat…

Era târziu, spre sfârşitul după-amiezii, iar eu mă aflam în camera de lucru a Vraciului, făcându-mi temele. Cam la fiecare cincisprezece minute mă duceam să văd dacă Meg e în regulă. De obicei, o găseam moţăind în faţa focului; ori aşa, ori pregătind legumele pentru masă. Dar, de data asta, când am venit în control, n-am mai găsit-o în bucătărie.

Am dat fuga mai întâi la uşile de intrare, pentru orice eventualitate, dar amândouă erau încuiate. După ce m-am uitat şi în salon, am urcat la etaj. Mă aşteptam s-o găsesc în odaia sa, dar după ce am bătut, cum n-am primit niciun răspuns, am deschis uşa. Camera era goală.

Cu cât urcam mai sus pe scări, căutând-o din cameră în cameră, cu atât mai neliniştit începeam să mă simt. Când am descoperit că şi mansarda era goală, am intrat în panică. Dar atunci am tras aer adânc în piept. „Gândeşte!” mi-am poruncit eu în minte. Unde în altă parte mai putea fi Meg?

Mai rămăsese un singur loc şi anume pe scările care duceau jos, în pivniţă. Nu-mi prea venea să cred, fiindcă Vraciul îmi spusese că lui Meg i se făcea rău numai gândindu-se la scările acelea. M-am dus mai întâi în camera lui de lucru, urcându-mă pe scăunel, ca să caut cheia de pe raftul de sus al dulapului de cărţi. N-ar fi avut cum să ia cheia fără s-o văd eu, dar am vrut

să verific oricum. Cheia se afla încă acolo. Cu un suspin de uşurare, am aprins o lumânare şi am coborât spre pivniţă.

Am auzit poarta cu mult înainte de a fi ajuns la ea. Zăngănea puternic, trimiţându-şi bubuiturile în ecou, din perete în perete, cutremurând toată casa. Dacă nu m-aş fi aşteptat s-o găsesc pe Meg acolo, aş fi zis că vreuna dintre creaturi a urcat din pivniţă şi acum încerca să iasă.

Dar era într-adevăr Meg. Se agăţase strâns cu mâinile de gratii şi lacrimile îi şiroiau pe obraji. La lumina lumânării, am văzut-o zgâlţâind poarta. După forţa cu care o făcea, m-am convins că era încă foarte puternică.

— Haide, Meg, am zis eu, blând, hai să ne întoarcem sus. E frig şi trage aici, jos. Dacă nu eşti atentă, o să răceşti.

— Dar e cineva acolo jos, Billy. Cineva acolo jos care are nevoie de ajutor.

— Nu e nimeni acolo jos, i-am răspuns eu, conştient că minţeam.

Sora ei, Marcia, lamia sălbatică, era într-adevăr acolo, închisă în puţul ei. Oare Meg începuse să-şi aducă aminte?

— Dar eu sunt sigură că este, Billy. Nu-mi pot aminti cum o cheamă, dar e acolo jos şi are nevoie de mine. Te rog, deschide poarta şi ajută-mă. Lasă-mă să cobor şi să mă uit. De ce nu vii şi tu cu mine, să ţii lumânarea?

— Nu pot, Meg. Ştii, n-am cheie ca să descui poarta. Haide, te rog. Vino înapoi în bucătărie…

— Oare John ştie unde este cheia? Întrebă Meg.

— Probabil. De ce nu-l întrebi pe el, când se întoarce?

— Da, Billy, asta-i o idee bună. Atunci, aşa facem!

Meg îmi zâmbi printre lacrimi şi urcă scările. Am condus-o în bucătărie şi am ajutat-o să se aşeze în balansoarul ei, lângă foc.

— Stai aici şi încălzeşte-te, Meg. O să mă duc să-ţi mai pregătesc o cană de ceai de ierburi. Ai nevoie să bei ceva fierbinte, după ce ai fost pe scările acelea reci şi pline de umezeală…

Meg îşi băuse deja doza obişnuită pe ziua aceea şi nu voiam să-mi asum riscul de-a o îmbolnăvi, aşa că am pus doar o cantitate mică de licoare în cană şi am amestecat-o cu apă fierbinte. Mi-a mulţumit şi l-a băut pe tot. Până să se întoarcă Vraciul, adormise deja.

Când i-am povestit ce se întâmplase, el a clătinat din cap.
— Nu-mi place deloc treaba asta, băiete! De acum încolo, doza ei de dimineaţă trebuie să fie de trei degete pe fundul cănii. N-aş fi vrut s-o fac, dar n-am încotro.
Arăta foarte plouat. Rareori îl mai văzusem atât de abătut. Dar curând am aflat că nu era aşa numai din pricina lui Meg.

— Am primit nişte veşti rele, băiete, mi-a zis el, lăsându-se să cadă obosit într-un scaun, la gura focului din bucătărie. Emily Bum a murit. E îngropată de mai bine de o lună.
Nu ştiam ce să spun. Trecuseră ani buni de când fusese împreună cu Emily. De atunci, Meg fusese femeia din viaţa lui. De ce era oare atât de trist?
— Îmi pare rău, am bâiguit eu.
— Dar nici pe jumătate cât îmi pare mie, băiete, zise Vraciul, gâtuit. A fost o femeie bună Emily. A dus o viaţă grea, dar s-a străduit cât a putut, fără să se plângă. Lumea e mai săracă acum, când ea nu mai el Când piere cel bun, uneori se dezlănţuie cel rău, care altminteri ar fi fost ţinut în frâu!
Mă pregăteam să-l întreb ce-a vrut să spună prin cuvintele acelea misterioase, dar în clipa aceea Meg a început să se trezească şi, când a deschis ochii, am tăcut amândoi, iar el n-a mai pomenit de Emily a doua oară.

La micul dejun din cea de-a opta dimineaţă de când sosiserăm la Anglezarke, Vraciul şi-a dat farfuria deoparte, a lăudat-o pe Meg pentru ce gătise şi apoi s-a întors spre mine.

— Ei bine, băiete, cred că a venit timpul să te duci să vezi cum se descurcă fata. Crezi că nimereşti drumul?
Am dat din cap, încercând să nu zâmbesc prea larg, şi, în mai puţin de zece minute, străbăteam defileul şi ieşeam spre coline, sub cerul liber. Am luat-o pe la nord de Adlington, spre ferma Straja Mlaştinii, unde stătea Alice.
Când Vraciul hotărâse să venim la casa lui de iarnă, îmi închipuisem că vremea o să se strice imediat, şi, într-adevăr, se făcuse din ce în ce mai frig, dar, în ziua aceea, părea să se fi îndreptat. Deşi era o dimineaţă rece, geroasă, soarele strălucea, aerul era curat şi puteam vedea până la multe mile depărtare. Era genul de dimineaţă în care te bucuri că trăieşti.

Probabil că Alice m-a zărit coborând dealul, fiindcă a ieşit din curtea fermei şi a venit înaintea mea. Dincolo de hotarele fermei era o pădurice şi m-a aşteptat acolo, la umbra copacilor. Era foarte încruntată, aşa că am ştiut înainte să deschidă gura că nu era mulţumită de noua ei casă.

— Nu e drept, Tom! Moşu' Gregory nici că se putea să-mi găsească un loc mai prost în care să stau! Nu-i deloc vesel să locuieşti cu bătrânii Hurst!

— E chiar atât de rău, Alice? Am întrebat eu.

— Era mai bine la Pendle, şi asta spune multe.

Pendle era locul unde trăiau cele mai multe vrăjitoare din familia lui Alice. Ea nu-l putea suferi, pentru că ai ei o chinuiseră.

— Se poartă rău cu tine, Alice? Am întrebat-o eu, îngrijorat deodată.

Alice clătină din cap.

— N-au ridicat mâna la mine până acum. Dar nici nu-mi vorbesc decât foarte puţin. Şi nu mi-a luat mult să mă dumiresc de ce sunt atât de muţi şi de nefericiţi. E din pricina fiului ăluia al lor – ăla de-l cheamă Morgan, despre care a întrebat Moş Gregory. E crud şi bădăran, asta-i. Adevărată poamă rea. Ce mai fiu e şi ăsta, care-şi bate propriul tată şi se răsteşte la maică-sa până o face să plângă? Nici măcar nu le spune mamă şi tată. „Boşorogule" şi „babo" sunt singurele drăgălăşenii pe care le primesc din partea lui. Sunt speriaţi de el, asta-i, şi l-au minţit pe Moş Gregory, pentru că Morgan vine mai mereu pe capul lor. Le e fiică de vizitele lui, asta-i. Eu n-am nicio treabă, dar nu mai pot înghiţi multă vreme situaţia. Dacă trebuie, într-un fel sau altul, găsesc eu ac de cojocul lui.

— Nu face nimic, deocamdată, i-am spus eu. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Vraciul.

— Nu cred că el o să dea fuga să m-ajute. Socotesc că Moşu' Gregory mi-a făcut-o dinadins. Fiul ăla al lor este unul din breasla lui. Poartă pelerină cu glugă şi cară un toiag după el! I-o fi cerut să ţină ochii pe mine.

— Dar el nu e un vraci, Alice.

— Ce altceva ar putea fi?

— Este unul dintre foştii ucenici ai Vraciului, care n-a reuşit să-şi încheie pregătirea. Ţi-aduci aminte de ultima seară la

Chipenden, când am adus eu scrisoarea aceea şi Vraciul şi-a ieşit de-a binelea din fire? N-am avut când să-ţi spun, dar scrisoarea era de la Morgan. Îl ameninţa pe Vraci. Zicea că magistrul meu i-a luat ceva ce-i aparţine.

— Ei bine, e-o poamă foarte rea, fără îndoială, continuă Alice. Şi nu numai că vine mereu pe acasă. În unele nopţi, coboară dealul şi se duce la lac. L-am urmărit eu, noaptea trecută. Stă chiar pe marginea malului şi se uită fix la apă. Uneori, îşi mişcă gura de parc-ar vorbi cu cineva. În lacul ăla s-a înecat sora lui, nu-i aşa? Probabil că stă de vorbă cu stafia ei. Nu m-aş mira ca el s-o fi înecat!

— Şi îşi bate tatăl? Am întrebat eu.

Asta mă tulburase mai mult ca orice. M-am gândit la tatăl meu şi mi s-a pus un nod în gât. Cum putea cineva să ridice mâna asupra propriului său părinte?

Alice confirmă, dând din cap.

— S-au hârjâit în două rânduri, de când sunt eu aici. Da’ rău. Prima oară, bătrânul domn Hurst a încercat să-l dea afară din casă şi s-au luptat. Cum Morgan e şi mai tânăr, şi mai puternic, îţi dai tu seama cine a ieşit mai şifonat. A doua oară, l-a târât pe taică-său pe scări, în odaia de sus, şi l-a încuiat acolo. Bătrânul a început să plângă. Asta nu mi-a plăcut deloc. M-a făcut să-mi aduc aminte cum era pe când locuiam cu familia mea, la Pendle. Poate că, dacă o să-i spui lui Moş Gregory cât de rău e, o să mă lase să vin şi să stau şi eu cu voi.

— Nu cred c-o să-ţi placă prea mult nici sus, la Anglezarke. Pivniţa e plină de puţuri şi Vraciul are două vrăjitoare vii acolo, iar una dintre ele este sora lui Meg, şi ea tot o vrăjitoare lamia. M-am îngrozit numai când m-am uitat printre drugi la ea în puţ. Dar şi mai milă mi-e de Meg. Ai avut dreptate, în privinţa ei. Chiar locuieşte în aceeaşi casă cu Vraciul, dar o ţine amorţită cu o licoare, ca să nu-şi aducă aminte cine e. Mai bine de jumătate de an stă încuiată într-o încăpere de sub pământ, aproape de pivniţă. E foarte trist să vezi asta. Dar Vraciul n-are de ales. Ori o ţine aşa, ori o vâră în puţ, ca pe sora ei.

— Nu-i drept să ţii o vrăjitoare într-un puţ. Niciodată nu merită una ca asta. Dar tot mai bine aş fi acolo, cu voi, decât să trebuiască să-l văd pe Morgan aproape în fiecare zi. Mă

simt singură, Tom. Îmi lipseşti!

— Şi tu-mi lipseşti mie, Alice, dar deocamdată nu pot face nimic. Totuşi, o să-i povestesc Vraciului ce mi-ai zis şi o să-l mai întreb o dată. O să fac tot ce-mi va sta în puteri, promit. Vasăzică, Morgan e acum acolo? Am întrebat eu, cu un semn din cap către fermă.

Alice clătină din cap.

— Nu l-am mai văzut de ieri. O să se întoarcă el, curând, fără îndoială.

Pe urmă, n-am mai stat mult de vorbă, fiindcă doamna Hurst, nevasta fermierului, a ieşit în pragul uşii din spatele casei şi a început s-o strige pe Alice, aşa că a trebuit să ne despărţim.

Alice s-a bosumflat şi şi-a ridicat ochii spre cer.

— O să mai vin să te văd, curând! I-am zis eu, când s-a întors să plece.

— Chiar să vii, Tom. Dar nu uita să-l întrebi pe Moş Gregory ce te-am rugat!

Nu m-am întors direct la casa Vraciului. Am urcat până sus, pe crestele muntoase, acolo unde vântul putea să-mi mai smulgă pânzele de păianjen din minte. Prima mea impresie a fost că partea de sus a podişului era destul de teşită, iar priveliştea nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca a dealurilor de la Chipenden. Nici înfăţişarea câmpurilor şi satelor de jos nu era atât de spectaculoasă.

Totuşi, erau nişte vârfuri mai înalte spre sud şi spre est, iar dincolo de Anglezarke, chiar mai multe creste muntoase. În linie dreaptă, spre sud, erau Winter Hill şi Rivington, dincolo de ele, Smithhills, iar spre est, Podişul Turton şi Podişul Darwen. Ştiam lucrurile acestea pentru că studiasem hărţile Vraciului înainte să plecăm – având grijă să le împăturesc la loc cum trebuia, după aceea. Aşadar, aveam deja o idee despre cum arăta zona. Erau multe de explorat şi m-am hotărât să-l întreb pe Vraci dacă mi-aş putea lua vreo două zile libere, mai înainte ca iama să se înstăpânească de-a binelea. M-am gândit că probabil o să-mi dea voie, pentru că făcea parte din îndeletnicirea unui vraci să cunoască bine geografia Comitatului, ca să poată ajunge repede dintr-un loc într-altul şi să-şi găsească drumul, când cineva trimitea după ajutor.

Am mers mai departe până când am zărit un mic deal rotund

ca o cupolă, în depărtare, chiar în vârful podişului. Părea făcut de mâna omului şi am ghicit că era un tumul, o colină funerară pentru vreo căpetenie din vechime. Tocmai când mă pregăteam să mă întorc, o siluetă s-a ivit în vârful lui. Ţinea un toiag în mâna stângă şi purta o pelerină, cu gluga trasă pe cap. Fără îndoială că era Morgan!

Apariţia lui pe tumul a fost aşa de bruscă încât îţi venea să crezi că s-a întrupat din vaporii de aer. Totuşi, bunul-simţ îmi spunea că urcase pur şi simplu pe partea cealaltă a dealului.

Dar ce făcea acolo? Nu puteam să-mi dau seama. Părea că execută un soi de dans! Se repezea de colo-colo şi-şi flutura braţele în aer. Apoi, dintr-odată, a scos un urlet de mânie şi a izbit cu toiagul în pământ. Era furios. Dar din ce cauză?

În clipa următoare, o fâşie de ceaţă mânată de vânt dinspre est mi l-a ascuns vederii, aşa că am luat-o la picior. Cu siguranţă n-aveam niciun chef să-l întâlnesc. Mai ales în starea în care se afla!

N-am mai stat mult sus, pe creste. În orice caz, dacă mă întorceam la o oră rezonabilă, aveam mai multe şanse ca Vraciul să mă mai lase curând să mă duc s-o văd pe Alice. Şi voiam să mă întorc şi ca să-i povestesc ce aflasem.

Astfel, după masa noastră de prânz, i-am raportat magistrului meu că îl văzusem pe Morgan, sus, pe crestele podişului, precum şi tot ce spusese Alice despre el.

Vraciul s-a scărpinat în barbă şi a oftat.

— Fata are dreptate. Morgan este o poamă rea, asta-i sigur. Se îmbracă în haine de vraci şi unii mai săraci cu duhul chiar îl cred vraci, acum. Dar i-a lipsit disciplina pentru a stăpâni îndeletnicirea noastră. A fost şi leneş, pe deasupra, şi îi plăcea să dea rasol. Avea aproape optsprezece ani când a plecat de la mine, şi până atunci nu se dovedise bun de nimic. Îşi închipuia că este un mag şi lua bani de la oamenii simpli şi cinstiţi, care sunt cel mai uşor de tras pe sfoară. Am încercat să-l opresc s-o apuce pe căi rele, dar se pare că sunt unii oameni care pur şi simplu refuză să fie ajutaţi.

— Un mag? Am întrebat eu, fiindcă nu cunoşteam cuvântul.

— Este o altă denumire pentru un magician sau un vrăjitor, băiete. Cineva care practică aşa-zisa magie. Se ocupă uneori şi de vindecări, dar specialitatea lui este necromanţia.

— Necromanţia? Asta ce-i? Am întrebat eu.

Nu-l mai auzisem pe Vraci folosind cuvântul acela până atunci şi mi-am dat seama că o să am multe lucruri de notat în caietul meu de însemnări, după discuţia noastră.

— Gândeşte-te, băiete. Vine din greceşte, aşa că ar trebui să deduci singur ce înseamnă.

— Păi, *necros* înseamnă „cadavru”, am zis eu, după ce-am chibzuit puţin. Aşadar, presupun că e ceva în legătură cu morţii.

— Bravo, băiete! Morgan este un mag care se foloseşte de morţi, ca să-l ajute şi să-i dea putere.

— Cum? Am întrebat eu.

— Ei bine, după cum ştii, spectrele şi stafiile fac şi ele parte din domeniul nostru. Dar în vreme ce noi le ţinem o cuvântare şi le convingem să-şi vadă de drumul lor, el face pe dos. Se slujeşte de spiritele morţilor. Le foloseşte ca iscoade. Le încurajează să rămână prizoniere pe pământ – ca să îi îndeplinească lui dorinţele şi să-l ajute să-şi umple buzunarele cu arginţi. Uneori chiar păcălindu-i pe oameni când sunt la necaz şi vulnerabili.

— Adică, nu-i decât un şarlatan?

— Nu, el chiar vorbeşte cu morţii. Aşa că bagă la cap şi ţine minte bine: Morgan este un individ periculos şi pactele lui cu Întunericul i-au adus nişte puteri foarte reale şi foarte periculoase, de care ar trebui să ne temem. Este şi violent, de asemenea, şi i-ar face foarte mult rău cuiva care i-ar sta în cale. Aşa că ţine-te departe de el, băiete.

— De ce l-ai lăsat până acum şi nu l-ai oprit mai înainte? Am întrebat eu. N-ar fi trebuit să-l pui la punct cu mulţi ani în urmă?

— E o poveste lungă, zise magistrul meu. Probabil ar fi trebuit s-o fac, dar n-am găsit prilejul, pe atunci. O să-l punem curând la punct şi pe el. Tu încearcă să stai departe de el până când o să fim gata să-l înfruntăm – şi încetează să-mi spui tu mie cum să-mi fac treaba!

Mi-am plecat spăsit fruntea, iar magistrul meu m-a bătut uşurel pe braţ.

— Haide, băiete, n-ai făcut nimic rău. Ai dreptate în ceea ce

spui. Mă bucur să văd că-ţi pui mintea la contribuţie. Iar fata a făcut bine când l-a iscodit şi a văzut că vorbea cu stafia surorii lui. Este exact motivul pentru care am pus-o pe ea să stea acolo, ca să observe lucruri din acestea!

— Dar nu-i drept! Am protestat eu. Ştiai că Alice o să o ducă greu la ferma aceea.

— Ştiam că n-o s-o ducă tocmai ca-n puf, băiete. Dar fata trebuie să ispăşească pentru ce a făcut în trecut şi este mai mult decât în stare să-şi poarte de grijă şi singură. Totuşi, după ce-o să încheiem socotelile cu Morgan, aceea va fi o casă cu mult mai fericită. Dar, mai întâi, trebuie să-l găsim.

— Alice zice că bătrânii Hurst au minţit. Morgan vine des pe la fermă.

— E şi acum acolo?

— Ea a zis că nu mereu, dar că, dacă-i plecat, se poate întoarce în orice moment.

— Atunci, poate că de acolo ar trebui să ne începem căutările, mâine, zise Vraciul, căzând pe gânduri.

Cum tăcerea se prelungea, mi-am ţinut promisiunea făcută lui Alice, deşi ştiam că era pierdere de vreme să-l întreb.

— Nu s-ar putea ca Alice să stea din nou împreună cu noi? Am întrebat eu. O duce chiar mizerabil. E o cruzime s-o lăsăm acolo, când este destul loc şi pentru ea aici.

— De ce îmi pui o întrebare la care cunoşti deja răspunsul? Zise Vraciul, aruncându-mi o privire mânioasă. Nu vorbi prosteşte. Dacă-ţi laşi inima să-ţi conducă mintea, atunci Întunericul te va învinge de fiecare dată. Ţine minte asta, băiete – s-ar putea să-ţi salveze viaţa, într-o bună zi. Şi avem deja destule vrăjitoare vii aici.

Deci, cam aşa se sfârşise cu pledoaria mea pentru Alice. Însă n-am vizitat ferma familiei Hurst în ziua următoare. S-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

CAPITOLUL 07

ARUNCĂTORUL-DE-PIETRE

Îndată după micul dejun, un argat înalt şi mătăhălos bubui în uşa din dos cu amândoi pumnii, de parcă ar fi fost în primejdie de moarte.

— Ce vrei să-i faci, dihanie? Strigă Vraciul, deschizând uşa de

perete. Vrei s-o dărâmi, guguman fără pereche?

Flăcăul se opri şi se făcu roşu ca sfecla.

— Te-am căutat jos, în sat, zise el, arătând în urmă, către Adlington. Un tâmplar a ieşit din curte şi mi-a arătat drumul încoace. El mi-a spus să bat tare la uşa din dos.

— Da, dar a zis să baţi, nu s-o pisezi de s-o faci aşchii, zise Vraciul, furios. Ei, şi, ce treabă ai cu mine?

— M-a trimis tata. A zis să vii imediat. E o treabă urâtă. Moarte de om.

— Şi cine-i taică-tău? Întrebă Vraciul.

— Henry Luddock. Stăm la Ferma de Piatră, aproape de Strunga Oilor.

— L-am cunoscut pe tatăl tău şi am mai lucrat o dată pentru el. Eşti cumva William?

— Eu sunt, da…

— Ei bine, William, ultima oară când am fost pe la Ferma de Piatră, erai doar un prunc în scutece. Acum, îmi dau seama că eşti necăjit, aşa că intră şi odihneşte-ţi puţin picioarele. Apoi trage aer în piept, linişteşte-te şi începe cu începutul. Vreau toate amănuntele, aşa că spune tot şi nu lăsa nimic deoparte, îi porunci Vraciul.

Când am trecut prin bucătărie ca să ajungem în salon, n-am văzut nici urmă de Meg. Când nu avea treabă, îi stătea în obicei să se odihnească în balansoar, încălzindu-şi mâinile la focul din bucătărie. M-am întrebat dacă se ascundea cumva pentru că aveam vizitatori – cum ar fi trebuit să facă şi când venise Shanks cu proviziile de la băcan.

Odată ajunşi în salon, William începu să depene întâmplările care începuseră prost şi apoi o luaseră razna de tot. Se părea că un duh rău, probabil cel pe care magistrul meu şi cu mine îl auziserăm trecând pe arteră, cu vreo câteva nopţi înainte, se instalase la Ferma de Piatră, pornindu-se pe rele şi făcând gălăgie, în timpul nopţii. Zăngănise oalele şi tigăile prin bucătărie, ciocănise la uşa din faţă şi buşise în pereţi de vreo câteva ori. Atât mi-a fost de-ajuns ca să-mi dau seama ce fel de duh era, după însemnările pe care le făcusem despre duhuri rele.

Era un *duh-care-bate-la-uşă,* aşa că deja ghicisem ce avea să urmeze în povestirea lui William. În dimineaţa următoare, duhul se apucase să dea cu pietre. La început, erau doar nişte

pietricele mici, cu care arunca în geamuri, le rostogolea pe ţigle sau le lăsa să cadă pe hornul sobei. Apoi, trecuse la pietre mai mari. Mult mai mari.

Vraciul mă învăţase că un duh-care-bate-la-uşă se transformă uneori într-un *aruncător-de-pietre.* În stadiul acesta, duhul este foarte năbădăios şi foarte periculos de înfruntat. Omul care murise era un păstor angajat de Henry Luddock. Îi găsiseră corpul neînsufleţit, la poalele crestelor podişului.

— I-a împrăştiat creierii, ne-a spus William, cu un pietroi mai mare decât capul lui.

— Sunteţi siguri că n-a fost un accident? Întrebă Vraciul. Poate că a călcat el greşit, pe când umbla pe culme, a căzut şi s-a lovit singur.

— Suntem foarte siguri: zăcea întins pe spate, cu bolovanul peste el. Pe urmă, în timp ce îi aduceam corpul jos, a început să plouă cu pietre în jurul nostru. A fost de groază. Eu am crezut c-o să mor. Aşadar, vii să ne ajuţi? Te rugăm. Altminteri tata o să-şi piardă minţile de îngrijorare. E multă treabă de făcut, dar nu mai poate nimeni ieşi afară din casă.

— Bine, du-te acasă şi spune-i tatălui tău că vin. Cât despre treburi, mulgeţi vacile şi faceţi numai ce-i musai. Oile îşi pot vedea şi singure de grijă, cel puţin până o să dea zăpada, aşa că nu vă apropiaţi de dealuri.

După plecarea lui William, Vraciul se întoarse către mine şi clătină din cap, cu gravitate.

— E o poveste urâtă, băiete. Aruncătorii-de-pietre fac necazuri, dar foarte rar omoară, aşa că acesta este unul crud, care ar putea foarte bine să repete figura. M-am mai ocupat de vreo doi sau trei ca ăsta, la viaţa mea, şi de fiecare dată s-a sfârşit cu cel puţin o durere de cap supărătoare, drept răsplată pentru osteneala mea. E altfel decât se procedează cu un spintecător, dar uneori poate fi la fel de periculos. Au fost şi vraci care au murit, ucişi de aruncători-de-pietre.

Eu înfruntasem un spintecător, în toamnă. Vraciul fusese bolnav şi mă văzusem silit să fac totul fără el, ajutat de un ţapinar şi de tovarăşul lui. Fusese destul de înfricoşător, pentru că spintecătorii îşi ucid prada. Şi povestea de acum era înfricoşătoare, dar într-alt fel. Nu prea aveai ce să faci ca să te aperi de bolovani care cădeau din cer!

— Ei bine, cineva trebuie s-o facă! Am zis eu, cu un zâmbet şi

afişând o mină curajoasă.

Vraciul încuviinţă, cu gravitate.

— Cu siguranţă, băiete, aşa că hai să-i dăm de cap.

Mai trebuia să facem ceva înainte de a pleca. Vraciul m-a condus înapoi în salon şi mi-a cerut să iau din dulap sticla maronie cu eticheta pe care scria „Ceai de ierburi”.

— Mai pregăteşte-i lui Meg o porţie, băiete, zise Vraciul. Numai că, de data aceasta, fă-o concentrată. Toarnă cam de vreo patru degete. O să meargă, pentru că ar trebui să ne întoarcem până-ntr-o săptămână.

I-am ascultat îndemnul, punând aproape patru degete din poţiunea întunecată. Apoi am pus ibricul la fiert şi am umplut cana până la buză cu apă fierbinte.

— Bea asta, Meg, îi spuse Vraciul, întinzându-i cana aburindă. O să ai nevoie, pentru că se răceşte vremea şi s-ar putea să-ţi dea junghiuri prin oase.

Meg i-a zâmbit şi, în vreo zece minute, băuse toată cana şi deja începuse să moţăie. Vraciul mi-a dat cheia de la poarta scărilor din pivniţă şi mi-a cerut s-o iau înainte. Apoi a luat-o pe Meg în braţe ca pe un copil şi a coborât după mine.

Am descuiat poarta, am coborât treptele şi am aşteptat în faţa uşii din mijloc, pe palierul cu trei uşi, cât timp ce magistrul meu o duse pe Meg în Întunericul de dinăuntru. Lăsase uşa deschisă, aşa că am putut auzi tot ce i-a spus.

— Noapte bună, iubirea mea, a zis el. Să visezi despre grădina noastră.

Sunt sigur că n-ar fi trebuit să aud asta, dar am auzit-o şi m-am sfinţit puţin stingherit să-l aud, dintre toţi oamenii de pe lume, tocmai pe magistrul meu vorbind astfel.

Şi de care grădină vorbea Vraciul? Vreuna dintre grădinile de la Chipenden? Dacă era aşa, speram că se referea la grădina dinspre apus, cea cu vedere spre dealuri. La celelalte două, cu puţurile lor pentru duhuri şi cu mormintele pentru vrăjitoare, n-avea cum să se gândească.

Meg nu i-a răspuns nimic, dar Vraciul probabil c-a trezit-o când a ieşit şi a încuiat uşa, pentru că ea a început deodată să plângă ca un copil speriat de Întuneric. Auzind-o, Vraciul s-a oprit şi a aşteptat lângă uşă multă vreme, până când plânsul s-a stins, în cele din urmă, şi-a fost înlocuit de un alt sunet, mult mai slab: fluieratul respiraţiei lui Meg, ieşind printre dinţi.

— Acum e bine, i-am zis eu, liniştit, magistrului meu. A adormit. Îi aud sforăitul.

— Nu, băiete! A zis Vraciul, aruncându-mi una dintre privirile sale ucigătoare. E mai mult cântat, decât sforăit!

Ei bine, mie îmi suna clar a sforăit şi tot ce-am putut gândi a fost că Vraciul nu suferea nici cea mai mică critică la adresa lui Meg. Oricum, acestea fiind zise, ne-am întors din nou sus, am încuiat uşa în urma noastră şi ne-am făcut bagajul pentru călătorie.

Am pornit către est, înaintând prin defileu până când deveni atât de îngust încât aproape că păşeam prin pârâu, iar deasupra creştetelor noastre cerul nu se mai vedea decât ca o crăpătură subţire. Apoi, spre surpriza mea, am ajuns la nişte trepte tăiate în stâncă.

Erau înguste, abrupte şi alunecoase, din pricina pojghiţei de gheaţă care le acoperea. Eu căram sacul greu al Vraciului, ceea ce însemna că, dacă alunecam, n-aveam decât o singură mână liberă cu care să mă ţin.

Urmându-l pe magistrul meu, am izbutit să ajung, întreg, până în vârf şi cu siguranţă că efortul a meritat, pentru că m-am trezit din nou în aer liber, cu spaţii larg deschise de jur împrejur. Vântul sufla cu atâta putere de-ar fi putut să ne zboare până dincolo de dealuri, iar norii erau negri şi ameninţători, gonind pe deasupra capetelor noastre, atât de aproape încât părea că, dacă ridicai mâna, îi atingeai.

Cum v-am mai spus, fiind un podiş, Anglezarke avea şi creste muntoase, dar erau mult mai teşite decât cele pe care le lăsaserăm noi în urmă, la Chipenden. Totuşi, erau câteva culmi, despărţite de văi, unele dintre ele având forme foarte ciudate. Una, mai ales, ieşea în evidenţă pentru că era un gorgan nu foarte mare, dar prea rotund şi prea simetric ca să fie natural. Când am trecut pe lângă el, l-am recunoscut deodată ca fiind acelaşi tumul pe care îl zărisem pe fiul lui Hurst.

— Aici l-am văzut pe Morgan, i-am spus Vraciului. Stătea chiar pe vârful ăsta.

— Nu mă îndoiesc, băiete. A fost dintotdeauna fascinat de tumulul ăsta şi urca mereu pe el. Oamenii îi spun Pâinea Rotundă… înţelegi, din pricina formei sale, zise Vraciul,

sprijinindu-se în toiag. A fost construit în vechime, de către primii oameni care au venit din apus în Comitat. Au debarcat la Heysham, după cum ştii.

— La ce folosea? Am întrebat eu.

— Sunt puţini cei care ştiu exact, dar mulţi cei atât de smintiţi încât să-şi dea cu presupusul. Majoritatea crede că este doar un tumul în care a fost înmormântat un rege din vechime, cu armura lui întreagă şi cu tot aurul pe care l-a avut. Unii mai lacomi au săpat gropi adânci, însă, drept răsplată pentru truda lor, n-au găsit nimic. Ştii ce înseamnă numele Anglezarke, băiete?

Am clătinat din cap şi m-am înfiorat.

— Ei bine, înseamnă „templul păgân”. Tot podişul a fost o uriaşă biserică, deschisă către cer, unde locuitorii de odinioară se închinau Vechilor Zei. Şi, după cum ţi-a povestit mama ta, cel mai puternic dintre aceşti zei se numea Golgoth, care înseamnă Stăpânul Iernii. Tumulul ăsta, spun unii, a fost altarul lui. La început, Golgoth era o puternică forţă a elementelor naturii, un spirit al naturii căruia îi plăcea frigul. Dar, din pricină că a fost slujit atât de multă vreme şi cu atâta ardoare, a devenit înfumurat şi pretenţios, uneori întârziind mult timp după sfârşitul anotimpului care îi fusese menit şi ameninţând să ţină pământul în ghearele îngheţului şi zăpezii cât e anul de lung. Unii chiar cred că puterea lui Golgoth a adus ultima Eră Glaciară. Cine poate ştii adevărul? În orice caz, în miezul iernii, la solstiţiu, temându-se că îngheţul nu se va mai sfârşi vreodată şi că primăvara nu se va mai întoarce nicicând, oamenii s-au apucat să-i aducă jertfe, ca să-l îmblânzească. Jertfe de sânge, sacrificii de vieţi – pentru că aşa-i omul, nu se învaţă minte niciodată.

— Animale? Am întrebat.

— Oameni, băiete… îi ucideau pentru ca, ghiftuit de sângele acelor victime, Golgoth să se ducă, mulţumit, la culcare şi să doarmă adânc, îngăduindu-i primăverii să se întoarcă. Oasele celor sacrificaţi încă se mai văd şi-n zilele noastre. Dacă sapi oriunde, pe-o rază de o milă în jurul locului acestuia, dai imediat de o mulţime de oase… Tumulul ăsta a fost dintotdeauna încă un motiv de îngrijorare pentru mine în privinţa lui Morgan. Pur şi simplu nu poate sta departe de locul

acesta şi a fost mereu interesat de Golgoth – mult prea interesat, pentru gustul meu – şi probabil că încă mai e. Vezi tu, unii oameni cred că Golgoth ar putea fi cheia de a obţine suprema putere magică şi, dacă un mag ca Morgan ar izbuti să capteze puterea lui Golgoth, atunci Întunericul ar putea subjuga întreg Comitatul.

— Şi dumneata crezi că Golgoth mai bântuie încă pe aici, pe undeva, prin podiş...

— Da. Se zice că doarme pe undeva la mare adâncime sub podişul ăsta. Şi de aceea interesul lui Morgan pentru Golgoth este atât de periculos. Problema este, băiete, că Vechii Zei au crescut în putere când au fost veneraţi de oamenii fără minte. Puterea lui Golgoth s-a stins, când venerarea a încetat, şi atunci a căzut într-un somn greu. Un somn din care noi *nu* vrem să se trezească.

— Dar de ce oamenii au încetat să i se mai închine? Parcă le era teamă că iarna nu se va mai sfârşi vreodată, nu?

— Da, băiete, e adevărat, dar uneori apar alte considerente, mai importante. Probabil un trib mai puternic, venerând un alt zeu, a venit aici, în podiş. Sau poate că recolta s-a împuţinat şi oamenii au trebuit să se mute într-o zonă mai fertilă. Motivul s-a pierdut în negura timpului, dar cert este că, acum, Golgoth doarme. Şi aşa vreau să rămână. Prin urmare, ţine-te departe de locurile astea, băiete, ăsta-i sfatul meu. Şi o să încercăm să-l ţinem la distanţă şi pe Morgan. Acuma, însă, hai să mergem, că ziua e scurtă, aşa că mai bine ne-am grăbi.

Cu aceste cuvinte, Vraciul porni înainte şi, o oră mai târziu, coboram din podiş şi ne îndreptam spre miazănoapte, ajungând la Ferma de Piatră pe înserat. William, băiatul fermierului, ne aştepta în capul drumului şi ne-a condus, peste deal, spre fermă, în vreme ce lumina zilei se împuţina tot mai mult. Dar, înainte de a intra în gospodăria fermei, Vraciul stărui să ne ducă în locul unde fusese găsit oierul mort.

O potecă de la poarta din spate a curţii fermei pornea drept spre brâul de piatră al podişului, care se contura întunecat şi ameninţător pe cerul cenuşiu. Cum vântul nu mai sufla, norii se târau ca melcii şi păreau grei de zăpadă.

La vreo două sute de paşi, ajunserăm la un defileu cu mult mai mic decât cel în care se afla casa Vraciului, dar la fel de posomorât şi de sinistru. Era doar un hogaş îngust, plin de

nămol şi de pietre, tăiat de un izvor cu ape iuţi şi puţin adânci.

Nu era mare lucru de văzut, dar nu mă simţeam deloc în largul meu. Nici William: îşi rostogolea ochii în cap şi se tot întorcea brusc, de parcă s-ar fi temut că l-ar fi putut ataca cineva pe la spate. Era caraghios să-l vezi, dar eram prea speriat ca să schiţez măcar un zâmbet.

— Aşadar, ăsta e locul? Întrebă Vraciul, când William se opri.

William dădu din cap şi arătă un petic de pământ pe care smocurile de iarbă erau strivite.

— Şi ăla e pietroiul pe care i l-am ridicat de pe cap, zise tânărul, arătând spre un bolovan de piatră cenuşie. Doi oameni de-abia l-am ridicat!

Bolovanul era mare şi mă uitam la el încruntat, îngrozit la gândul că aşa ceva ar putea cădea din cer. Acum înţelegeam cât de periculos putea fi un duh aruncător-de-pietre.

În clipa aceea, dintr-odată, a început să plouă cu pietre. Prima a fost mică, scoţând un zgomot atât de slab, când a lovit iarba, încât abia l-am putut auzi, acoperit de clipocitul izvorului. Mi-am ridicat privirile spre cer, la ţanc cât să am timp să văd venind una mult mai mare, trecând cu puţin pe lângă capul meu. Curând, pietroaie de toate mărimile răpăiau în jurul nostru, unele destul de mari cât să ne rănească grav.

Vraciul ne făcu semn cu toiagul înapoi, spre fermă şi, spre mirarea mea, începu s-o ia spre ieşirea din defileu. Ne-am mişcat repede şi eu m-am căznit să ţin pasul, căci, cu fiecare metru, sacul din spinare devenea mai greu şi noroiul mai alunecos sub picioare. Abia când am ajuns la curtea fermei ne-am oprit, ca să ne mai tragem răsuflarea.

Pietrele nu mai cădeau, dar una dintre ele făcuse deja un rău. Pe fruntea Vraciului se vedea o crestătură din care şiroia sângele. Nu era adâncă şi nu-i ameninţa sănătatea, dar faptul că fusese rănit astfel mă îngrijora.

Aruncătorul-de-pietre ucisese deja un om, şi totuşi, magistrul meu – care trecuse pragul jumătăţii vieţii – avea să se confrunte cu el. Ştiam că, ziua următoare, va avea într-adevăr nevoie de ucenicul lui. Ştiam că va fi o zi înfricoşătoare.

Henry Luddock ne-a întâmpinat călduros, când am ajuns înapoi la fermă. Curând, eram aşezaţi în faţa unui foc bun de lemne, în bucătăria lui. El era un bărbat vânjos, jovial, cu

obrajii rumeni, care nu se lăsase copleşit de ameninţarea unui duh rău. Îi părea rău de moartea păstorului pe care-l tocmise, dar se arăta îndatoritor şi respectuos faţă de noi şi voia să-şi joace rolul de gazdă bună, ospătându-ne cu o cină copioasă.

— Mulţumim pentru propunere, Henry, îi spuse Vraciul, refuzându-l politicos. Este foarte drăguţ din partea ta, dar noi nu lucrăm niciodată cu burta plină. Nu ne-ar aduce decât necazuri. Tu însă poţi să-ţi vezi de treabă şi să mănânci tot ce doreşti.

Spre marea mea tristeţe, a fost exact ceea ce familia Luddock a făcut. S-au aşezat şi-au început să înfulece din câte-o porţie generoasă de plăcintă de viţel, în timp ce o amărâtă de îmbucătură de brânză decolorată şi un pahar de apă de fiecare a fost toată cina pe care a îngăduit-o Vraciul pentru noi doi.

Aşadar, mi-am molfăit brânza, gândindu-mă la Alice, în casa aceea în care era atât de nefericită. Dacă n-ar fi fost acest duh rău, Vraciul poate s-ar fi ocupat de Morgan şi ar fi îndreptat lucrurile acolo. Dar cu un aruncător-de-pietre de înfruntat, cine ştie când avea să mai ajungă şi acolo.

Nu erau odăi libere în casă, iar Vraciul şi cu mine am petrecut o noapte chinuită, înveliţi cu o pătură fiecare, pe podea, în bucătărie, aproape de tăciunii din vatră, îngheţaţi de frig şi cu oasele înţepenite, a doua zi dimineaţa ne-am trezit cu mult înainte de revărsatul zorilor şi-am pornit spre cel mai apropiat sat, pe nume Belmont. Am ţinut-o tot la vale, drept pentru care înaintam cu spor, dar ştiam că în scurtă vreme aveam să ne întoarcem şi să refacem drumul, pas cu pas, urcând până la fermă.

Belmont nu era prea mare – doar o răscruce cu o jumătate de duzină de case şi fierăria la care ne-am oprit noi. Fierarul nu s-a arătat prea bucuros să ne vadă, dar asta probabil pentru că vizita noastră l-a dat jos din pat. Era înalt şi împănat cu muşchi, ca majoritatea fierarilor, cu siguranţă un om cu care nu era de glumit, dar care se uita la Vraci cu precauţie şi nu părea tocmai în largul lui. Ştia prea bine cu ce se îndeletnicea magistrul meu.

— Am nevoie de un topor nou, i-a zis Vraciul.

Fierarul i-a făcut semn spre peretele din spatele cuptorului, unde o mulţime de fiare de topor erau atârnate la vedere, deja

făurite, gata de a fi şlefuite şi ascuţite.
Vraciul alese repede, arătând către cel mai mare. Era un topor uriaş, cu lamă dublă, iar fierarul l-a măsurat rapid din priviri pe magistrul meu, de parcă l-ar fi cântărit să vadă dacă era îndeajuns de vânjos şi de puternic ca să-l mânuiască.
Apoi, fără să mai piardă vremea, dădu din cap, mormăi ceva şi se apucă de lucru. Am stat lângă cuptor, căscând gura la fierarul care a încins fierul de topor, l-a bătut cu ciocanul pe nicovală, modelându-l şi scufundându-l din când în când într-o căldare cu apă, unde sfârâia puternic şi scotea un nor de aburi.
L-a fixat apoi cu ciocanul într-o coadă lungă de lemn, înainte de a-l ascuţi pe piatra de tocilă, scoţând scântei. Cu totul, a durat aproape un ceas până când fierarul să fie în sfârşit mulţumit şi să i-l întindă magistrului meu.
— Acum, mai am nevoie şi de un scut mare, a zis Vraciul. Trebuie să fie destul de mare ca să apere două persoane, totuşi destul de uşor ca băiatul să-l poată ţine la un braţ distanţă deasupra capului.
Fierarul a părut surprins, dar a intrat în prăvălia lui şi s-a întors cu un scut mare, rotund. Era făcut din lemn, prins într-o ramă de metal. Şi la mijloc avea, de asemenea, o bucată de fier mai umflată, care se termina cu un ţugui, dar pe care fierarul se apucă s-o dea jos, înlocuind-o cu un miez tot de lemn, ca să facă scutul mai uşor. Apoi, a acoperit partea exterioară a scutului cu tablă.
Apucându-l de margini, eram în stare să ţin scutul deasupra capului meu cu ambele mâini întinse. Vraciul însă a spus că nu-i bine, fiindcă aş fi putut fi rănit la degete şi atunci aş fi scăpat scutul. Prin urmare, obişnuita curea de piele a fost înlocuită cu două mânere de lemn, fixate chiar pe rama discului, pe partea interioară.
— Bun, hai să vedem ce poţi, a zis Vraciul.
M-a pus să ţin scutul în diferite poziţii şi înclinat în mai multe feluri, după care, în sfârşit mulţumit, i-a plătit fierarului şi ne-am întors spre Ferma de Piatră.
Am pornit neîntârziat spre defileu. Vraciul a fost nevoit să-şi lase toiagul, fiindcă avea mâinile ocupate cu toporul şi sacul lui. Eu mă luptam cu scutul cel greu, bucuros că nu mă pusese să-i car tot eu şi sacul. Am urcat până când am ajuns la

tăpşanul pe care murise păstorul. Acolo, Vraciul s-a oprit şi s-a uitat pătrunzător în ochii mei.

— Acum trebuie să te arăţi curajos, băiete. Foarte curajos. Şi trebuie să ne mişcăm repede. Duhul sălăşluieşte sub rădăcinile unui păducel, uite colo. Trebuie să tăiem copacul şi să-l ardem, ca să-l scoatem afară din bârlog.

— De unde ştii? Am întrebat eu. Duhurile aruncătoare de pietre trăiesc de obicei sub rădăcini de copaci?

— Trăiesc oriunde le place. Dar, în general, duhurile rele trăiesc prin defileuri şi, în special, sub rădăcinile arborilor de păducel. Păstorul a fost ucis la intrarea în defileu, chiar aici. Şi eu ştiu că există un arbore de păducel puţin mai sus, pentru că exact acolo m-am luptat cu ultimul duh, în urmă cu aproape nouăsprezece ani, când John era doar un copil în scutece, iar Morgan era ucenicul meu. Dar aici e o problemă, pentru că, în timp ce duhul de atunci a ascultat de vorbă bună, luându-şi tălpăşiţa când i-am cerut-o, acesta de acum este un aruncător-de-pietre crud, care deja a ucis, aşa că vorbele nu vor fi de-ajuns.

După acestea, îndreptându-ne către nord, am intrat ţinându-ne pe latura dinspre apus a defileului, Vraciul mergând cu paşi iuţi înaintea mea; curând, amândoi răsuflăm greu. Nămolul de la intrare fu înlocuit, treptat, de grohotiş, prin care înaintam cu dificultate.

La început, am mers pe marginea de sus a defileului, dar apoi Vraciul a coborât, luând-o prin valul de pietre sfărâmate de la baza pantei, până am ajuns la izvor. Nu era prea adânc, nici prea lat, dar curgea vijelios printre pietre, repezindu-se la vale cu atâta putere încât ar fi fost greu să-l traversăm. Am continuat să urcăm în sens invers curgerii lui, ambele sale maluri ridicându-se, din ce în ce mai abrupte, până când doar o fâşie îngustă de cer se mai putu zări deasupra creştetelor noastre. Atunci, în pofida zgomotului izvorului, am auzit primele pietricele căzând în apă, chiar în faţa noastră.

Era ceva la care mă aşteptasem şi, curând, urmară şi altele, Silindu-mă să iau scutul din spinare şi să încerc să-l ţin deasupra capetelor noastre. Vraciul era mai înalt ca mine, aşa că a trebuit să mă întind şi, nu după multă vreme, au început să mă doară umerii şi braţele. Chiar şi aşa, ţinându-i cât de sus îmi îngăduiau braţele, Vraciul tot era silit să se aplece şi

amândoi înaintam chinuit.

Peste puţin timp, am zărit arborele de păducel. Nu era deosebit de mare, dar era foarte bătrân, negru şi chircit, cu rădăcini noduroase ieşite în afară, care semănau cu nişte gheare. Stătea sfidător, ca unul care supravieţuise capriciilor vremii timp de un secol sau poate mai mult. Era locul potrivit pentru sălaşul unui duh rău, mai ales un aruncător-de-pietre ca acesta, care evită tovărăşia oamenilor şi căruia îi place să fie singur.

Pietrele care cădeau deveneau din ce în ce mai mari şi, tocmai când ajungeam la copac, una mai mare decât pumnul meu a pocnit cu atâta putere în scut, încât aproape că m-a surzit.

— Ţine-l bine, băiete! A strigat Vraciul.

Atunci, ploaia de pietre a încetat.

— Acolo… mi-a arătat magistrul meu şi, în umbra de sub crengile copacilor, am putut zări duhul începând să se întrupeze.

Vraciul îmi spusese că acest tip de duh era, de fapt, un spirit şi nu avea un trup de carne, sânge şi oase; însă, uneori, când încerca să-i sperie pe oameni, se acoperea cu lucruri care îl făceau vizibil ochilor omeneşti. Acesta de acum se folosea de pietrele şi noroiul de sub copac. Le-am văzut ridicându-se deodată, într-o uriaşă trombă udă, şi lipindu-se de trupul duhului care se arătă astfel ochilor noştri.

Nu era o privelişte plăcută. Avea şase braţe enorme care, presupun, erau foarte nimerite pentru a azvârli cu pietre. Nu era de mirare că putea arunca atât de multe, cu o asemenea viteză. Capul, la fel, era uriaş, iar faţa acoperită cu noroi, mâzgă şi pietricele mai mici care, când se încruntă la noi, se mişcară întocmai de parcă dedesubt avea loc un cutremur. În loc de gură avea o despicătură întunecată şi două găuri negre uriaşe, acolo unde ar fi trebuit să fie ochii.

Neluându-l în seamă pe duh, fără să mai piardă nicio clipă, căci ploaia de pietre reîncepuse să cadă, Vraciul se duse drept la copac, lovindu-l cu toporul îndată ce ajunse la el. Bătrânul copac noduros era rezistent şi a fost nevoie de mai multe lovituri de topor ca să-i înlăture crengile. Îl pierdusem din vedere pe duh, prea ocupat să ţin scutul deasupra şi să parez cele mai mari pietre care veneau peste noi. Scutul părea să

devină din clipă în clipă mai greu, iar braţele îmi tremurau de efortul de a-l ţine sus.

Vraciul atacă trunchiul, izbind cu furie. Am înţeles atunci de ce alesese un topor cu dublu tăiş: lovea şi în faţă şi în spate, descriind arcuri largi, ca de coasă, de am început să mă tem pentru viaţa mea. Uitându-te la el, n-ai fi ghicit niciodată că era atât de puternic. Nu mai era de mult tânăr, dar mi-am dat seama atunci, din felul în care lama toporului muşca adânc în lemn, că, în ciuda vârstei sale şi a bolii care abia de curând îi trecuse, era totuşi cel puţin la fel de puternic ca fierarul şi făcea cât doi ca tata.

Vraciul nu reteză copacul cât să cadă la pământ, ci îi despică trunchiul, apoi lăsă toporul jos şi scotoci prin sacul lui de piele. Nu vedeam prea bine ce anume făcea, din pricina faptului că pietrele curgeau acum mai înverşunat ca niciodată. Am privit cu coada ochiului şi am văzut că duhul începuse să se vălurească şi să se întindă: vine uriaşe de muşchi se umflau, erupând pretutindeni pe trupul lui, ca furunculele coapte. Şi, după ce încă un nor de noroi şi de pietricele se ridică în aer, am văzut că aproape îşi dublase dimensiunile. Atunci s-au întâmplat două lucruri, unul după altul, într-o succesiune rapidă.

Primul a fost un uriaş bolovan care a căzut din cer în dreapta noastră şi s-a îngropat pe jumătate în pământ. Dacă ar fi aterizat peste noi, scutul ar fi fost inutil. Amândoi am fi fost striviţi. Al doilea a fost copacul care a izbucnit deodată în flăcări. După cum am spus, n-am avut timp să văd cum a izbutit Vraciul să-i dea foc, dar rezultatul a fost într-adevăr uluitor. Copacul s-a aprins cu un puternic vâjâit şi flăcările s-au înălţat până la cer, trosnind şi împrăştiind scântei în toate direcţiile.

Când m-am uitat în stânga, duhul dispăruse, şi atunci, cu mâinile tremurânde, am coborât scutul şi l-am sprijinit cu marginea de pământ. Abia îl lăsasem jos, că Vraciul şi-a ridicat sacul, şi-a pus toporul pe umăr şi, fără niciun cuvânt sau privire înapoi, a pornit spre ieşirea din defileu.

— Vino, băiete! Strigă el după mine. Nu tândăli!

Atunci mi-am ridicat scutul şi l-am urmat, fără să risc să mă mai uit o dată în spate.

După o vreme, Vraciul a încetinit pasul şi l-am putut prinde

din urmă.
— Asta a fost? Am întrebat eu. S-a terminat?
— Nu fi prost! A zis el, clătinând din cap. Este abia începutul. A fost numai primul pas. Ferma lui Henry Luddock este în siguranţă de acum, dar duhul ăla o să lovească din nou, în altă parte, şi foarte curând. O să urmeze o mulţime de lucruri mult mai rele!
M-am simţit dezamăgit, fiindcă îmi închipuisem că primejdia se sfârşise şi misiunea noastră se încheiase. Mă aşteptam, plin de nădejde, la o masă fierbinte şi gustoasă, dar iată că Vraciul îmi spulbera visele, pentru că trebuia să postim în continuare.
Îndată ce-am ajuns înapoi, i-a spus lui Henry Luddock că-l scăpase de duh. Fermierul i-a mulţumit şi i-a făgăduit să-l plătească în toamna ce vine, imediat după recoltă; cinci minute mai târziu, eram pe drum spre casa de iarnă a Vraciului.
— Eşti sigur că duhul ăla o să se întoarcă? Eu chiar am crezut că l-am alungat, i-am spus Vraciului, în timp ce străbăteam podişul, cu vântul suflându-ne năprasnic în spinare.
— Adevărul e că treaba e pe jumătate făcută, băiete, dar partea cea mai rea urmează să vină. Întocmai cum o veveriţă îşi îngroapă ghindele ca să le mănânce mai târziu, un duh îşi face rezerve de putere acolo unde sălăşluieşte. Din fericire, acestea i-au pierit, au ars odată cu păducelul. Am câştigat prima mare bătălie, dar după vreo două zile, în care îşi va aduna noi puteri, o să înceapă să chinuiască pe altcineva.
— Aşadar, o să-l închidem într-un puţ?
— Nu, băiete. Când un aruncător-de-pietre ucide atât de fără motiv, trebuie să fie nimicit definitiv!
— De unde o să-şi ia noi puteri?
— Din teamă, băiete, din teamă o să şi le ia. Un aruncător-de-pietre se hrăneşte din teama celor pe care îi chinuieşte. Unele familii sărmane din apropiere vor avea o noapte de groază. Nu ştiu unde o să se ducă şi pe cine va alege, aşa că nu pot face nimic în această privinţă şi nu pot da niciun sfat. Este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le acceptăm. Ca şi uciderea acelui bătrân copac nevinovat. N-am vrut s-o fac, dar n-am avut încotro. Duhul acela o să se mişte în continuare, o să adune puteri şi, peste o zi sau două, o să-şi găsească iar un loc bun de a-şi face o vizuină. Şi atunci iar o să vină cineva şi-

o să ne ceară ajutorul.

— De ce a devenit duhul atât de crud la primul lui sălaş? Am întrebat eu. De ce a ucis?

— Păi, oamenii de ce ucid? Făcu Vraciul. Unii o fac, alţii nu. Şi unii care încep bine sfârşesc rău. După cum cred eu, aruncătorul ăsta de pietre a fost menit, iniţial, să fie doar un duh-care-bate-la-uşi şi care dă târcoale caselor, speriind oamenii cu ciocănituri şi bufnituri în timpul nopţii. Dar a vrut mai mult, a vrut o întreagă pantă de deal numai a lui şi atunci şi-a pus în cap să-i gonească pe bietul Henry Luddock şi pe familia sa afară din ferma lor. Dar acum, din pricină că i-am distrus bârlogul, o să aibă nevoie de unul nou. Aşadar, o să se mute mai departe pe arteră.

Am dat din cap.

— Ei, poate că asta o să te mai înveselească puţin, zise el, scoţând o bucată de brânză îngălbenită din buzunar. Rupse din ea o bucăţică şi mai mică şi mi-o întinse. Mestec-o, mă îndemnă el, dar n-o înghiţi dintr-odată.

Odată întorşi la casa Vraciului, am adus-o pe Meg din pivniţă şi am reintrat în rutina treburilor gospodăreşti şi a lecţiilor. Totuşi, era o mare diferenţă. Fiindcă aşteptam ca duhul să facă iarăşi necazuri, postul nostru continua. Era un chin pentru mine s-o văd pe Meg gătind numai pentru ea, în vreme ce noi flămânzeam. Trei zile ne-am înfometat aşa, încât stomacul meu începuse să creadă că-mi fusese tăiat gâtul, dar, în cele din urmă, în cea de-a patra zi pe la prânz, se auzi o bătaie puternică în uşa din spate…

— Ei bine, du-te şi răspunde, băiete! Porunci Vraciul. Fără îndoială că au sosit veştile pe care le aşteptam.

I-am dat ascultare, dar, spre uluirea mea, când am deschis uşa, am găsit-o pe Alice în faţa ei.

— Bătrânul domn Hurst m-a trimis, a zis Alice. Sunt necazuri cu un duh rău la ferma Straja Mlaştinii. Ei? N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

CAPITOLUL 08

ÎNTOARCEREA ARUNCĂTORULUI-DE-PIETRE

Vraciul avusese dreptate în prezicerile lui, dar a fost la fel de uluit ca şi mine când am condus-o pe vizitatoarea noastră în bucătărie.

— Duhul s-a întors la ferma lui Hurst, i-am spus eu. Domnul Hurst cere ajutor.

— Vino în salon, fato. O să vorbim acolo, a zis el, întorcându-se s-o conducă.

Alice mi-a zâmbit, dar nu înainte de a arunca o privire spre Meg, care stătea cu spatele la noi, încălzindu-şi mâinile la foc.

— Ia loc, i-a spus magistrul meu lui Alice, închizând uşa salonului. Acum, povesteşte-mi toată tărăşenia. Începe cu începutul şi nu te grăbi.

— N-am prea multe de povestit, răspunse Alice. Tom mi-a spus destule despre duhuri rele ca să fiu sigură că acela de-acolo este un aruncător-de-pietre. Azvârle cu bolovani în fermă de câteva zile – nu se mai poate ieşi din casă. Mi-am pus viaţa în primejdie ca să vin să vă chem. Curtea e plină de bolovani. Nu cred c-a mai rămas vreun geam întreg şi a spart trei olane din coşul sobei. E de mirare că n-a fost nimeni rănit.

— Şi Morgan n-a încercat să facă nimic să-l oprească? A întrebat Vraciul. L-am învăţat aproape toate lucrurile de bază despre duhurile rele.

— Nu l-am mai văzut de câteva zile. Mai bine, c-am scăpat de belea!

— Se pare că este exact ce aşteptam, am zis eu.

— Da, şi mie mi se pare la fel. Mai bine pregăteşte ceaiul de ierburi. Să-l faci la fel de concentrat ca şi data trecută.

M-am ridicat şi-am deschis dulapul de lângă cămin, scoţând sticla maronie. Când m-am întors, am surprins o expresie de dezaprobare pe chipul lui Alice. Şi Vraciul o văzuse.

— Fără îndoială, băiatul te-a pus la curent cu toate chestiunile mele personale. Prin urmare, ştii ce o să facă acum şi de ce este nevoie de asta. Aşa că lasă căutătura asta piezişă!

Alice nu răspunse, dar veni după mine în bucătărie şi mă privi cum pregătesc ceaiul de ierburi, în timp ce Vraciul se duse în camera lui de lucru să-şi completeze jurnalul la zi. Când am

terminat, Meg moţăia în scaunul ei, aşa c-a trebuit s-o trezesc, scuturând-o cu blândeţe de umăr.

— Uite, Meg, i-am spus eu, când deschise ochii. Ţi-am adus ceaiul tău de ierburi. Să-l bei cu atenţie, ca să nu te arzi…

Ea primi cana, dar se uită la ea, gânditoare.

— Nu mi-am băut deja ceaiul pe ziua de azi, Billy?

— Ai nevoie de încă o cană, Meg, pentru că vremea s-a răcit mai tare, între timp.

— Oh, cum o cheamă pe prietena ta, Billy? E o fată aşa de drăguţă! Ce frumoşi ochi căprui!

Alice zâmbi când o auzi pe Meg spunându-mi Billy şi se prezentă singură.

— Mă cheamă Alice şi am locuit la Chipenden. Dar acum stau la o fermă din apropiere.

— Atunci să vii pe la noi ori de câte ori doreşti, o invită Meg. N-o să primesc multe vizite de la doamne, zilele astea. O să mă bucur să te văd pe tine.

— Bea-ţi ceaiul, Meg, le-am întrerupt eu. Bea-l cât e cald. E cel mai bine pentru tine aşa.

Cu acestea, Meg începu să-şi soarbă poţiunea şi, nu după multă vreme, termină cana şi începu să picotească.

— Mai bine o coborâţi în frigul şi umezeala de jos! Zise Alice, cu un val de amărăciune în glas.

N-am avut când să-i răspund, pentru că Vraciul a ieşit tocmai atunci din camera sa de lucru şi a ridicat-o pe Meg în braţe. Eu am luat lumânarea şi am descuiat poarta, în timp ce el coborî cu Meg până jos, în odaia ei din pivniţă. Alice rămăsese în bucătărie. După ce ne-am întors, cinci minute mai târziu, toţi trei eram pe drum.

Ferma Straja Mlaştinii suferise o adevărată canonadă. Întocmai cum povestise Alice, curtea era plină de pietre şi aproape toate ochiurile de geam fuseseră sparte. Fereastra de la bucătărie era singura neatinsă încă. Uşa din faţă era încuiată, dar Vraciul îşi folosi cheia şi-o descuie în câteva secunde. I-am căutat pe bătrânii Hurst şi i-am găsit ascunşi de frică în pivniţă; de duhul rău n-am văzut nici urmă.

Vraciul nu mai pierdu nicio clipă.

— Trebuie să plecaţi de aici imediat, le spuse bătrânului fermier şi nevestei sale. Mă tem că nu se poate altfel. Luaţi-vă

doar ce aveţi nevoie şi duceţi-vă. Lăsaţi-mă să fac ce e necesar.

— Dar unde să ne ducem? Întrebă doamna Hurst, gata să izbucnească în lacrimi.

— Dacă rămâneţi aici, nu răspund pentru vieţile voastre, le spuse Vraciul verde-n faţă. Rudele voastre locuiesc în Adlington. Trebuie să vă primească şi pe voi la ele.

— Şi cât o să dureze până o să ne putem întoarce? Întrebă domnul Hurst, îngrijorat pentru agoniseala sa de-o viaţă.

— Trei zile, cel mult, răspunse Vraciul. Dar nu duceţi grija fermei. Ucenicul meu o să se ocupe de absolut tot ce trebuie.

În vreme ce ei îşi strângeau lucrurile, magistrul meu îmi porunci să încerc să fac cât mai multe dintre treburile fermei cu putinţă. Totul era liniştit: nu cădea nicio piatră şi se părea că duhul se odihneşte. Aşadar, folosindu-mă de prilej, am început prin a mulge vacile; până ce am terminat eu, afară se înserase binişor. Când am intrat în bucătărie, l-am găsit pe Vraci stând la masă, singur.

— Unde e Alice? L-am întrebat eu.

— A plecat cu fermierii Hurst, unde să fie? N-aveam nevoie de cineva de care să ne tot împiedicăm, acum când trebuie să înfruntăm un duh rău.

Eram prea frânt de oboseală ca să mă mai cert cu el. Doar că, pe jumătate, nădăjduisem că îi va îngădui lui Alice să rămână.

— Stai jos şi nu mai face mutra asta plouată, băiete. La cum arăţi, se acreşte şi laptele, zău! Trebuie să ne pregătim.

— Unde e duhul acum?

Vraciul ridică din umeri.

— Bănuiesc că se odihneşte pe sub vreun copac sau vreun bolovan mai mare. Acum, că s-a înnoptat, n-o să mai treacă mult şi-o să apară. Duhurile pot fi active şi pe ziuă şi, după cum am simţit-o pe pielea noastră, sus, pe platou, cu siguranţă că se apără, dacă sunt atacate. Însă cel mai mult le place să atace noaptea, căci atunci sunt ele mai puternice. Dacă e acelaşi duh rău pe care l-am întâlnit sus, la Ferma de Piatră, atunci lucrurile or să se încingă rău. Gândeşte-te că o să-şi amintească de noi, de îndată ce o să se apropie, şi o să vrea răzbunare pentru ce i-am făcut. N-o să se mulţumească

să spargă nişte geamuri şi să dea jos vreo câteva olane din hornul sobei. O să încerce să pună toată ferma asta la pământ, cu noi înăuntru. Aşadar, o să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar, fruntea sus, băiete! Zise el, prinzându-mi privirea speriată. O fi asta o casă veche, însă e construită din cea mai bună piatră din Comitat, pe temelii trainice, nu glumă. Cele mai multe duhuri rele sunt mai bătute-n cap decât par, aşa că n-o să murim, deocamdată. Ce va trebui să facem va fi să-l istovim. Mă ofer eu ca ţintă. După ce o să-l secătuiesc de puteri, o să-i dai tu lovitura de graţie, cu sare şi fier, aşa că umple-ţi bine buzunarele, băiete, şi fii gata!

Cândva mă folosisem şi eu, de la mine putere, de sare şi fier, când mă înfruntasem cu bătrâna vrăjitoare Mama Malkin. Cele două substanţe împreună sunt foarte eficace împotriva creaturilor Întunericului. Sarea avea să-l ardă pe duh, iar fierul avea să-i soarbă puterile din trup.

Am făcut ce mă sfătuise magistrul meu, umplându-mi buzunarele cu sare şi cu pilitură de fier din pungile de piele pe care le avea în sacul lui.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, duhul atacă. De câteva ore se pregătea să înceapă o furtună şi, după cele dintâi tunete îndepărtate, se dezlănţuise trăsnind deasupra capetelor noastre şi sfâşiind cerul cu fulgere. Amândoi eram în bucătărie, stând la masă, când a început.

— Vine, a murmurat Vraciul, cu glas atât de scăzut încât părea că vorbeşte mai curând în sinea lui decât cu mine.

Avu dreptate: peste vreo două secunde, duhul coborî dealul, mugind şi răcnind, şi năvăli asupra fermei. Ai fi zis că un fluviu îşi ieşise din matcă şi puhoiul se prăvălea peste noi.

Fereastra bucătăriei explodă, împrăştiind cioburile pretutindeni, iar uşa din spate se curbă înăuntru, de parcă o imensă greutate se rezema de ea. Apoi, întreaga casă fu zgâlţâită ca un copac în furtună, aplecându-se întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Ştiu că pare cu neputinţă, dar jur că aşa a fost.

După aceea a urmat o rafală de trosnete şi pocnete deasupra capetelor noastre, iar ţiglele au început să zboare de pe acoperiş şi să se spargă în curte. Apoi, pentru câteva secunde, totul a rămas în tăcere şi nemişcat, de parcă duhul îşi trăgea răsuflarea sau se gândea ce să facă mai departe.

— E timpul să-i punem capăt, băiete, zise Vraciul. Stai aici şi urmăreşte-mă pe fereastră. Lucrurile or să devină cumplite pe afară, asta-i sigur.
După părerea mea, erau şi-aşa destul de urâte, dar n-am spus-o cu glas tare.

— Cu niciun preţ, indiferent ce se întâmplă, continuă magistrul meu, să nu ieşi din casă. Foloseşte-te de sare şi de fier numai când duhul a intrat în bucătărie. Dacă le foloseşti afară, pe o vreme ca asta, n-o să-şi facă efectul cum trebuie. Eu o să-l momesc pe duh înăuntru. Aşa că fii pregătit.
Vraciul descuie uşa şi, strângând toiagul în mână, ieşi afară, în curte. Era cel mai curajos om pe care-l cunoscusem vreodată. În locul lui, cu siguranţă nu mi-ar fi plăcut să-l înfrunt pe duh pe Întuneric.
Căci era o noapte neagră ca smoala, iar în bucătărie toate lumânările se stinseseră. Să rămân cufundat în beznă era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar, din fericire, aveam un felinar. L-am dus aproape de fereastră, dar lumina sa nu bătea prea departe în curte. Vraciul se afla la o oarecare distanţă, aşa că nu puteam vedea tot ce se petrecea şi trebuia să mă bizui doar pe fulgere.
L-am auzit pe Vraci lovind de trei ori cu toiagul în dalele de piatră; atunci, cu un urlet, duhul se aruncă asupra lui, străbătând în goană curtea, de la stânga la dreapta. Urmă un strigăt de durere şi un trosnet ca de creangă ruptă. Când fulgeră din nou, l-am zărit pe Vraci în genunchi, cu mâinile întinse, încercând să-şi apere capul. Toiagul îi zăcea pe jos, ceva mai departe de el, rupt în trei bucăţi.
Prin Întuneric am auzit pietrele lovind dalele de piatră în jurul Vraciului şi mai multe ţigle căzând de pe acoperiş peste el. A strigat de durere de încă vreo două sau trei ori şi, în pofida faptului că-mi spusese să privesc de la fereastră şi să aştept duhul să între în bucătărie, m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să ies şi să încerc să-l ajut. Magistrul meu trecea prin clipe grele şi părea mai mult ca sigur că avea s-o încurce.
M-am străduit să străpung cu privirea bezna de afară, încercând să desluşesc ce se mai întâmpla, sperând să mai vină un fulger ca să lumineze iarăşi curtea. Pe Vraci nu-l puteam vedea deloc. Dar atunci uşa din spate începu să se

deschidă foarte încet. Îngrozit, m-am dat înapoi, retrăgându-mă până ce m-am lipit cu spatele de perete. Oare duhul venea după mine, acum? Am pus felinarul pe masă şi m-am pregătit să vâr mâna în buzunarele pantalonilor, după sare şi fier. O siluetă întunecată păşi încet peste prag, înaintând în bucătărie, şi-am încremenit, dar apoi am tras aer în piept, căci l-am văzut pe Vraci în patru labe. Se târa spre uşă, ţinându-se în umbra zidului. De aceea nu-l putusem vedea.

Am dat fuga spre el, am trântit uşa, închizând-o, apoi l-am ajutat să ajungă la masă. A fost destul de greu, pentru că tremura din toate încheieturile şi părea că nu-l mai ţin picioarele. Era ferfeniţă. Duhul îl rănise rău: avea faţa scăldată în sânge şi un cucui cât un ou în frunte. Se sprijini cu ambele mâini de marginea mesei, căznindu-se să stea în picioare. Când deschise gura să vorbească, am văzut că îi lipsea un dinte din faţă. Nu arăta deloc bine.

— Nicio grijă, băiete, zise el, răguşit. L-am pus pe urmele mele. Nu i-a mai rămas prea multă putere şi acum e momentul să-l nimiceşti. Fii gata să foloseşti sarea şi fierul, dar, orice s-ar întâmpla, să nu ratezi!

Zicând că „l-a pus pe urmele lui”, Vraciul voia să spună că se oferise el însuşi ca ţintă, iar duhul cheltuise o mare parte din energia lui ca să-l ucidă, iar acum era mult mai slăbit. Dar cât de slăbit? Ar fi putut fi încă foarte periculos.

Chiar în clipa aceea, uşa se deschise deodată de perete şi, de data aceasta, înăuntru păşi duhul. Fulgeră iarăşi şi i-am putut vedea capul rotund şi cele şase braţe nămolite. Dar era o deosebire: acum părea mult mai mic. În mod cert pierduse o grămadă din putere – Vraciul nu suferise în zadar.

Cu inima bătându-mi mai să-mi spargă pieptul şi cu genunchii tremurând, am făcut un pas înainte, ca să-l înfrunt pe duh. Mi-am vârât mâinile în buzunare şi am scos pumnii plini de sare şi de fier, pe care le-am aruncat drept spre duh. Sarea din mâna mea dreaptă, fierul din cea stângă.

În pofida preţului plătit, Vraciul făcuse totul ca la carte. Mai întâi, îi arsese copacul duhului, distrugându-i rezerva de energie. Apoi îl ademenise în casă, oferindu-se el însuşi ca pradă şi storcând mai mult puterea duhului. Dar eu trebuia să închei misiunea înăuntru. Şi nu-mi puteam îngădui să dau

greş.

În afară de curentul dintre fereastră şi uşa deschisă puteam ţinti fără alte piedici. Norul de sare şi de pilitură de fier îl nimeri pe duh în plin. Izbucni într-un ţipăt atât de puternic şi de ascuţit, încât mi s-au strepezit dinţii şi am simţit că mi-a spart timpanele. Sarea o arsese pe creatură, iar fierul o vlăguise şi de restul de putere. În clipa următoare, duhul dispăru.

Nu mai era. Se isprăvise. Eu îl nimicisem!

Dar uşurarea mea fu de scurtă durată. L-am văzut pe Vraci clătinându-se şi mi-am dat seama că avea să cadă. Am încercat să-l prind – zău c-am încercat. Dar prea târziu. Genunchii i se înmuiară, nu se mai putu ţine de masă şi se prăbuşi pe spate, dând cu capul de dalele de piatră ale pardoselii. M-am muncit să-l ridic, dar era cumplit de greu şi am observat, spre disperarea mea, că nasul îi sângera puternic.

M-a cuprins panica. La început, nu-l auzeam respirând. Apoi, în sfârşit, i-am simţit suflul adiind foarte slab pe gât. Vraciul era grav rănit şi avea urgentă nevoie de un doctor.

CAPITOLUL 09

PREVESTIRILE MORŢII

Am coborât tot într-o fugă dealul până-n sat, prin ploaia torenţială, cu tunetele explodând deasupra creştetului meu şi cu fulgerele orbitoare crăpând cerul în bucăţi.

N-aveam nici cea mai mică idee unde putea locui doctorul şi, în disperare de cauză, am bătut la prima uşă care mi-a ieşit în cale. N-am primit niciun răspuns, aşa că, în următoarea, am bătut cu amândoi pumnii. Când nici aşa n-am obţinut vreun răspuns, mi-am amintit că fratele Vraciului, Andrew, avea un atelier, undeva prin sat. Aşadar, am alergat mai departe, spre centrul satului, împiedicându-mă de pietre şi de pârâiaşele apei de ploaie ce se prăvăleau în cascade în josul dealului.

Mi-a luat mult timp până am găsit casa lui Andrew. Era mai mică decât cea pe care o închiriase în Priestown, dar avea vad bun, pe Calea Babilonului, cum dai colţul după ceea ce părea să fie grupul principal de prăvălii ale satului. Lumina unui fulger mi-a arătat inscripţia de deasupra vitrinei:

ANDREW GREGORY
MEŞTER LĂCĂTUŞ

Am bătut rapid şi tare cu nodurile degetelor în uşa prăvăliei şi, când am văzut că nu răspunde nimeni, am apucat de clanţă şi am zgâlţâit-o violent – tot degeaba. M-am întrebat dacă nu cumva Andrew era plecat cu vreo treabă. Poate că, peste noapte, stătea în alt sat. Apoi am auzit ridicându-se geamul ferestrei unui dormitor de deasupra prăvăliei alăturate şi un glas de bărbat mânios răcnind în noapte:

— Pleacă de acolo! Pleacă imediat! Ce-i în capul tău, de faci atâta tărăboi la ora asta, când oamenii cumsecade trebuie să doarmă?

— Am nevoie de un doctor! Am strigat eu către fereastra lunguiaţă şi întunecată. E urgent. Un om e în primejdie de moarte.

— Atunci, îţi pierzi timpul! Ăla e atelierul unui lăcătuş!

— Lucrez pentru fratele lui Andrew Gregory. Cel care locuieşte sus, în defileul din munţi. Eu sunt ucenicul lui.

Când fulgerul lumină din nou, am zărit o clipă faţa omului aplecat peste fereastră şi am citit teama întipărită pe trăsăturile sale. Probabil că tot satul ştia că fratele lui Andrew era un vraci.

— E un doctor pe Strada Bolton, cam la vreo sută de yarzi spre miazăzi!

— Unde e Strada Bolton? Am întrebat eu.

— Mergi la poalele dealului până la răscruce şi ia-o la stânga. Apoi mergi drept înainte. Este ultima casă!

Cu acestea, fereastra se trânti la loc, dar nu mai conta – obţinusem informaţia de care aveam nevoie. Aşadar, am rupt-o la fugă în josul dealului, am luat-o la stânga, continuând să alerg, gâfâind, şi curând băteam la uşa ultimei case de pe drumul acela.

Doctorii sunt obişnuiţi să fie treziţi în toiul nopţii pentru urgenţe, de aceea n-a durat mult până să-mi deschidă. Era un omuleţ pirpiriu, cu o mustaţă subţire şi părul încărunţit pe la tâmple. Ţinea o lumânare în mână şi, în timp ce îi vorbeam, mă asculta dând din cap, foarte calm şi stăpân pe sine. I-am spus că omul rănit era la ferma Straja Mlaştinii, dar când i-am

explicat cine avea nevoie de ajutor şi de ce, purtarea lui s-a schimbat şi lumânarea a început să-i tremure în mână.

— Tu du-te înapoi, că o să vin eu, cât oi putea de repede, a zis el, închizându-mi uşa în nas.

M-am întors către dealuri, dar eram îngrijorat. Era limpede că doctorul se speriase când aflase că trebuia să trateze un vraci. Oare avea să se ţină de cuvânt? Chiar avea să vină în urma mea la fermă? Dacă nu, Vraciul s-ar fi putut să moară. Îmi trecu prin cap că poate murise deja şi, cu inima grea, am urcat dealul cât am putut mai repede. Între timp, furia furtunii trecuse şi tot ce mai rămăsese erau uruitul îndepărtat al tunetelor deasupra podişului şi, din când în când, licărul fulgerelor.

N-a mai trebuit să-mi fac griji pentru doctor. S-a ţinut de cuvânt şi a ajuns la fermă la numai un sfert de ceas după mine.

Dar n-a stat mult. Când l-a examinat pe Vraci, mâinile îi tremurau atât de rău, încât nici nu mai era nevoie să-i văd ochii holbaţi şi expresia feţei ca să-mi dau seama că era îngrozit. Nimănui nu-i plăcea să fie în apropierea unui vraci. Când i-am mai şi povestit ce se întâmplase în curte şi în bucătărie, s-a pierdut de tot cu firea. Se uita mereu în jur, de parcă se aştepta să vadă duhul furişându-se către el. M-aş fi amuzat de spaima lui, dacă n-aş fi fost atât de trist şi de îngrijorat.

M-a ajutat să-l duc pe Vraci la etaj şi să-l culc în pat. Apoi şi-a lipit urechea de pieptul Vraciului şi a ascultat cu atenție. Când s-a ridicat, a clătinat din cap.

— În plămânii lui coace pneumonia, zise el, în cele din urmă. Nu pot face nimic.

— E puternic! Am protestat eu. O să se facă bine.

Se întoarse către mine având zugrăvită pe chip o expresie pe care o mai văzusem şi la alţi doctori, înainte. Un chip profesional, un amestec de compătimire şi calm, o mască pe care şi-o puneau când trebuia să le dea veşti rele rudelor pacienţilor grav bolnavi.

— Mă tem că previziunile sunt foarte rele, băiete, zise el, bătându-mă cu blândeţe pe umăr. Magistrul tău moare – nu cred că mai trăieşte până la ziuă. Dar, odată şi-odată, cu toţii

murim, aşa că mă tem că va trebui să acceptăm. Eşti singur aici?

Am încuviinţat cu un semn din cap.

— O să te descurci?

Am dat din nou din cap.

— Ei bine, o să trimit pe cineva, mâine dimineaţă, zise el, ridicându-şi geanta şi pregătindu-se să plece. Va trebui spălat, adăugă el, tot ca o prevestire.

Ştiam ce vrea să zică. Era o datină în Comitat să speli morţii înainte de înmormântare. Mie mi se păruse întotdeauna o prostie. La ce bun să mai speli pe cineva, dacă tot îl vâri într-un sicriu şi îl îngropi? Eram furios şi am fost la un pas să-i zic ceva usturător, dar am izbutit să mă stăpânesc şi m-am dus să mă aşez lângă pat, ascultând respiraţia sufocată a Vraciului.

Nu se putea să moară! Refuzam să cred aşa ceva. Cum să moară, după ce trecuse prin atâtea? Pur şi simplu nu eram pregătit să accept ideea. Doctorul greşise, nu?

Dar oricât de mult mă străduiam să mă conving că doctorul se înşelase, începusem să disper. Vedeţi dumneavoastră, mi-am amintit de ce-mi spusese mama despre prevestirile morţii. Mi-am amintit de mirosul din odaia tatălui meu, parfumul acela greu de flori, şi cum mama spusese că era un semn al apropierii morţii.

Moştenisem şi eu darul ei şi puteam simţi mirosul şi acum, pentru că venea de la Vraci şi devenea din ce în ce mai puternic, cu fiecare minut.

Când se lumină de ziuă, magistrul meu era încă în viaţă, iar femeia trimisă de doctor să-i spele trupul neînsufleţit făcu o mutră lungă, neputând să-şi ascundă dezamăgirea.

— Nu pot să stau decât până la prânz. Mai am unul de spălat, după-amiază! Izbucni ea, dar apoi îmi spuse să caut un cearşaf curat, să-l sfâşii în şapte bucăţi şi să i-l aduc, împreună cu un lighean cu apă rece.

După ce am făcut tot ce mi-a cerut, ea luă o bucată de cearşaf, o împături până ce-o făcu de-o palmă şi o cufundă în apă. Apoi se apucă să-i spele fruntea şi obrazul Vraciului. E greu de spus dacă făcea asta ca să-l ajute să se simtă mai bine ori ca să scutească un pic din timpul cât avea să-i ia spălatul mortului de mai târziu.

Când termină, se aşeză lângă pat şi începu să tricoteze ceea ce părea să fie o hăinuţă de copil. Vorbea foarte mult – mi-a spus povestea vieţii ei şi s-a lăudat cu cele două meserii ale sale. În afară de spălatul morţilor şi pregătirea lor pentru înmormântare, ea era şi moaşa din părţile locului. Era răcită zdravăn şi tuşea încontinuu peste Vraci, suflându-şi nasul înroşit într-o batistă mare, cu picăţele.

Cu puţin înainte de prânz, începu să-şi strângă lucrurile, gata de plecare.

— Mă întorc mâine dimineaţă, să-l aranjez, zise ea. N-o să mai trăiască încă o noapte.

— Chiar nu mai e nicio speranţă? Am întrebat-o eu, conştient că Vraciul nu mai deschisese ochii de când se lovise cu capul de pardoseală.

— Ascultă şi tu cum respiră, îmi răspunse ea.

Am ascultat cu atenţie. Sufla anevoie, cu un slab horcăit. Suna de parc-ar fi avut traheea astupată.

— Ăsta e horcăitul morţii, zise ea. I-a sunat ceasul.

În clipa aceea se auzi o bătaie la uşa din faţă şi am coborât să văd cine era. Când am deschis uşa, Alice stătea aproape de prag, cu haina de lână încheiată până la gât şi cu gluga trasă pe frunte.

— Alice! Am exclamat eu, bucuros c-o văd. Vraciul a fost rănit în timp ce se lupta cu duhul. S-a lovit rău la ceafă, iar doctorul crede c-o să moară!

— Lasă-mă să-l văd şi eu, zise Alice, împingându-mă şi trecând pe lângă mine. Poate că nu e aşa de grav cum crede el. Doctorii mai şi greşesc. E sus?

Am încuviinţat dând din cap şi am urcat după Alice până la uşa dormitorului. Ea se duse drept la Vraci şi îi puse mâna pe frunte. Apoi îi ridică o pleoapă cu degetul mare şi se uită îndeaproape la ochiul lui.

— Nu-i chiar fără speranţă, zise Alice. S-ar putea să izbutesc să-l ajut…

Femeia din sat îşi luă bocceaua şi dădu să plece, cu fruntea încreţită de indignare.

— Hai c-am văzut-o şi p-asta! Exclamă ea, uitându-se la pantofii cu vârf ascuţit din picioarele lui Alice. O mică vrăjitoare oferindu-i ajutor unui vraci!

Alice îşi întoarse capul, cu ochii scăpărând de mânie, îşi deschise gura larg şi îşi arătă dinţii. Apoi şuieră la femeie, care se dădu repede doi paşi înapoi de lângă pat.

— Nu te aştepta ca el să-ţi mulţumească pentru osteneală! O preveni ea pe Alice, mergând cu spatele până ce ieşi pe uşa dormitorului şi apoi năpustindu-se pe scări în jos.

— N-am prea multe la mine, zise Alice, după plecarea femeii. Îşi descheie haina şi scoase o punguţă mică, de piele, din buzunarul interior. Era legată cu sfoară, iar ea o desfăcu şi scoase câteva frunze uscate în palmă. O să-i fac la repezeală o fiertură, deocamdată, zise ea.

Cât timp ea coborî şi îşi văzu de treabă la bucătărie, m-am aşezat la căpătâiul patului, încercând să-l ajut, cât puteam eu, pe Vraci. Tot corpul îi ardea, iar eu îi tot ştergeam fruntea cu cârpa udă, ca să-i mai scad febra. Din nas îi şiroia continuu sânge şi limfă, prelingându-se pe mustaţă, aşa că era destulă bătaie de cap doar să-i păstrez faţa curată. Pieptul îi hârâia neîntrerupt, iar parfumul de flori era mai puternic ca niciodată, aşa că am început să cred că, în ciuda spuselor lui Alice, moaşa avusese dreptate şi că nu mai avea mult de trăit.

După o vreme, Alice se întoarse cu o cană plină cu un lichid gălbui. Eu i-am ridicat Vraciului capul, iar ea i-a turnat puţin în gură. Mi-ar fi plăcut să fie mama acolo, dar ştiam că Alice era poate la fel de bună – îmi spusese mie odată mama că şi Alice era pricepută în materie de poţiuni.

Vraciul se înecă şi scuipă puţin afară, dar am reuşit să-l facem să bea restul.

— Nu-i deloc o perioadă potrivită a anului, dar poate o să fac rost de ceva mai bun, zise Alice. Ar fi bine să ies şi să caut. Nu că ar merita-o, după cum s-a purtat cu mine!

I-am mulţumit şi am văzut-o îndreptându-se către uşa de la intrare. Nu mai ploua, dar era un aer foarte rece şi umed. Copacii erau desfrunziţi şi totul părea lipsit de viaţă.

— E iarnă, Alice. Ce-ai putea găsi când nu mai creşte nimic?

— Chiar şi pe timpul iernii sunt rădăcini şi scoarţă de copac pe care le poţi folosi, răspunse Alice, încheindu-şi din nou haina la toţi nasturii, ca să se apere de frig. Asta, dacă ştii unde să cauţi. Mă întorc cât de repede pot…

M-am întors sus, în dormitor, ca să stau lângă Vraci, trist şi dezorientat. Ştiu că sună egoist, dar nu m-am putut abţine să

nu încep să-mi fac griji pentru mine. N-ar mai fi fost cu putinţă să-mi desăvârşesc ucenicia fără de Vraci. Ar fi trebuit să mă duc la nord de Caster, acolo unde vraciul Arkwright îşi practica meseria, şi să-l rog să mă primească la el. Cum odinioară fusese şi el ucenicul Vraciului şi locuise la Chipenden ca şi mine, poate că avea să mă primească, dar nu puteam băga mâna-n foc. Ar fi putut să aibă deja un ucenic. La gândul acesta, m-am simţit şi mai abătut. Chiar vinovat. Pentru că tocmai mă gândisem la mine, şi nu la magistrul meu.

Apoi, la vreun ceas după aceea, Vraciul deschise brusc ochii. Erau împăienjeniţi şi luceau febril şi, ca s-o spun pe-a dreaptă, nu cred că m-a recunoscut. Totuşi, mai ţinea minte cum se dau poruncile, căci începu să răcnească, din toate puterile, de parcă eu aş fi fost surd sau mai ştiu eu cum.

— Ajută-mă să mă ridic! Ridică-mă! Sus! Sus! Imediat! Striga el, în vreme ce eu mă luptam să-l ridic în capul oaselor, îngrămădindu-i pernele la spate. Începu să geamă tare şi îşi dădu ochii peste cap, de nu i se mai văzu.

Decât albul globilor. Adu-mi ceva de băut! A strigat el. Trebuie să beau ceva!

Pe măsuţa de la capul patului era un ulcior cu apă rece şi i-am umplut o jumătate de cană, ducându-i-o cu blândeţe la buze.

— Bea-o încetişor, l-am sfătuit eu, dar Vraciul a luat o gură zdravănă şi-a scuipat-o, împrăştiind-o pe tot patul.

— Ce-i porcăria asta? Asta-i tot ce merit? Răcni el, pupilele revenindu-i la locul lor ca să mă pironească sălbatic şi mânios cu privirea. Adu-mi vin. Şi vezi să fie roşu. Asta-mi trebuie!

Nu mi se părea deloc o idee bună, fiind el atât de bolnav, dar a stăruit, repetând porunca. Voia vin şi trebuia să fie roşu.

— Îmi pare rău, dar aici nu e niciun fel de vin, i-am explicat eu, păstrându-mi glasul calm, ca Vraciul să nu se agite şi mai tare.

— Bineînţeles că nu-i niciun fel de vin aici! Ăsta e un dormitor! Urlă el. Jos, în bucătărie, acolo o să găseşti. Dacă nu, încearcă în pivniţă. Du-te şi caută. Şi mişcă-te mai repede. Nu mă face s-aştept.

Erau vreo jumătate de duzină de sticle de vin în bucătărie şi toate cu vin roşu. Necazul era că n-am găsit pe nicăieri un

tirbuşon – nu c-aş fi căutat prea mult. De aceea am luat sticla cu mine, întorcându-mă în dormitor, crezând că va renunţa.

M-am înşelat. De îndată ce m-am apropiat de pat, magistrul mi-a smuls sticla din mână, a dus-o la gură şi i-a scos dopul cu dinţii care-i mai rămăseseră. Pentru o clipă, m-am gândit c-o să-l înghită, dar l-a scuipat deodată cu atâta forţă, încât dopul a sărit drept în peretele opus.

Apoi a început să bea şi, între două înghiţituri, să sporovăiască. Nu-l mai văzusem niciodată pe Vraci bând alcool, dar acum parcă nu izbutea să-şi toarne destul de repede vinul pe gât. A devenit din ce în ce mai înflăcărat, din sporovăială dând în peroraţie. Ce spunea n-avea niciun sens, era doar delirul unui om mistuit de febră şi de băutură. Multe le turuia în latină, limba pe care eu încă mă chinuiam s-o învăţ. La un moment dat, s-a apucat să facă de mai multe ori semnul crucii cu mâna dreaptă, cum fac preoţii.

Acasă, la ferma noastră, vinul era o băutură rară. Mama ştia să facă vin de soc şi era foarte bun. Dar nu-l punea pe masă decât în ocazii speciale: pe când locuiam eu acasă, aveam noroc dacă mi se dădea o jumătate de păhărel, de două ori pe an. Vraciul goli o sticlă întreagă în mai puţin de un sfert de oră, după care i se făcu rău – atât de rău, că era să-şi dea duhul, sufocat de vomă, de vreo câteva ori. Fireşte că a trebuit să curăţ eu toată mizeria, folosindu-mă de celelalte fâşii de cearşaf.

Alice s-a întors la puţin după aceea şi i-a pregătit o altă fiertură din rădăcinile pe care le găsise. Ea de-o parte, eu de-o parte, am izbutit să i-o turnăm pe gât Vraciului şi, în câteva clipe, a adormit din nou.

Terminând cu asta, Alice adulmecă aerul din odaie, ridicându-şi nasul, cu nările fremătând. Chiar şi după ce schimbasem aşternuturile, odaia puţea de mamă, Doamne, încât nu mai simţeam nici parfumul de flori. Cel puţin, asta am crezut eu atunci că era explicaţia. Nu mi-am dat seama că Vraciul era mai bine.

Astfel, s-a dovedit că şi doctorul, şi moaşa greşiseră: în câteva ore, febra îi trecu şi magistrul meu începu să tuşească, scuipând flegmă groasă din plămânii săi, umplând batistele de îndată ce reuşeam să le găsesc, până am ajuns să sfâşii încă un cearşaf în bucăţi. Pornise pe lunga cale a însănătoşirii. Şi,

încă o dată, îi datoram totul lui Alice.

CAPITOLUL 10

VEȘTI RELE

Cei doi Hurst se întoarseră în ziua următoare, dar păreau năuci şi pierduţi, de parcă nu ştiau de unde să înceapă să cureţe harababura aceea. Vraciul dormea mai tot timpul, dar nu-l puteam lăsa să zacă într-o odaie cu vântul şuierând prin fereastra spartă, aşa că am luat câţiva bănuţi din sacul lui şi i-am dat domnului Hurst, să plătească nişte reparaţii.

Au fost tocmiţi câţiva meşteri din sat: un geamgiu a pus geamuri noi la ferestrele din dormitor şi bucătărie, în vreme ce Shanks le-a închis, de bine, de rău, cu scânduri pe celelalte, măcar să nu mai plouă înăuntru. Şi eu am avut treabă în ziua aceea, aprinzând focul în ambele dormitoare şi unul jos, în bucătărie, apoi dând o mână de ajutor la muncile fermei, mai ales la muls. Domnul Hurst a muncit şi el, dar fără tragere de inimă. Părea că i se făcuse lehamite de viaţă, că îşi pierduse pofta de a trăi.

Murmura neîncetat, ca pentru sine: „Vai de mine! Vai de mine!”, cu voce frântă. Iar o dată l-am auzit spunând, chiar desluşit, în timp ce se uita la acoperişul hambarului, cu chipul răvăşit: „Ce-am făcut? Ce-am făcut să merit una ca asta?”

În noaptea aceea, imediat după ce am terminat de mâncat, s-au auzit trei bătăi puternice la uşa din faţă, iar bietul domn Hurst a ţâşnit în picioare, atât de brusc, încât aproape c-a picat cu scaunul pe spate.

— Mă duc eu, a zis doamna Hurst, aşezându-şi cu blândeţe mâna pe braţul soţului ei. Tu rămâi aici, dragule, şi încearcă să-ţi ţii firea. Nu te tulbura iarăşi.

După reacţia lor am ghicit că la uşă era Morgan. Şi acele trei bătăi puternice mă îngheţaseră până-n măduva oaselor. Bănuielile mele s-au adeverit, când Alice şi-a întors privirile spre mine, şi-a lăsat colţurile gurii în jos şi mi-a spus pe muteşte: „Morgan”.

Morgan a intrat arogant, fără să-şi aştepte mama. Avea un toiag şi un sac. Şi purtând pelerina aceea a lui, cu glugă, părea întru totul un vraci.

— Măi să fie, dar e chiar plăcut! Să vezi şi să nu crezi, tânărul

ucenic în persoană, zise el, întorcându-se spre mine. Maestre Ward, ne întâlnim din nou.

L-am salutat cu un semn din cap, în chip de răspuns.

— Ei, şi ce s-a întâmplat aici, moşule? Îl întrebă, zeflemitor, Morgan pe domnul Hurst. Curtea fermei e o porcărie. Nu mai ai nici pic de mândrie în tine? Laşi locul ăsta să se prăpădească de tot.

— N-a fost vina lui. Ce, eşti bătut în cap? I-o reteză Alice, cu obidă în glas. Şi-un prost ar putea să vadă că e mâna unui duh rău!

Morgan se încruntă şi se uită pieziş la ea, ridicându-şi puţin toiagul, dar Alice îi susţinu privirea cu un zâmbet batjocoritor.

— Aha, şi-atunci Vraciul şi-a trimis ucenicul să se ocupe de el, nu-i aşa? Zise Morgan, întorcându-se către maică-sa. Mda, asta-i recunoştinţa lui pentru tine, nu-i aşa, babo? Tu o primeşti la tine în casă pe mica vrăjitoare, pentru el, iar el nici nu se deranjează să vină să te ajute şi să-ţi lege duhul rău. Întotdeauna a fost un ticălos fără inimă.

Am sărit în picioare cât ai clipi.

— Domnul Gregory a venit imediat ce-a aflat. Acuma e sus, pentru că a fost grav rănit când s-a luptat cu duhul…

În clipa aceea, mi-am dat seama că vorbisem prea mult. Deodată mi-a fost frică pentru magistrul meu. Morgan îl ameninţase mai demult şi acum Vraciul era slăbit şi fără apărare.

— O, ai prins glas, zise el, luându-mă peste picior. Dacă vrei să ştii părerea mea, magistrul tău şi-a cam trăit traiul şi şi-a păpat mălaiul. Rănit pe când lega un duh rău? Doamne sfinte, dar asta e cea mai simplă treabă din buchii! Dar uite-aşa îţi face bătrâneţea! E limpede că bătrânul prostănac s-a ramolit. Mai bine mă duc sus, să-i spun o vorbă.

Cu acestea, Morgan traversă bucătăria şi începu să urce scara de lemn către dormitoare. M-am aplecat peste masă şi i-am şoptit lui Alice să rămână unde era. Apoi am ieşit din bucătărie şi m-am strecurat spre scară. La început, am crezut că doamna Hurst o să-mi ceară să stau la locul meu, dar s-a aşezat pur şi simplu, îngropându-şi faţa în mâini.

Am început să mă furişez pe trepte în sus, dar scârţâiau rău, aşa că n-am urcat decât vreo trei, oprindu-mă ca să ascult

râsul strident al lui Morgan, urmat de sunetul tusei Vraciului. Atunci scara a scârţâit în spatele meu şi, când m-am întors, am văzut-o pe Alice, cu degetul pe buze, făcându-mi semn să tac.

Apoi s-a auzit glasul Vraciului, din dormitorul de deasupra.

— Tot mai scurmi în tumulul ăla vechi? L-am auzit întrebând. O să-ţi vină de hac, într-o bună zi. Bagă-ţi minţile în cap. Stai departe de el, cât încă mai ai viaţă în tine.

— Ai putea să-mi uşurezi munca, i-a răspuns Morgan. Doar dă-mi înapoi ce e al meu. Asta e tot ce-ţi cer.

— Dacă ţi-l dau, o să faci un rău neînchipuit de mare. Asta dacă o să supravieţuieşti. De ce trebuie să fie aşa? Nu te mai amesteca în treburile Întunericului şi ieşi din cârdăşia cu el, băiete. Adu-ţi aminte ce i-ai făgăduit mamei tale! Încă nu e prea târziu să faci ceva bun cu viaţa ta.

— Nu te mai preface că-ţi pasă de soarta mea, i-a răspuns Morgan. Şi să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre mama! Nu ţi-a păsat niciodată, nici cât negru sub unghie, de niciunul dintre noi şi acesta-i purul adevăr. Odată ce Meg Skelton a apărut în peisaj, biata mea mamă n-a mai avut nicio şansă. Şi ce-ai câştigat cu asta? Şi ce-a câştigat ea, în afară de condamnarea la o viaţă de mizerie?

— Greşeşti, băiete. Mi-a păsat de tine şi mi-a păsat de mama ta. Am iubit-o, cândva, după cum bine ştii, şi toată viaţa mea am făcut tot ce-am putut s-o ajut. Şi, de dragul ei, am încercat să te ajut şi pe tine, în pofida a tot ce făcuseşi!

Vraciul se porni iarăşi pe tuse şi l-am auzit pe Morgan înjurând şi îndreptându-se spre uşă.

— Lucrurile s-au schimbat acum, moşule, şi o să obţin ceea ce mi se cuvine, a mai zis el. Şi dacă nu vrei tu să mi-l dai, atunci o să folosesc alte mijloace.

Alice şi cu mine ne-am întors şi-am coborât. Abia de-am apucat să intrăm în bucătărie, când se auzi târşâitul ghetelor lui în capul scării.

Pe urmă, Morgan nici nu se uită la noi. Cu faţa înnegurată ca furtuna, nebăgându-i în seamă nici pe mama, nici pe tatăl lui, străbătu glonţ bucătăria şi ieşi în hol. Am ascultat cu toţii, nemişcaţi, cum trage un zăvor, descuie o uşă care dădea în hol şi începe să tropăie prin camera din spate. După vreo câteva momente, l-am auzit ieşind din nou, apoi încuind şi

zăvorând uşa. În momentul următor, părăsea casa, trântind uşa de la intrare în urma lui.

La masă, niciunul n-a vorbit, dar nu m-am putut stăpâni să nu arunc câte o privire spre doamna Hurst. Vasăzică, Vraciul o iubise, cândva, şi pe ea! Cu aceasta se făceau trei femei cu care avusese legături amoroase!

Şi era unul dintre motivele pentru care Morgan părea să-i poarte pică.

— Hai să te ducem la culcare, dragule, îi zise doamna Hurst bărbatului ei, cu voce blândă şi drăgăstoasă. Ai nevoie de o noapte cu un somn bun. O să te simţi mult mai bine, dimineaţă.

Cu acestea, ambii se ridicară de la masă, bietul domn Hurst târându-şi picioarele spre uşă, cu fruntea plecată. Mi-a părut foarte rău de amândoi. Niciunul nu merita un fiu ca Morgan. Nevasta lui se opri pe hol şi se uită înapoi, la noi.

— Să nu mai staţi nici voi mult şi să vă duceţi la culcare, zise ea, şi amândoi plecarăm politicoşi capetele, apoi îi ascultarăm cum urcă scările împreună.

— Ei bine, zise Alice, am rămas numai noi doi. Ce-ar fi să mergem să ne uităm prin odaia lui Morgan? Cine ştie ce-am putea găsi…

— Odaia în care a intrat adineauri?

Alice încuviinţă.

— Uneori, de acolo vin nişte zgomote ciudate. Mi-ar plăcea să văd ce-i înăuntru.

Aşa că scoase lumânarea din sfeşnicul de pe masă şi o luă înainte, trecând din bucătărie în camera de zi şi de acolo ieşind pe hol.

Erau două încăperi care dădeau în holul acela. Stând cu spatele la uşa de la intrare, drept în faţă aveai camera de zi, iar la stânga, o uşă vopsită în negru. Uşa avea un zăvor pe din afară.

— Asta e, şopti Alice, atingând uşa cu vârful pantofului ei stâng şi trăgând zăvorul. Dacă n-ar fi fost încuiată, mi-aş fi vârât eu nasul pe aici mai demult. Dar acum nu mai e nicio problemă. Cheia ta o s-o deschidă cât ai clipi, Tom. Şi-mi arătă spre încuietoare.

Cheia mea chiar a descuiat uşa, pe care am deschis-o cu băgare de seamă. Era o cameră mare, mai mult lungă decât lată, cu o fereastră bătută-n scânduri, la capătul celălalt, la care atârnau draperii negre şi grele. Pe jos era pardosită cu dale de piatră, ca restul parterului, dar nu existau nici rogojini, nici covoare. Şi în toată camera nu erau decât trei piese de mobilier: o masă lungă de lemn cu câte un scaun cu spătar drept la fiecare dintre capete.

Alice intră prima în odaie.

— Nu-s prea multe de văzut, este? Am zis eu. Ce te aşteptai să găseşti?

— Nu ştiu sigur, dar am crezut că ar mai fi şi altceva, începu Alice. Uneori, aud clopote sunând aici. De regulă, par nişte clopote mici, pe care le-ai putea ţine în mână. Dar o dată am auzit şi un clopot funerar, care părea destul de mare cât să bată dintr-o turlă de biserică. Apoi, adesea aud zgomotul unei ape curgând şi o fată plângând. Presupun că aceea e sora lui moartă.

— Auzi zgomotele astea când e el în odaie?

— De obicei, dar şi când nu-i acasă aud, câteodată, un câine lătrând şi mârâind sau chiar amuşinând şi pufnind imediat în spatele uşii, de parcă ar încerca să iasă. De aceea soţii Hurst o ţin întotdeauna zăvorâtă. Eu cred că se tem că ar putea ieşi ceva înspăimântător de-acolo.

— Totuşi, acum nu simt nimic pe aici, i-am spus eu lui Alice. N-aveam nici urmă din acea senzaţie de frig care mă avertizează când vreo creatură de-a Întunericului se află pe aproape. Vraciul zice că Morgan este un necromant care se foloseşte de morţi. Stă de vorbă cu ei şi îi sileşte să îi îndeplinească poruncile.

— De unde îşi ia puterile? Nu foloseşte magie de sânge sau de oase ca o vrăjitoare, zise Alice, încreţindu-şi nasul, şi n-are nici vreun suflet de-ai casei sclav. Aş fi în stare să-l miros, cu siguranţă, dacă ar fi fost vreunul. Atunci, ce-i la mijloc, Tom?

Am ridicat din umeri.

— Poate este Golgoth, unul dintre Vechii Zei. Ai auzit ce i-a spus adineauri Vraciul lui Morgan despre săpatul lui în tumulul acela şi că s-ar putea să-şi găsească moartea? Ei, e un gorgan, numit Pâinea Rotundă, care se află sus, în lanţul muntos al podişului. Poate că Morgan încearcă să-l invoce pe

Golgoth, cum făceau şi oamenii din vechime. Poate că Golgoth îşi doreşte să fie invocat şi de aceea îl ajută cumva. Dar Morgan nu poate s-o facă încă, pentru că la Vraci e acel ceva de care are el nevoie. Ceva care i-ar uşura calea.

Alice dădu din cap, gânditoare.

— Se poate să fie aşa, Tom, dar amândoi au spus nişte lucruri foarte ciudate. Eu nu-l văd pe Moşu' Gregory împreună cu doamna Hurst. Mi-e greu să cred că au fost vreodată iubiţi.

Şi mie mi se părea greu de crezut. Foarte greu. În orice caz, cum nu aveam multe de văzut, am ieşit din odaie şi am încuiat şi zăvorât uşa, în urma noastră. Erau aici nişte taine de dezlegat – secrete din trecutul Vraciului – şi deveneam din ce în ce mai curios.

Morgan nu s-a mai arătat la faţă pe la ferma Straja Mlaştinii, dar a mai trecut o săptămână până să putem face drumul înapoi la casa Vraciului. I s-a trimis vorbă lui Shanks, şi am plecat, Vraciul călare pe micul ponei al tâmplarului, eu şi Alice pe jos, în spatele lui.

Shanks a refuzat să pună piciorul în casă şi s-a întors direct la Adlington, lăsându-l pe Vraci pe mâinile noastre. Deja îi povestisem magistrului meu că licorile lui Alice îi salvaseră, probabil, viaţa. El n-a zis nimic, dar nici n-a protestat când amândoi l-am ajutat să urce până la el în cameră. Încă nu era în apele lui şi avea să mai dureze un timp până să-şi revină pe de-a întregul. Şi călătoria până acolo îl sleise de puteri. Nu se ţinea bine pe picioare şi a rămas în camera lui vreo două zile încheiate.

Un lucru care m-a surprins a fost că, la început, nici măcar n-a pomenit de Meg. Totuşi, nu m-am apucat să-i aduc eu aminte – nici nu mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să mă duc eu în pivniţă, de unul singur. Cum ea petrecuse toată vara dormind acolo, jos, câteva zile în plus nu mai contau prea mult. În plus, aveam pe cap cele mai multe dintre treburile casei. Alice mă ajuta puţin, dar nu atât cât mi-ar fi plăcut mie.

— Numai pentru că sunt o fată, nu înseamnă că trebuie să tot gătesc! Mi-a răspuns ea, sec, când i-am sugerat că s-ar pricepe la asta mai bine decât mine.

— Dar eu nu ştiu să gătesc, Alice, i-am spus eu. Acasă gătea mama, la casa Vraciului din Chipenden o făcea duhul

domestic, şi aici, Meg.

— Ei bine, acum ai şansa să înveţi, mi-a zis Alice, cu un zâmbet. Cât despre Meg, pun rămăşag că n-ar fi atât de dornică să gătească toată ziua, fără ceaiul acela de ierburi!

Cum spuneam, în dimineaţa celei de-a treia zi, Vraciul a coborât, în sfârşit, la bucătărie şi s-a aşezat la masă, în timp ce eu m-am căznit cât am putut să pregătesc micul dejun. Gătitul era mult mai greu decât părea, deşi nu chiar atât de greu, când şunca a fost gata.

Am mâncat în tăcere până când, după vreo câteva minute, Vraciul şi-a împins farfuria în lături.

— E-o treabă bună să n-ai poftă de mâncare, băiete, zise el, clătinând din cap. Pentru că foamea m-ar sili să mănânc toată chestia asta şi nu sunt sigur că aş supravieţui experienţei.

Alice izbucni într-un râs zgomotos, iar eu am zâmbit şi-am ridicat din umeri, mulţumit să-l văd pe magistrul meu pornit clar pe drumul spre însănătoşire. Când bucăţile de şuncă erau pe sfârşite, am început să le mestec mai pe îndelete, dar eram destul de flămând cât să mănânc orice, iar Alice la fel. Apoi m-am înveselit, pentru că se părea că Vraciul avea s-o lase să rămână cu noi.

În dimineaţa următoare, Vraciul hotărî că era timpul s-o trezească, în sfârşit, pe Meg. Încă nu era prea sigur pe picioarele lui, aşa că am coborât şi eu cu el şi l-am ajutat s-o aducă pe Meg în bucătărie, în vreme ce Alice a pus nişte apă la încălzit. Efortul s-a dovedit prea mare pentru el, iar mâinile au început să-i tremure atât de tare, încât a trebuit să se ducă înapoi în pat.

Am ajutat-o pe Alice să-i pregătească baia lui Meg.

— Mulţumesc, Billy, zise Meg, când am început să i-o umplem cu apă caldă. Eşti aşa un băiat grijuliu. Iar drăguţa ta prietenă este, şi ea, de mare ajutor. Cum te numeşti, drăguţă?

— Mi se spune Alice… răspunse ea, cu un zâmbet.

— Ei bine, Alice, tu ai rude prin apropiere? E drăguţ să stai aproape de familie. Mi-ar fi plăcut şi mie să rămân cu ai mei. Dar acum ei locuiesc atât de departe.

— Eu nu-mi mai vizitez familia, acum. Nu-mi pria să stau cu rudele şi mi-e mai bine fără ele, zise Alice.

— Nu se poate! Exclamă Meg. Dar, ce naiba nu era în regulă, drăguţă?

— Erau vrăjitoare, răspunse Alice, cu un scurt rânjet răutăcios într-o parte, spre mine.

M-am supărat foarte tare. Genul acesta de discuţie i-ar fi putut trezi memoria lui Meg. Alice o făcea dinadins.

— Am cunoscut şi eu odată o vrăjitoare, zise Meg, cu o privire visătoare. Dar asta a fost atât de demult…

— Cred că baia ta e gata, Meg, i-am spus eu, înşfăcând-o pe Alice de braţ şi conducând-o spre uşă. Noi o să mergem în camera de lucru, ca să poţi să ai puţină intimitate.

Odată ajunşi în camera de lucru a Vraciului, am luat-o pe Alice la întrebări.

— De ce a trebuit să-i spui asta? Ar putea începe să-şi aducă aminte că ea însăşi este o vrăjitoare.

— Şi ar fi chiar atât de rău? Întrebă Alice. Nu-i drept să se poarte cineva cu ea, aşa cum se poartă el. Mai bine ar muri. Nici nu m-am prezentat bine, că m-a şi uitat.

— Mai bine ar muri? Mai mult ca sigur, ar sfârşi într-un puţ, i-am replicat eu, furios.

— Ei bine, de ce să nu-i dai doar *un pic* mai puţin din ceaiul de ierburi – ca să ducă şi ea o viaţă mai bună şi să nu mai uite mereu de toate? Dacă-i dai o doză potrivită, n-o să-şi aducă aminte totul, dar lucrurile ar putea fi mult mai bune pentru ea. Lasă-mă s-o fac eu, Tom. Nu e prea greu. O să-i dau doar din ce în ce mai puţin, în fiecare zi, până când aflăm cât îi trebuie…

— Nu, Alice! Să nu îndrăzneşti! Am avertizat-o eu. Dacă află Vraciul, o să te trimită înapoi la Hurst cât ai clipi. Oricum, nu merită să încerci. S-ar putea să iasă foarte prost.

Alice clătină din cap.

— Dar nu e drept, Tom. Ceva tot trebuie făcut, mai devreme sau mai târziu.

— Atunci, mai bine mai târziu decât mai devreme. N-ai să faci nimic în privinţa ceaiului de ierburi, bine? Promite-mi.

Alice zâmbi.

— Promit, dar cred că trebuie să stai de vorbă cu Moş Gregory despre asta. O s-o faci?

— Nu e momentul potrivit s-o fac acum, când e încă atât de bolnav. Dar o s-o fac, când o să socotesc eu că se poate. N-o

să mă asculte însă. Treaba asta a mers aşa ani de-a rândul. De ce-ar schimba-o acum?

— Tu doar vorbeşte cu el, e tot ce-ţi cer.

Atunci am fost de acord, chiar dacă ştiam că va fi o pierdere de vreme şi-l voi supăra pe Vraci degeaba. Dar Alice începuse să mă îngrijoreze. Voiam să am încredere în ea, dar cu siguranţă îi bâzâia în cap o idee fixă cu Meg.

Vraciul a coborât târziu, după-amiază, şi a izbutit să mănânce nişte ciorbă, apoi a petrecut seara înfăşurat într-o pătură, în faţa focului. Când m-am dus la culcare, era încă acolo, iar Alice o ajuta pe Meg să spele vasele, ca să le aibă gata pentru micul dejun.

În dimineaţa următoare, era într-o marţi, Vraciul mi-a predat o scurtă lecţie de latină. Nu arăta prea bine: a obosit foarte repede şi s-a dus înapoi în pat, lăsându-mă singur în camera de lucru, tot restul zilei.

Apoi, spre sfârşitul după-amiezii, s-a auzit o bătaie în uşa din spate. M-am dus să răspund şi l-am găsit pe Shanks, comisionarul Vraciului. Avea o expresie foarte crispată pe faţă şi se tot uita peste umărul meu, de parcă aştepta ca, din clipă în clipă, să-mi apară cineva în spate.

— I-am adus comanda domnului Gregory, a zis el, făcând un semn cu capul către poneiul încărcat cu saci cafenii. Şi am şi o scrisoare pentru tine. A fost lăsată la o adresă greşită şi stăpânii casei erau plecaţi cu treburi. Tocmai s-au întors, deci trebuie să fie veche de vreo săptămână.

M-am uitat la el uluit. Cine mi-ar fi putut trimite o scrisoare aici? S-a scotocit în buzunarul hainei şi a scos un plic mototolit pe care mi l-a întins. M-a cuprins îngrijorarea, pentru că am recunoscut pe plic scrisul fratelui meu Jack şi ştiam că trebuie să-l fi costat o mică avere să trimită scrisoarea cu trăsura poştei: însemna că era ceva serios. Nişte veşti rele, cu siguranţă.

Am rupt plicul şi-am despăturit scrisoarea, care era scurtă şi la obiect.

Dragă Tom,

Boala *tatei* s-a agravat din nou. Se stinge văzând *cu ochii. Toţi fiii lui* sunt *aici,* mai puţin *tu, aşa că* ar fi cel

mai bine să vii acasă numaidecât.

Jack.

Jack întotdeauna spunea lucrurile verde în faţă, iar cuvintele acelea mi-au făcut inima să se strângă dureros. Nu puteam să cred că tata avea să moară. Nici măcar nu-mi puteam închipui una ca asta. Lumea n-ar mai fi fost la fel fără el. Şi dacă scrisoarea lui Jack ajunsese în sat de o săptămână, aşteptând să fie citită, s-ar fi putut să fie deja prea târziu. Lăsându-l pe Shanks să descarce sacii cu proviziile noastre, am alergat înăuntru, am urcat în dormitorul Vraciului şi, cu mâinile tremurânde, i-am arătat scrisoarea. A citit-o şi apoi a oftat lung.

— Îmi pare rău să aud veşti rele pentru tine, zise el. Cel mai bine ar fi să porneşti la drum fără întârziere, într-un moment ca ăsta, mama ta va avea nevoie de tine, să-i stai alături.

— Dar dumneata? Am întrebat eu. O să te descurci?

— Nu-ţi face griji pentru mine, o să mă fac sănătos tun. Tu porneşte la drum cât mai e încă lumină. Trebuie să fii jos, la poalele munţilor, cu mult înainte de căderea nopţii.

Când am coborât în bucătărie, Alice şi Meg vorbeau pe şoptite. Meg a zâmbit, când m-a văzut.

— O să vă gătesc ceva foarte special astă-seară, pentru cină, zise ea.

— N-o să fiu aici la cină, Meg, i-am răspuns eu. Tata e bolnav şi trebuie să mă duc acasă pentru vreo câteva zile.

— Îmi pare rău să aud asta, Billy. Se pregăteşte să ningă, mai mult ca sigur, aşa că îmbracă-te gros. Dacă degeri, îţi pot cădea degetele.

— Cât de grav e, Tom? Mă întrebă Alice, părând îngrijorată, aşa că i-am întins scrisoarea şi ea o citi rapid. Oh, Tom! Îmi pare atât de rău, zise ea, venind până la mine să mă îmbrăţişeze. Poate că n-o să fie chiar aşa cum pare…

Dar când ochii ni s-au întâlnit, mi-am dat seama că spusese asta doar ca să mă facă să mă simt mai bine. Amândoi ne temeam de ce era mai rău.

M-am pregătit să pornesc spre casă. Nu mi-am mai bătut capul cu sacul – l-am lăsat în camera de lucru –, ci mi-am luat

numai toiagul; în buzunare, în afară de o bucată mare de brânză galbenă, sfărâmicioasă, pentru drum, aveam cutia cu iască, amnarul şi un muc de lumânare. Nu se ştia niciodată când mi-ar prinde bine.

După ce i-am spus la revedere Vraciului, m-am îndreptat către uşa din spatele casei, împreună cu Alice. Acolo, spre surprinderea mea, în loc să-mi spună drum bun, şi-a luat haina din cui şi s-a îmbrăcat.

— Vin cu tine până la capătul defileului, a zis ea, cu un zâmbet trist.

Aşadar, am coborât împreună. N-am vorbit. Eu eram năucit şi speriat, iar Alice părea de-a dreptul spăsită. Când am ajuns la capătul defileului şi m-am întors spre ea, să-i spun la revedere, spre surprinderea mea, am văzut că avea ochii în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, Alice?

— N-o să mai fiu aici, când o să te întorci. Moş Gregory mă goneşte. Sunt trimisă să stau din nou la ferma Straja Mlaştinii.

— Oh, îmi pare rău, Alice. Mie nu mi-a spus nimic despre asta. Am crezut că totul era în regulă.

— Mie mi-a spus aseară. A zis că devin prea apropiată de Meg.

— Prea apropiată?

— Cred că-i din cauză că ne-a văzut tăifăsuind, asta-i tot. Cine ştie ce-i în capul lui Moş Gregory?! Eu m-am gândit să-ţi spun şi ţie. Aşa, ca să ştii unde o să mă găseşti, când te întorci.

— O să trec să te văd mai întâi pe tine, i-am spus eu, mai înainte de a mă duce la casa Vraciului.

— Mulţumesc, Tom, zise Alice, luându-mi repede mâna stângă şi strângându-mi-o cu drag.

Cu acestea, ne-am despărţit şi am continuat să cobor, oprindu-mă o dată, să mă uit înapoi. Era tot acolo, urmărindu-mă, aşa că i-am făcut la revedere cu mâna. Alice nu-mi oferise un ultim cuvânt de încurajare şi mângâiere. Nu pomenise despre tata. Amândoi ştiam că nu mai e nimic de spus şi m-am temut de ce voi găsi acasă.

Noaptea a venit foarte repede, ajutată de o armată de nori groşi şi grei, dinspre nord. Se făcuse Întuneric încă de când

ieşisem dintre dealuri; nu ştiu cum am reuşit să-mi pierd capul şi n-am mai nimerit pe drumul pe care voisem să apuc.

Mai jos, am văzut un pâlc de copaci şi un zid scund, de piatră albă, cu o clădire mică, undeva mai departe de ea – probabil o casă de fermieri, ceea ce însemna că trebuia să fie şi o cărare sau un drumeag care să ducă de la ea la poalele dealului. M-am căţărat pe zid, dar am şovăit, înainte de a sări în partea cealaltă. Asta pentru că avea peste şase picioare înălţime şi, ajuns pe culmea lui, am descoperit că mă uitam la un cimitir întins. Ceva mai departe, nu era o căsuţă ţărănească, ci o capelă micuţă.

Am dat din umeri şi am sărit printre pietrele de mormânt. La urma urmelor, s-ar fi putut să fie puţin înfiorător, dar eu eram ucenicul Vraciului şi trebuia să mă obişnuiesc cu locuri ca acesta, chiar dacă era aproape Întuneric. Am început să mă strecor printre morminte, îndreptându-mă către poalele dealului şi, nu după mult timp, am auzit scrâşnindu-mi sub tălpi pietrişul unei alei care ducea spre capelă.

Probabil că era drept înainte. Aleea ducea în jos, către o latură a capelei; dincolo de aceasta, şerpuia printre pietrele de mormânt către două tise enorme, care alcătuiau un fel de arcadă peste o poartă. Ar fi trebuit să merg mai departe, dar am zărit o geană de lumină licărind în fereastra cu vitralii a capelei, dovadă că acolo pâlpâia o lumânare. Când am dat să trec pe lângă uşă, am băgat de seamă că era întredeschisă şi am auzit clar o voce dinăuntru.

O voce care a strigat un singur cuvânt:

— Tom!

Era o voce gravă, de bărbat, a cuiva obişnuit să poruncească. N-am recunoscut-o.

Cu toate că părea greu de crezut, am avut impresia că mă strigase cineva. Şi cine ar fi putut fi înăuntru capelei şi să-mi ştie numele, sau că treceam pe acolo, în Întuneric, chiar în clipa aceea? N-ar fi trebuit să se afle rumeni în capelă, la ora aceea târzie. Capela nu se folosea decât rareori, pentru scurte slujbe înainte de înmormântare.

Aproape mai înainte să-mi dau seama ce făceam, m-am dus la uşă, am deschis-o şi am intrat. Spre surprinderea mea, nu era nimeni acolo, dar numaidecât am observat ceva cu adevărat straniu în aranjamentul lucrurilor dinăuntru. În loc de

şirul de bănci, orientate cu faţa către altar, cu un culoar printre ele, băncile erau aşezate pe patru rânduri lungi, la perete, şi erau orientate cu faţa către o singură cabină de confesional, mare, lipită de peretele din dreapta mea, care avea două lumânări uriaşe postate ca nişte santinele, de o parte şi de alta.

Cabina de confesional avea obişnuitele două intrări, una pentru preot şi una pentru penitent. O cabină de confesional este alcătuită, de fapt, din două compartimente, cu un perete despărţitor, astfel încât, deşi preotul poate auzi spovedania printr-un grilaj, nu poate vedea chipul celui care i se spovedeşte. Dar aici era ceva ciudat. Cineva scosese uşile cabinei, aşa că acum aveam în faţă două găuri dreptunghiulare complet în beznă.

În timp ce mă uitam lung la uşi, simţindu-mă foarte nelalocul meu, cineva a ieşit din Întunericul uşii pentru preot, din stânga, şi s-a îndreptat către mine. Purta o pelerină cu glugă, întocmai ca Vraciul.

Era Morgan, deşi vocea care mă strigase pe nume nu fusese a lui. Mai era cineva în capelă? Pe când venea spre mine, am simţit deodată un val de frig muşcător. Nu frigul obişnuit care-mi spunea că o creatură a Întunericului era pe aproape. Acesta era întru câtva diferit. Îmi amintea de frigul pe care îl simţisem în faţa demonului numit Urgia, în Priestown.

— Ne întâlnim din nou, Tom, zise Morgan, cu un zâmbet subţire, batjocoritor. Mi-a părut rău când am auzit veştile despre tatăl tău. Dar a avut o viaţă frumoasă. Odată şi-odată, cu toţii murim.

Mi s-a strâns inima cât o gămălie de ac şi mi s-a tăiat respiraţia. De unde ştia despre boala tatălui meu?

— Dar moartea nu este sfârşitul, Tom, zise el, făcând încă un pas spre mine. Şi, pentru o vreme, încă mai putem vorbi cu cei pe care i-am iubit. Ţi-ar plăcea să stai de vorbă cu tatăl tău? L-aş putea chema pentru tine, acum, dacă aşa ai vrea tu…

Nu i-am răspuns. Ceea ce-mi spusese îşi croia cu greu loc în mintea mea. Mă simţeam paralizat.

— Oh, îmi pare rău, Tom. Bineînţeles, tu nu ştii, este? Continuă Morgan. Tatăl tău a murit săptămâna trecută.

CAPITOLUL 11

CAMERA MAMEI

Morgan zâmbi din nou, dar mie mi s-a urcat gheara din piept în gât şi m-am simţit cuprins de panică: lumea s-a învârtit în jurul meu. Fără să mă gândesc, m-am întors şi am rupt-o la fugă spre uşă. Odată ieşit afară, am continuat să fug pe potecă în jos, cu pietrişul scrâşnindu-mi sub tălpi. Când am ajuns la poartă, m-am uitat înapoi. El stătea în pragul uşii capelei. Chipul îi era în Întuneric, aşa că nu i-am putut vedea expresia, dar a ridicat mâna stângă şi mi-a făcut la revedere. Genul de semn pe care îl faci unui prieten.

Eu nu i-am răspuns în acelaşi fel. Doar am deschis poarta şi am pornit să cobor dealul, cu un vălmăşag de gânduri şi de emoţii în minte. Înnebuneam când mă gândeam că tata ar putea fi deja mort. Să fi avut dreptate Morgan? Cum era un necromant, invocase oare spiritul cuiva mort care să-i fi spus asta? Refuzam să cred şi am încercat să-mi alung gândul în străfundurile conştiinţei.

Şi de ce fugisem? Ar fi trebuit să rămân pe loc şi să-i spun ce credeam despre el. Dar mi se pusese un nod în gât, iar picioarele mă purtaseră pe uşă afară, mai înainte să fi avut timp să mă gândesc. Nu pentru că îmi fusese teamă de el, chiar dacă îmi dăduse fiori să-l aud spunând lucruri din acestea în capelă, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor din spatele lui. Ci pentru că primisem deodată o veste ca asta.

Nu-mi amintesc mare lucru despre restul călătoriei, în afară de faptul că părea să se facă din ce în ce mai frig şi vântul să bată din ce în ce mai puternic. A doua zi, pe înserat, vântul cârmi spre nord-est, iar cerul păru încărcat de zăpadă.

Însă ninsoarea n-a început să cadă, până ce n-am ajuns la vreo jumătate de oră depărtare de casa noastră. Lumina zilei scădea, dar ştiam drumul ca-n palmă şi amurgul nu mă împiedica să înaintez. Când am deschis poarta şi am intrat în curte, un covor alb acoperise deja totul şi eram îngheţat până-n măduva oaselor. Zăpada întotdeauna pogoară un soi de linişte peste toate lucrurile, dar peste fermă şi casă parcă se aşternuse o încremenire aparte în seara aceea. Am făcut câţiva paşi în curte şi atunci tăcerea fu sfâşiată de lătratul

câinilor.
Nu se vedea nicio mişcare, deşi o lumină pâlpâia la fereastra unuia dintre dormitoarele din spatele casei. Ajunsesem prea târziu? Inima mi se strânse dureros şi m-am temut de ce era mai rău.
Apoi l-am văzut pe Jack: veni călcând apăsat prin curte până la mine. Era încruntat, cu sprâncenele stufoase unite deasupra nasului.
— Ce te-a reţinut? Mă întrebă el, furios. Nu faci pe drum mai mult de o săptămână, nu-i aşa? Fraţii noştri au venit şi au plecat. Iar James locuieşte la jumătate de Comitat depărtare! Tu ai fost singurul care n-a ajuns…
— Scrisoarea ta a nimerit la o altă adresă. Mi-a fost dată cu o săptămână întârziere, i-am explicat eu. Dar cum îi e? Am ajuns prea târziu? Am întrebat, ţinându-mi respiraţia, deşi citeam deja răspunsul pe faţa lui Jack.
Jack oftă şi îşi plecă fruntea, de parcă nu era în stare să se uite în ochii mei. Când îşi ridică din nou capul, în ochi îi luceau lacrimile.
— S-a dus, Tom, zise el, încet, şi toată asprimea şi mânia din glas îi pieriră. A murit liniştit, în somn, de ieri o săptămână.
Mai înainte să-mi dau seama, mă strângea în braţe şi plângeam amândoi. Niciodată nu aveam să-l mai văd pe tata, niciodată nu aveam să-i mai aud glasul, poveştile lui de demult şi vorbele-i înţelepte, niciodată nu aveam să-i mai strâng mâna sau să-i cer sfatul – iar gândul acesta era de neîndurat. Dar, în timp ce stăteam aşa, mi-am amintit de cineva care trebuie să fi suferit din pricina acestei pierderi chiar mai mult decât mine.
— Biata mama, am zis eu, când în sfârşit am putut să articulez. Ea cum o duce?
— Rău, Tom. Foarte rău, răspunse Jack, clătinând cu tristeţe din cap. N-am văzut-o niciodată plângând înainte şi a fost cumplit s-o văd acum. Şi-a ieşit din minţi de durere, n-a mai mâncat şi n-a mai dormit, zile la rând. Iar a doua zi după înmormântare, şi-a făcut bagajele şi-a plecat, spunând că trebuie să stea departe de aici pentru o vreme.
— Unde s-a dus?
Jack clătină din cap, cu faţa plină de jale.
— Ce n-aş da să ştiu, zise el.

Nu i-am spus nimic lui Jack, dar mi-am amintit ce îmi spusese tata cândva: că mama trebuie să-şi vadă de viaţa ei şi că, după ce el va muri şi va fi îngropat, ea probabil că se va întoarce în ţara ei de baştină. Şi mai spusese că, atunci când avea să sosească momentul, eu trebuia să fiu tare şi s-o las să plece cu un zâmbet. Nădăjduiam că nu plecase deja. Putea oare să fi plecat fără să-şi ia la revedere de la mine? Nădăjduiam că nu. Trebuia neapărat s-o mai văd o dată, chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară.

A fost cea mai tristă cină de care-mi puteam aminti s-o fi avut vreodată acasă.

Eram nespus de mâhnit să nu-i văd şi pe mama şi tata la masă şi tot aruncam câte-o privire spre scaunul gol al tatei. Fetiţa era deja sus, în pătuţul ei, aşa că în bucătărie nu eram decât noi trei, Jack, Ellie şi cu mine, ducând fără tragere de inimă mâncarea la gură.

Când i-am întâlnit privirile, Ellie mi-a zâmbit cu tristeţe, dar foarte liniştită. Am simţit că voia să-mi spună ceva, însă aştepta momentul potrivit.

— E o tocană de-a dreptul delicioasă, Ellie, i-am spus eu. Îmi pare rău de risipă, dar nu mai pot mânca. Pur şi simplu nu mi-e foame.

— Nu-ţi face griji, Tom, zise ea, cu blândeţe. Te înţeleg. Niciunul dintre noi n-are poftă de mâncare. Mănâncă doar cât poţi. E important să ne păstrăm în putere, într-o vreme ca asta.

— Probabil nu-i momentul potrivit, dar voiam să vă felicit, pe voi doi. Ultima oară când am trecut pe aici, mama mi-a spus că aşteptaţi încă un copil şi că va fi un băiat.

Jack a zâmbit cu amărăciune, şi vocea i s-a frânt.

— Mulţumesc, Tom. Dacă tata ar mai fi trăit măcar să-şi vadă nepotul născut… Apoi îşi drese glasul, de parcă se pregătea să spună ceva important. Uite, începu el, de ce nu rămâi pe la noi vreo câteva zile, până când se mai îndreaptă vremea? Nu trebuie să te întorci chiar mâine, nu? Adevărul este că mi-ar cam trebui o mână de ajutor la fermă. A stat şi James vreo două zile, dar a trebuit să se întoarcă la treburile lui.

James, fierar, era al doilea dintre fraţii mei mai mari, după

Jack. Mă îndoiesc că mai stătuse acasă după înmormântare pentru că Jack avea *într-adevăr* nevoie de ajutor la muncile fermei. Nu era ca la semănatul de primăvară sau la recoltatul de toamnă, când foloseşti orice ajutor găseşti. Nu, Jack voia să mai rămân din acelaşi motiv pentru care avusese nevoie şi de James.

În ciuda faptului că nu putea suferi îndeletnicirea de vraci şi, de obicei, nu se bucura să mă ştie prin preajmă, acum avea nevoie de mine ca să umplu golul, singurătatea de a fi acolo fără mama şi fără tata.

— Mi-ar plăcea să mai stau câteva zile, i-am răspuns eu, cu un zâmbet.

— Asta-i frumos din partea ta, Tom. Îţi sunt recunoscător, zise el, împingând farfuria la o parte din faţa sa, deşi n-o golise nici pe sfert. Acum o să mă duc la culcare.

— Urc şi eu, mai încolo, dragul meu, îi zise Ellie lui Jack. Nu te superi dacă mai rămân puţin jos, să-i ţin companie lui Tom, nu-i aşa?

— Deloc, zise el.

După ce el plecă în odaia lui, Ellie îmi dărui un zâmbet călduros. Era la fel de drăguţă ca întotdeauna, dar arăta mai tristă şi foarte obosită, necazurile de cu o săptămână în urmă lăsându-şi urma pe obrazul ei.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să mai stai pe aici o vreme, Tom, zise ea. Are nevoie să vorbească despre timpurile de demult cu unul dintre fraţii lui. Uite aşa te amărăşti până-n rărunchi, vorbind şi tot vorbind despre necaz. Dar totodată cred că are nevoie de tine pentru că socoteşte că, dacă o să fii tu aici, e mai probabil ca mama să se întoarcă…

Nu mă gândisem la asta. Mama putea presimţi lucrurile. Şi avea să ştie că eu mă aflam la fermă. Era foarte posibil să se întoarcă să mă vadă.

— Sper s-o facă.

— Şi eu, Tom. Dar, ascultă, trebuie să ai foarte mare răbdare cu Jack. Vezi tu, mai e ceva despre care nu ţi-a vorbit încă. A fost o surpriză în testamentul tatălui tău. Ceva la care nu se aştepta…

M-am încruntat. O surpriză? Ce putea fi? Întreaga familie ştia că, după moartea tatei, Jack, fiind fiul cel mai mare, va

moşteni ferma. N-avea niciun rost să fie împărţită între şapte fraţi, câţi eram, şi să devină apoi din ce în ce mai mică. Aşa era datina în Comitat. Întotdeauna îi revenea fiului mai mare, cu obligaţia de a-i îngădui văduvei fermierului să locuiască acolo până la moarte.

— O surpriză *plăcută?* Am întrebat şovăielnic, neştiind la ce să mă aştept.

— Nu, nu în ochii lui Jack. Dar nu vreau să-l înţelegi greşit, Tom. El doar se gândeşte la mine şi la micuţa Mary şi, bineînţeles, la fiul lui încă nenăscut, zise ea, trecându-şi mâna peste pântece. Vezi tu, Jack n-a moştenit întreaga casă. O cameră ţi-a fost lăsată ţie…

— Camera mamei? Am întrebat eu, deja ghicind răspunsul.

Era camera în care mama îşi ţinea lucrurile ei, unde păstrase şi lanţul de argint pe care mi-l dăruise mie, în toamnă.

— Da, Tom, zise Ellie. Camera aceea încuiată, de imediat de lângă pod. Camera aceea, cu tot ce se află în ea. Chiar dacă lui Jack îi revin casa şi pământul, tu întotdeauna vei avea voie să vii în camera aceea şi să stai în ea oricât vei dori. Jack s-a schimbat la faţă când a fost citit testamentul. Asta înseamnă că vei putea chiar să locuieşti aici, dacă ţi-ai pune în cap.

Ştiam că Jack nu m-ar vrea în casă, de teamă că aş putea atrage ceva rău după mine; ceva din Întuneric. Nu puteam să mă apăr de o asemenea învinuire, pentru că se mai întâmplase o dată. Bătrâna vrăjitoare, Mama Malkin, venise într-adevăr după mine şi îşi croise drum în pivniţa noastră, primăvara trecută. Jack şi micuţa fiică a lui Ellie, Mary, fuseseră chiar în mare primejdie.

— Mama a zis ceva despre asta? Am întrebat.

— Niciun cuvânt. Jack a fost prea supărat ca să poată deschide discuţia şi, apoi, a doua zi ea a plecat.

Nu m-am putut opri să nu mă gândesc că, dăruindu-mi mie camera acum, însemna că ea ne va părăsi curând, că se va duce în ţara ei de baştină şi nu se va mai întoarce niciodată. Asta dacă nu plecase deja.

În dimineaţa următoare, m-am trezit foarte devreme, dar Ellie era deja în bucătărie, înaintea mea. Mirosul de cârnaţi prăjiţi mă ademenise să cobor. În ciuda a tot ce se întâmplase, începuse să-mi revină pofta de mâncare.

— Ai dormit bine azi-noapte, Tom? Mă întrebă ea,

întâmpinându-mă cu un zâmbet larg.

Am încuviinţat cu un semn din cap, dar era o minciună politicoasă. Îmi luase mult până să adorm şi mă tot trezisem. De fiecare dată când deschideam ochii, suferinţa mă lua din nou în stăpânire, de parcă atunci aflam pentru prima oară că tata a murit.

— Unde e fetiţa? Am întrebat eu.

— Mary e sus, cu Jack. Îi place să petreacă puţin timp cu ea în fiecare dimineaţă. Asta îi dă şi-un pretext să iasă la treabă ceva mai târziu. N-o să aveţi prea multe de făcut astăzi, oricum, zise ea, arătând către fereastră.

Fulgii de zăpadă dansau prin văzduh, iar bucătăria era mai luminată ca vara, căci lumina zilei era reflectată înapoi de stratul gros de zăpadă aşternut în curte.

Curând după aceea, mâncam o farfurie cu ouă şi cârnaţi prăjiţi. În timpul mesei, Jack coborî şi se aşeză lângă mine, la masă. Mă salută eu o aplecare a capului şi începu să-şi mănânce şi el porţia; Ellie se duse în camera din faţă, lăsându-ne singuri. Îşi alegea îmbucătura şi o mesteca fără grabă, de am început să mă simt vinovat că eu mă puteam bucura de micul meu dejun.

— Ellie mi-a spus că ştii despre testament, zise Jack, într-un târziu.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic.

— Uite ce e, Tom, ca fiul cel mai mare, eu sunt executorul testamentului şi e de datoria mea să mă asigur că dorinţele tatei sunt duse la îndeplinire, dar mă întreb dacă n-am putea cădea cumva la învoială. Ce-ai zice dacă aş cumpăra camera de la tine? Dacă aş putea aduna nişte bani, mi-ai vinde-o mie? Cât despre lucrurile mamei dinăuntru, sunt sigur că domnul Gregory ţi-ar da voie să le ţii la Chipenden…

— Am nevoie de un timp de gândire, Jack, i-am răspuns eu. Totul vine ca un şoc. S-au întâmplat prea multe, într-un timp prea scurt. Nu-ţi face griji, nu mi-am pus în cap să vin mereu pe aici. O să fiu prea ocupat.

Jack îşi vârî mâna-n buzunar şi scoase o legătură de chei. O aşeză pe masă, în faţa mea. Erau o cheie mai mare şi alte trei mai mici: cea dintâi era de la uşa camerei, celelalte trei de la cuferele şi scrinurile dinăuntru.

— Ei bine, astea sunt cheile. Fără îndoială c-o să vrei să urci

şi să-ţi vezi moştenirea.
M-am aplecat peste masă şi am împins cheile înapoi spre el.

— Nu, Jack, am zis eu. Ţine-le tu pentru mine. N-o să intru în camera aceea până ce nu vorbesc cu mama.
Se uită la mine, surprins.
— Eşti sigur?
Am încuviinţat cu un semn din cap şi i-am strecurat cheile înapoi în buzunar, după care n-am mai adus vorba despre acest subiect.
Ceea ce-mi ceruse Jack era destul de rezonabil. Dar nu voiam banii lui. Ca să-mi cumpere camera, trebuia să se împrumute şi, din punct de vedere bănesc, situaţia avea să fie destul de complicată, acum, că trebuia să ducă el tot greul cu ferma. În ceea ce mă privea, n-aveam nimic împotrivă să ia el şi camera aceea. Eram sigur că Vraciul mi-ar fi dat voie să ţin cuferele şi scrinurile mamei la Chipenden. Dar bănuiam că fusese dorinţa mamei ca acea cameră să fie a mea şi acesta a fost singurul motiv pentru care n-am fost imediat de acord cu propunerea lui. E drept că se afla în testamentul tatei, dar foarte probabil fusese decizia ei. Mama întotdeauna avea un motiv foarte bine întemeiat pentru orice făcea, aşa că nu puteam lua o hotărâre până ce nu aveam să stau de vorbă cu ea, personal.

În după-amiaza aceea, m-am dus la mormântul tatei. Jack a dat să vină cu mine, dar am reuşit să-l conving să rămână acasă. Voiam să fiu numai eu, pentru o oră sau mai mult, ca să mă gândesc şi să sufăr singur. Şi mai era ceva de care trebuia să mă conving. Ceva ce n-aş fi putut afla, dacă ar fi fost şi Jack cu mine. N-ar fi înţeles sau, în cel mai bun caz, şi-ar fi ieşit din fire.
Mi-am potrivit paşii cât să ajung la cimitir pe la apusul soarelui, cu doar atâta lumină cât să mai pot găsi mormântul. Era un teren cu cruci, la vreo jumătate de milă depărtare de biserică, acoperit cu un giulgiu palid de zăpadă. Cimitirul propriu-zis era atât de plin, încât fusese nevoie să sfinţească, în plus, şi această bucată de pământ. Era doar un mic ogor, împrejmuit de un gard de mărăcini, cu vreo doi sicomori pe latura dinspre apus. A fost uşor să găsesc mormântul tatei, în prima linie a lotului funerar, care înainta lună de lună,

ocupând ogorul. Mormântul lui nu avea încă o piatră, dar îl însemnaseră deocamdată cu o cruce simplă de lemn, în care fusese cioplit adânc numele lui:

JOHN WARD
R.I.P.[1]

Pentru o vreme, am stat lângă crucea de lemn, gândindu-mă la toate momentele fericite pe care le trăiserăm împreună, ca familie; amintindu-mi de vremea când eu eram mic, când mama şi tata erau fericiţi şi veşnic prinşi cu treaba, şi când toţi fraţii mei locuiau acasă. Apoi mi-am adus aminte de ultima oară când vorbisem cu tata şi cum îmi spusese el mie că era mândru să aibă un fiu atât de curajos şi că, deşi ne iubea pe toţi la fel, totuşi credea că eu mă voi dovedi cel mai bun dintre toţi.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi am bocit cu glas tare la căpătâiul mormântului. Dar când s-a întunecat, mi-am tras adânc aer în piept şi m-am calmat, concentrându-mă la ce trebuia să fac. Aceasta era o treabă de-a vracilor.

— Tată! Tată! Am strigat eu, prin Întuneric. Eşti acolo? Mă auzi?

De trei ori am strigat, repetând exact chemarea, dar de fiecare dată singurele sunete pe care le-am putut auzi au fost cel al vântului şuierând prin gardul de nuiele şi un lătrat stingher de câine, undeva în depărtare. Atunci, am răsuflat uşurat. Tata nu era acolo. Sufletul lui nu fusese legat de locul acela. Nu era unul dintre sufletele care rămân să dea târcoale în jurul mormântului. Am sperat că se dusese într-o lume mai bună.

Încă nu-mi făcusem o idee clară despre Dumnezeu. Poate că Dumnezeu exista şi poate că nu exista. Dacă exista, oare s-ar fi ostenit să mă asculte pe mine? Nu mă rugam, de obicei, dar acum era vorba de tata, aşa că am făcut o excepţie.

— Te rog, Doamne, dă-i pace, am zis eu, încetişor. O merită. A fost un om bun şi a muncit mult, iar eu l-am iubit.

Apoi, m-am întors şi, foarte trist, m-am îndreptat spre casă.

Am rămas la fermă aproape o săptămână. Când a venit

[1] *Requiescat in pace* (lat.) - Odihnească-se in pace.

timpul să plec, ploua, zăpada din curte prefăcându-se în mocirlă.

Mama nu se întorsese şi mă întrebam dacă o va mai face vreodată. Dar datoria mea de căpetenie era să mă înapoiez la Anglezarke şi să văd cum o mai ducea Vraciul. Nădăjduiam că însănătoşirea lui continuase. Le-am spus lui Jack şi lui Ellie că o să-i mai vizitez în primăvară şi că vom vorbi atunci despre cameră.

Am pornit pe lungul drum către miazăzi, gândindu-mă la tata şi la cât de mult se înrăutăţiseră lucrurile. Nu părea să fi trecut atât de mult de când locuisem acasă, fericit, cu părinţii mei şi cei şase fraţi, iar tata era în putere şi sănătos. Acum totul se schimbase. Totul se desfăcea în bucăţi.

Într-un fel, nu mai puteam veni pe acasă niciodată, pentru că nu mai exista aşa ceva. Toate erau atât de străine, acum. Clădirile poate c-ar fi fost aceleaşi şi la fel şi înfăţişarea Dealului Spânzuraţilor, văzut de la fereastra dormitorului meu. Dar fără tata şi fără mama, pur şi simplu n-ar mai fi fost acasă.

Simţeam că am pierdut ceva pentru totdeauna.

CAPITOLUL 12

NECROMANŢIE

Cu cât înaintam spre sud, cu atât mai frig se făcea, ploaia prefăcându-se, treptat, în ninsoare. Eram obosit şi mi-ar fi plăcut să mă duc direct la casa Vraciului, dar îi promisesem lui Alice să trec pe la ea şi voiam să mă ţin de cuvânt.

Când am început să zăresc ferma Straja Mlaştinii, se lăsase deja noaptea. Vântul se oprise, iar cerul era senin. Răsărise Luna, şi zăpada făcea totul mult mai luminos decât de obicei; dincolo de fermă, lacul părea o oglindă întunecată, reflectând stelele.

Ferma era cufundată în Întuneric. Iama, cei mai mulţi dintre fermierii din Comitat se duc devreme la culcare, aşa că nu m-am mirat. Speram că Alice îmi simţise totuşi apropierea şi se va strecura afară, ieşindu-mi în întâmpinare. Am sărit peste gardul de hotar şi am străbătut o pajişte către grămada de clădiri dărâmate. În faţă mi-a apărut un şopron pentru vite şi, auzind un zgomot neobişnuit, m-am oprit în faţa uşii. Cineva plângea.

Am păşit înăuntru, iar animalele din apropiere s-au tras în lături, speriate. Numaidecât duhoarea m-a izbit. Nu era mirosul obişnuit al animalelor calde, plus vreo câteva duzini de balegi sănătoase de vacă. Era dizenterie, o boală digestivă pe care o fac, de obicei, vitele şi porcii. Este tratabilă, dar vitele acestea erau bolnave şi neîngrijite. Lucrurile se înrăutăţiseră de când fusesem ultima oară pe aici.

În clipa aceea mi-am dat seama că mă privea cineva. În stânga mea, luminat de o rază de Lună, domnul Hurst stătea cocoşat pe un scăunel de muls. Pe obrazul bătrânului şiroiau lacrimile şi se uita în sus, la mine, cu jalea zugrăvită pe chip. Am făcut un pas îndărăt, când s-a ridicat în picioare.

— Pleacă de aici! Lasă-mă în pace! Strigă el, agitând pumnul către mine, dar tremurând din cap până-n picioare.

Am fost şocat şi mâhnit. Întotdeauna el fusese un om atât de paşnic şi de blând, care niciodată nu ne spusese, mie sau lui Alice, vreun cuvânt anapoda. Acum părea disperat şi la capătul răbdării. M-am îndepărtat, cu capul plecat. Îmi era foarte milă de el. Morgan trebuie să se fi purtat foarte rău cu el: fără îndoială că de aceea era supărat şi încolţit. Nu ştiam ce să fac, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vorbesc cu Alice despre asta.

Am mers până când am ajuns în curte. Casa era tot cufundată în Întuneric şi nu eram prea sigur ce trebuia să fac mai departe. Alice probabil că dormea buştean, de nu-şi dăduse seama că sunt prin apropiere. Am aşteptat o clipă, scoţând aburi când respiram în aerul îngheţat.

M-am dus la uşa din spate şi am bătut de două ori. N-a trebuit să repet bătăile. După numai câteva clipe, uşa se deschise încet, scârţâind din balamale, iar doamna Hurst întinse gâtul şi se uită la mine, clipind des în lumina Lunii.

— Trebuie să vorbesc cu Alice, i-am spus eu.

— Intră, intră, mă pofti ea, cu o voce slabă şi răguşită.

Imediat dincolo de prag era o rogojină, aşa că am intrat în holul micuţ şi, după ce i-am zâmbit şi i-am mulţumit, politicos, am tropăit pe loc, să-mi dau jos cât mai bine zăpada de pe ghete. Pe hol, mai în faţă, erau două uşi. Cea din dreapta era închisă, dar uşa de la camera lui Morgan era întredeschisă şi înăuntru am zărit pâlpâind lumina unei lumânări.

— Pe acolo, zise ea, arătându-mi către uşa aceea.

Pentru o clipă, am şovăit, întrebându-mă ce făcea Alice în odaia lui Morgan, dar până la urmă am intrat. Aerul era îmbâcsit cu fum de seu şi, nu ştiu de ce, primul lucru pe care l-am observat a fost o lumânare groasă, din ceară neagră, înfiptă într-un sfeşnic uriaş, de alamă. Era aşezată în mijlocul mesei lungi de lemn, cu cele două scaune ale sale, faţă în faţă, fiecare la un capăt.

Mă aşteptam s-o văd pe Alice, dar greşeam. Aşezată la capătul cel mai apropiat al mesei şi cu faţa întoarsă către lumânare, era o siluetă într-o pelerină cu glugă pe cap. Când s-a răsucit spre mine, am văzut o barbă şi un zâmbet zeflemitor. Era Morgan.

Din nou instinctul meu a fost s-o rup la fugă, dar am auzit două zgomote în spatele meu. Primul a fost cel al uşii, închise cu putere; al doilea, cel al zăvorului gros împins în lăcaşul lui. Înaintea mea era doar fereastra acoperită cu o draperie grea şi neagră, nicio altă uşă. Eram încuiat în cameră cu Morgan.

M-am uitat în jur, zărind dalele goale de piatră şi apoi, în capătul celălalt, scaunul gol care îşi aştepta ocupantul. În încăpere era frig şi m-a trecut un fior. Exista şi un cămin, dar era plin de cenuşă.

— Ia un loc, Tom, zise Morgan. Avem multe de vorbit.

Nu m-am mişcat, aşa că mi-a făcut semn către scaunul din partea opusă.

— Am venit aici să vorbesc cu Alice, i-am spus eu.

— Alice a plecat, zise Morgan. Ne-a părăsit de acum trei zile.

— A plecat? Unde a plecat? Am întrebat.

— N-a spus. Nu era prea vorbăreaţă fata asta, Alice. Nici măcar nu s-a ostenit să anunţe că pleacă. Uite ce e, Tom, data trecută când ai intrat în această cameră, ai venit neinvitat, ca un hoţ, noaptea, cu fata aceea pe lângă tine. Dar o să dăm uitării episodul ăsta, pentru că acum eşti foarte bine-venit. Aşadar, îţi mai spun o dată: ia loc.

Îngrozit, m-am aşezat, dar mi-am sprijinit toiagul cu vârful în podea, ţinându-i strâns, cu mâna stângă. De unde ştia că intraserăm în camera lui? Şi eram de-a dreptul îngrijorat pentru Alice. Unde s-o fi dus? Oare nu înapoi, la Pendle? Mi-am ridicat ochii şi am întâlnit privirea pătrunzătoare a lui Morgan. Deodată, cu un zâmbet, îşi trase gluga jos de pe cap, scoţând la iveală claia lui de păr încâlcit. Mi se păru mult mai încărunţit

decât ultima oară când îl văzusem. La lumina lumânării, chipul lui era ca tăiat în piatră, cu trăsăturile mult adâncite.

— Îţi ofer nişte vin, zise el, dar eu nu beau când lucrez.

— Eu nu beau vin de obicei, i-am spus eu.

— Dar, fără îndoială, mănânci brânză, zise el, cu un rânjet batjocoritor.

Nu i-am răspuns, iar expresia lui deveni serioasă. Deodată se aplecă în faţă, îşi ţuguie buzele şi suflă cu putere. Lumânarea tremură şi se stinse, aruncând odaia într-o beznă completă, în timp ce mirosul de seu deveni mai pătrunzător.

— Am rămas numai tu, eu şi Întunericul, zise Morgan. Poţi să suporţi? Eşti potrivit să fii ucenicul meu?

Erau întocmai cuvintele pe care mi le spusese Vraciul în pivniţa casei bântuite din Horshaw, locul unde mă dusese din prima zi de ucenicie. O făcuse ca să mă pună la încercare şi să cântărească dacă eram sau nu făcut din plămada potrivită pentru a deveni un vraci. Erau cuvintele pe care le rostise în momentul în care se stinsese lumânarea.

— Pun rămăşag că atunci când ai coborât pentru prima oară treptele pivniţei aceleia, el stătea într-un colţ şi s-a ridicat în clipa în care te-ai apropiat, continuă Morgan. Nimic nu s-a schimbat. Tu, şi cu mine, şi cu alte două duzini sau mai mult de băieţi ca noi. Trucuri previzibile. Bătrân neghiob! Nu-i de mirare că nu stă nimeni pe lângă el prea multă vreme.

— Tu ai stat trei ani, am zis eu, încet, prin Întuneric.

— Ţi-ai regăsit glasul, Tom? Asta-i bine, zise Morgan. Văd că ți-a vorbit despre mine. A avut şi ceva bun de spus?

— Nu prea.

— Nu mă surprinde. Dar și-a spus de ce am renunţat la ucenicia mea ca vraci?

Între timp, ochii mi se obişnuiseră cu Întunericul şi puteam să-i desluşesc conturul capului, în faţa mea, dincolo de masă. I-aş fi putut răspunde că Vraciul spusese că-i lipsise disciplina şi că nu era potrivit pentru această îndeletnicire – în loc de asta, m-am hotărât să-i pun eu lui câteva întrebări.

— Ce vrei de la mine? Şi de ce a fost zăvorâtă uşa?

— Ca să nu fugi iarăşi, răspunse Morgan. Ca să stai şi să priveşti ceea ce am eu să-ţi arăt. Tu eşti chiar ucenicul perfect, după câte aud. Tu şi cu mine ştim că magistrul tău nu apreciază asta. Aşadar, aceasta este prima lecţie din noua ta

ucenicie. Probabil ai mai avut de-a face cu morţii, dar acum o să-ţi îmbogăţesc cunoştinţele. Şi o să ţi le îmbogăţesc semnificativ.

— De ce vrei să faci asta? L-am provocat eu. Domnul Gregory mă învaţă tot ce trebuie să ştiu.

— Să începem cu începutul, Tom, răspunse Morgan. Hai să vorbim întâi despre spirite. Ce ştii despre ele?

M-am hotărât să-i fac pe plac. Poate că dacă l-aş fi lăsat să spună ce voia, aş putea apoi să-mi văd de drum spre casa Vraciului.

— Cele mai multe spirite sunt legate în apropiere de rămăşiţele lor pământeşti, altele, de locurile unde au suferit sau au comis vreo crimă cumplită pe când erau încă pe lumea asta. Nu sunt libere să hoinărească după capul lor.

— Bravo, Tom, zise Morgan, cu o nuanţă de zeflemea în spatele glasului. Şi pun rămăşag că ai scris totul în caietul tău de însemnări, ca un bun ucenic. Ei bine, mai e ceva pe care bătrânul neghiob nu te-a învăţat. Nu ţi-a pomenit despre asta, pentru că lui nu-i place nici să se gândească. Aşadar, iată marea întrebare: Unde se duc spiritele după moarte? Şi nu mă refer la spiritele legate şi la stafii. Mă refer la celelalte spirite de morţi. Imensa majoritate. Ale oamenilor ca tatăl tău.

Când a pomenit de tata, am ţâşnit în picioare şi m-am uitat fix la Morgan.

— Ce ştii despre tatăl meu? L-am întrebat eu, supărat. De unde ai ştiut că a murit?

— Toate la timpul lor, Tom. Toate la timpul lor. Am puteri la care magistrul tău nici nu visează. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde se duc după moarte?

— Biserica zice că în Paradis, în Infern, în Purgatoriu sau în Limburi. Nu ştiu sigur lucrurile astea şi domnul Gregory nu vorbeşte niciodată despre ele. Dar cred că sufletul trăieşte şi după moarte.

Purgatoriul este un loc unde sufletele se duc să se purifice, suferind până când sunt potrivite pentru a intra în Paradis. Limburile erau mai misterioase. Preoţii credeau că în ele ajungeau toţi cei care mureau nebotezaţi. Se presupunea că erau pentru sufletele celor care nu fuseseră chiar păcătoşi, dar, deşi nu neapărat din vina lor, nu erau potriviţi să între în Paradis.

— Ce ştie Biserica? Zise Morgan, şi un ton dispreţuitor îşi făcu loc în vocea lui. Ăsta e aproape singurul lucru asupra căruia Moş Gregory şi cu mine suntem de acord. Dar, vezi tu, Tom, dintre cele patru locuri pe care le-ai enumerat, Limburile sunt de departe cele mai folositoare pentru cineva ca mine. Numele provine de la cuvântul latinesc *limbus,* care înseamnă margine sau hotar. Vezi tu, către oricare loc s-ar îndrepta, majoritatea sufletelor trebuie să treacă mai întâi prin Limburi, care se află la marginea lumii acesteia, şi unele descoperă că e foarte greu. Unele mai slabe, mai fricoase şi mai vinovate dau înapoi, căzând din nou în lumea asta, ca stafii, alăturându-se sufletelor care încă n-au plecat şi mai stau pe aici, dar care sunt deja prinse ca într-o capcană pe pământ. Sunt uşor de luat în stăpânire. Dar chiar şi cel puternic şi cel bun trebuie să se zbată şi să se lupte ca să treacă prin Limburi. Asta durează şi, cât timp întârzie ele astfel, eu am puterea să ajung la orice suflet îmi aleg. Îl pot opri să treacă mai departe. Îl pot obliga să facă ce vreau eu. Dacă e nevoie, îl fac să sufere. Morţii şi-au trăit vieţile lor. Pentru ei, s-a terminat. Dar noi suntem încă în viaţă şi îi putem folosi. Putem să profităm de pe urma lor. Eu vreau ce-mi datorează Gregory. Îi vreau casa din Chipenden, cu biblioteca aceea mare, plină de cărţi care conţin atât de multă cunoaştere. Şi apoi, mai e ceva. Ceva mult mai important. Ceva pe care el l-a furat de la mine. Are un grimoar, o carte de incantaţii şi ritualuri, iar tu o să mă ajuţi s-o iau înapoi. În schimb, o să poţi să-ţi continui ucenicia, cu mine ca magistru. Şi o să te învăţ acele lucruri la care el nici n-a visat vreodată. O să pun *adevărata* putere la degetul tău cel mic.

— Nu vreau să mă înveţi tu, m-am răstit eu, furios. Sunt mulţumit de cum stau lucrurile acum!

— Ce te face să crezi că ai de ales? Zise Morgan, cu vocea deodată tăioasă şi ameninţătoare. Cred că a sosit timpul să-ţi arăt cam ce pot face. Acum, pentru binele tău, vreau să stai nemişcat şi să asculţi cu atenţie. Orice s-ar întâmpla, nu încerca să te ridici de pe scaunul ăla!

Camera se cufundă în tăcere şi am făcut cum mi se spusese. Ce altceva puteam face? Uşa era încuiată şi Morgan era mai mare şi mai puternic decât mine. Puteam folosi toiagul împotriva lui, dar fără nicio garanţie de succes. Cel mai bine

era să joc cum îmi cânta el, deocamdată, până ce aş fi putut să scap şi să mă duc la Vraci.

Un zgomot slab veni din Întuneric. Ceva între un foşnet şi un tropăit uşor de picioare mici. Aducea cu un şoarece alergând de colo-colo, pe sub scândurile duşumelei. Dar nu exista nicio scândură de duşumea aici, numai dale grele de piatră, şi am putut simţi cum aerul începe să se răcească. De obicei, acesta este un semn că se apropie cineva; cineva care nu aparţine lumii acesteia. Dar, încă o dată, frigul acesta era diferit, la fel cum fusese şi cel pe care-l simţisem când stătuserăm de vorbă în capelă.

Deodată, un clopot începu să bată undeva, în aer, mult deasupra capetelor noastre. Era un dangăt grav, funerar, ca o chemare a rudelor îndoliate la o înmormântare, şi atât de puternic încât vibra masa. Puteam simţi cum rezona prin dalele de sub tălpile mele.

Clopotul bătu de nouă ori, fiecare bătaie mai slabă decât cea de dinainte. Au fost urmate imediat de trei bătăi rapide în masă. Puteam desluşi silueta lui Morgan şi mi s-a părut că nu s-a mişcat. Bătăile s-au repetat, mai tare ca înainte, iar sfeşnicul greu se răsturnă, se rostogoli pe masă şi se izbi de podea.

În odaia şi mai întunecoasă, liniştea care a urmat a fost aproape dureroasă – îmi simţeam urechile gata să plesnească. Mi-am ţinut respiraţia, dar tot ce am putut auzi a fost ecoul din cap al bătăii rapide a inimii mele. Frigul ciudat deveni mai intens şi atunci Morgan vorbi în Întuneric.

— Soră a mea, stai pe loc şi ascultă-mă bine! Porunci el.

Apoi am auzit clipocitul apei care curgea. Suna de parcă era o gaură în tavan, prin care pica în mijlocul mesei, în locul unde fusese sfeşnicul.

După aceea, o voce îi răspunse. Părea să vină din gura lui Morgan. Puteam să-i desluşesc bine conturul feţei şi pot să jur că mişca din gură, dar aceea era o voce de fată şi în niciun caz un bărbat matur nu i-ar fi putut imita modulaţiile înalte şi intensitatea.

— *Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mă odihnesc!* Strigă vocea.

Zgomotul apei picurând deveni mai puternic, însoţit de un slab pleoscăit, de parcă se formase o băltoacă pe masă.

— Supune-te poruncii mele şi apoi o să te las să te odihneşti!

Strigă Morgan. Cu altcineva vreau să vorbesc. Adu-l aici şi după aceea te poţi întoarce de unde ai venit. Este un băiat cu mine, în această cameră. Poţi să-l vezi?

— *Da, îl văd,* răspunse vocea fetei. *I-a murit cineva de curând. Îi simt tristeţea.*

— Numele băiatului este Thomas Ward, zise Morgan. Îşi plânge tatăl. Adu-ni-l pe spiritul tatălui său acum!

Frigul a început să slăbească şi apa a încetat să mai picure. Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai auzisem. Oare Morgan chiar avea să invoce spiritul tatălui meu? Simţeam c-ar fi un sacrilegiu.

— Nu eşti nerăbdător să mai vorbeşti cu tatăl tău încă o dată? Mă întrebă Morgan. Eu deja am vorbit cu el şi mi-a spus că toţi fraţii tăi au venit la catafalcul său ca să-şi ia un ultim rămas-bun, numai tu nu, şi că tu ai lipsit chiar şi de la înmormântare. Era mâhnit din pricina asta. Foarte mâhnit. Acum aveţi amândoi o şansă să puneţi lucrurile în ordine.

Am înlemnit. Cum era cu putinţă ca Morgan să fi ştiut ce se întâmplase? Doar dacă intrase într-adevăr în legătură cu spiritul tatălui meu.

— N-a fost vina mea! Am zis eu, furios şi supărat. N-am primit scrisoarea la timp.

— Ei bine, acum o să ai şansa să-i explici asta cu gura ta…

Am început să simt din nou frigul. Apoi o voce mi-a vorbit peste masă. Falca lui Morgan se mişca din nou, dar, spre groaza mea, era chiar vocea tatei cea care-i ieşea pe gură. Nu exista nicio îndoială. Nimeni n-ar fi putut imita vocea altcuiva într-atât de bine. Era de parcă însuşi tata stătea în faţa mea, pe scaunul din capul celălalt al mesei.

— *E Întuneric,* a strigat tata, *şi nu-mi văd nici vârful nasului. Aprindeţi careva o lumânare pentru mine, vă rog. Aprindeţi o lumânare, ca să pot fi mântuit.*

M-am simţit cumplit gândindu-mă că tata era singur şi speriat, în beznă. Am vrut să-l strig şi să-l liniştesc, dar Morgan a vorbit înaintea mea.

— Cum să fii mântuit? Zise el, cu un glas profund şi puternic, plin de autoritate. Cum ar putea un păcătos ca tine să meargă în lumină? Un păcătos care întotdeauna a muncit în ziua Domnului?

— *Oh, iartă-mă! Iartă-mă, Doamne!* Strigă tata. *Eram un fermier şi erau multe treburi de făcut. Munceam de-mi toceam degetele până la os, dar ziua n-avea niciodată destule ore. Aveam o familie de hrănit. Dar întotdeauna mi-am plătit zeciuielile, fără să ţin nimic pentru mine din ceea ce se cuvenea Bisericii. Şi am crezut întotdeauna, cu adevărat am crezut. Şi i-am învăţat pe fiii mei ce-i bine şi ce-i rău. Am făcut tot ce trebuia să facă un tată.*

— Unul dintre fiii tăi este acum aici, zise Morgan. Ţi-ar plăcea să mai vorbeşti cu el o ultimă oară?

— *Te rog. Te rog. Da. Lasă-mă să vorbesc cu el. E Jack? Sunt unele lucruri pe care trebuia să i le spun pe când mai eram încă în viaţă. Lucruri nespuse, pe care i le-aş spune acum!*

— Nu, zise Morgan. Nu-i Jack. E mezinul tău, Tom.

— *Tom! Tom! Eşti acolo? Chiar tu eşti?*

— Eu sunt, tată. Eu sunt! Am strigat eu, cu un nod dureros în gât. Nu puteam îndura gândul că tata suferea în Întuneric în felul acela. Ce făcuse de meritase una ca asta? Îmi pare rău că n-am ajuns acasă la timp. Îmi pare rău că n-am venit la înmormântarea ta. Scrisoarea a ajuns prea târziu la mine. Dacă ai ceva să-i transmiţi lui Jack, poţi să-mi spui mie. O să-i duc eu mesajul tău, am zis eu, simţind lacrimile cum mi se adună în ochi.

— *Spune-i lui Jack doar că-mi pare rău pentru fermă, fiule. Îmi pare rău că nu i-am lăsat-o pe toată numai lui. El este fiul meu cel mai mare şi ar fi fost dreptul lui, prin naştere. Dar am ascultat de mama voastră. Spune-i că îmi pare rău că ţi-am lăsat ţie camera aceea.*

În momentul acela, lacrimile îmi curgeau şiroaie pe faţă. A fost dureros să aflu că mama şi tata nu-mi lăsaseră camera aceea de comun acord. Aş fi vrut să-i făgăduiesc tatei că o să îndrept eu lucrurile, dându-i înapoi camera lui Jack, dar nu puteam, pentru că trebuia să ţin seama şi de dorinţele mamei. Trebuia să stau mai întâi de vorbă cu ea.

— Nicio grijă, tată! O să fie totul bine. O să vorbesc cu Jack despre asta. N-o să provoace nicio dihonie în familie. Absolut niciuna. Nu-ţi mai face griji pentru asta. O să fie bine.

— *Eşti un băiat bun, Tom,* zise tata, cu vocea plină de recunoştinţă.

— Un băiat bun? Îl întrerupse Morgan. Este orice, numai asta

nu. El este fiul pe care l-ai dat în ucenicie la un vraci! Şapte fii ai avut şi pe niciunul nu l-ai oferit Bisericii!

— *Vai! Îmi pare rău! Îmi pare rău!* Strigă vocea îndurerată a tatei. *Dar niciunul dintre fiii mei nu a avut chemare. Niciunul nu voia să se facă preot. M-am zbătut să le găsesc la toţi o meserie bună şi, când a venit timpul ultimului meu fiu, mama lui a vrut să-l dau ucenic la un vraci. Eu m-am împotrivit din toate puterile şi ne-am certat din pricina asta cât nu ne certasem în toată viaţa noastră. Dar am cedat, în cele din urmă, pentru că o iubeam şi nu-i puteam refuza ceva ce-şi dorea din toată inima. Iartă-mă! Am fost slab şi am pus dragostea pământească înaintea datoriei mele faţă de Dumnezeu!*

— Asta ai făcut! A strigat Morgan, cu voce tunătoare. Nu există iertare pentru unul ca tine şi trebuie să suferi chinurile Iadului. Simţi flăcările care încep să-ţi atingă pielea? Simţi căldura care începe să crească?

— *Nu, Doamne! Te rog! Te rog! Durerea este de neîndurat! Te rog să mă cruţi. O să fac orice! Orice!*

M-am ridicat în picioare, plin de mânie. Morgan îi făcea asta lui tata. Îl făcea pe tata să creadă că este în Iad. Îl făcea să simtă groaznica durere. Nu puteam îngădui să mai continue.

— Nu-l asculta, tată! I-am strigat eu. Nu există nicio flacără. Nu există nicio durere. Du-te în pace! Du-te în pace! Du-te spre lumină! Du-te spre lumină!

Am făcut patru paşi iuţi pe partea stângă a mesei şi, cu toată puterea, mi-am repezit toiagul asupra siluetei cu sutană, lovind cu sete. Fără să scoată vreun sunet, a căzut în partea dreaptă şi am auzit scaunul răsturnându-se pe dale.

Am scos grăbit din buzunar cutia cu iască şi amnarul. În câteva clipe am izbutit să aprind lumânarea. Am ridicat-o şi m-am uitat în jur.

Scaunul căzuse pe o parte şi o pelerină neagră îl îmbrăca, până la podea. Dar nu era nici urmă de Morgan!

Am împuns pelerina cu toiagul, dar era la fel de goală pe dinăuntru cum arăta a fi. Dispăruse!

Am observat ceva pe masă. Tăblia era perfect uscată şi nu se vedea nicio urmă din apa care păruse să curgă şi să băltească pe ea, dar în locul unde fusese sfeşnicul de alamă, era acum un plic negru.

Aşezând lumânarea pe marginea mesei, am întins mâna şi am luat plicul. Era pecetluit, dar pe el stătea scris:

Pentru, noul meu ucenic, Tom Ward.

Am rupt plicul şi am despăturit foaia de hârtie dinăuntru.

Ei bine, acum ai văzut de ce sunt în stare. Şi ceea ce am făcut adineauri pot să mai fac o dată. L-am prins pe tatăl tău în Limburi. Astfel, pot ajunge la el oricând doresc și-l pot face să creadă tot ce vreau eu. Nu există limite în durerea pe care i-o pot provoca. Dacă, ţi-ar plăcea să-l salvezi, din asta, supune-te voinţei mele. În primul rând am nevoie de ceva din casa lui Gregory. Sus, la, mansardă, încuiată în pupitrul său, există o casetă de lemn şi, în ea, un grimoar, care este o carte de vrăji puternice şi de, ritualuri. Este legat în piele verde şi are o pentagramă de argint incrustată pe coperta din faţă – trei cercuri concentrice cu o stea în cinci colturi înăuntru.

Este, al meu. Adu-mi-l.

În al doilea rând, nu povesti nimănui ce ai văzut aici. În al treilea rând, trebuie să te obişnuieşti cu gândul că de acum eşti ucenicul meu, legat să-mi slujeşti pe o perioadă de cinci ani, începând de azi – sau, tatăl tău va suferi. Ca să dai de veste că primeşti, bate de trei ori în tăblia mesei. Uşa este descuiată şi indiferent ce vei hotărî, eşti, liber să pleci. Tu alegi.

Morgan G.

Nu puteam îndura gândul că spiritul tatălui meu ar fi supus la cazne. Dar nici nu voiam să fiu ucenicul lui Morgan. Nu-mi venea deloc să bat în masă, dar aşa aş fi câştigat puţin timp. Morgan ar fi crezut că sunt de acord cu ceea ce-mi ceruse şi l-aş fi scutit pe tata de suferinţă, până ce aveam să mă sfătuiesc cu Vraciul. El avea să ştie ce e cel mai bine de făcut.

Am tras adânc aer în piept şi am bătut de trei ori în tăblia mesei. Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am ciulit urechea, dar n-am primit niciun semn că auzise răspunsul meu. Camera era neclintită şi tăcută. Am încercat clanţa şi uşa s-a deschis. Nu

auzisem când se întâmplase, dar zăvorul fusese tras. M-am întors la masă, mi-am luat cutia cu iască, am suflat în lumânare şi le-am vârât pe amândouă în buzunar. Apoi, strângând tare toiagul în mână, am plecat din cameră şi am deschis uşa de la intrare.

Aproape c-am amuţit de uimire. Era plină zi! Lumina soarelui se reflecta orbitor în zăpadă şi trecuseră pe puţin două ore de la răsărit! Mi se păruse că stătusem doar vreo cincisprezece minute în cameră cu Morgan şi, când colo, se scursese acelaşi număr, dar de ore.

Nu puteam în niciun fel să încerc să-mi explic fenomenul. Vraciul îmi spusese că Morgan era un om periculos, care lucra cu Întunericul. Dar nu-mi sugerase şi că ar fi fost în stare de lucrurile pe care le văzusem eu. Morgan era un mag periculos şi de temut, cu puteri magice adevărate, şi m-am înfiorat la gândul că va trebui să dau din nou ochii cu el. În alte câteva momente, mă luptam să merg prin zăpada înaltă cât puteam de repede, îndreptându-mă spre casa Vraciului.

CAPITOLUL 13

ÎNȘELĂCIUNE ȘI TRĂDARE

Curând, casa apăru înaintea ochilor mei, cu fumul cafeniu ridicându-se dintre olanele coşului, spunându-mi că înăuntru avea să mă întâmpine un foc călduros în cămin.

Am bătut la uşa din spate. Cheia mea deschidea cele mai multe dintre încuietori, dar n-am vrut s-o folosesc. Fiindcă fusesem plecat vreme mai lungă, mi s-a părut cuviincios să aştept să fiu poftit înăuntru. Am bătut la uşă în trei rânduri, până când Meg mi-a deschis, în sfârşit, zâmbindu-mi şi apoi făcând un pas înapoi, ca să-mi facă loc să intru.

— Dă-te-ncoace din zăpadă, repede, Tom! A exclamat ea. Mă bucur că te-ai întors.

Odată închisă uşa în urma mea, mi-am scos pelerina şi haina de piele de oaie, mi-am sprijinit toiagul în colţ şi am bătut mărunt din picioare, ca să-mi scutur zăpada de pe ghete.

— Ia loc, zise Meg, conducându-mă către cămin. Tremuri de frig. O să-ţi dau un bol de supă fierbinte, să-ţi încălzească oasele. Trebuie să te mulţumeşti numai cu atât, deocamdată – o să-ţi gătesc o masă copioasă mai târziu.

Tremuram mai mult nervos decât de frig, tulburat de cele ce se petrecuseră în camera lui Morgan, dar, încet-încet, am început să mă liniştesc. M-am supus îndemnului lui Meg şi mi-am încălzit mâinile la foc, privind cum îmi ieşeau aburi din ghete.

— Ce bine că mai ai încă toate degetele! Zise Meg.

Am zâmbit.

— Unde e domnul Gregory? Am întrebat eu, gândindu-mă că poate fusese chemat pentru vreo misiune de vraci.

Speram să fie aşa, fiindcă asta ar fi însemnat că şi-a revenit şi e din nou sănătos.

— E încă în pat. Are nevoie de cât mai multă odihnă.

— Vasăzică, tot nu s-a înzdrăvenit cine ştie ce?

— Se reface încet, răspunse Meg. Dar o să mai dureze ceva. Treburile astea nu se pot grăbi. Să încerci să nu-l deranjezi sau să-l osteneşti prea tare. Are nevoie să se odihnească şi să doarmă cât poate el de mult.

Îmi aduse un bol aburind cu supă fierbinte de pui, aşa că i-am mulţumit şi am sorbit-o încet, urmărind cum începe să-mi încălzească măruntaiele.

— Ce mai face bietul tău tată? Întrebă ea, deodată, aşezându-se în balansoarul ei. Îi e mai bine, acum?

M-am mirat că-şi amintise de asta, dar întrebarea ei îmi aduse din nou lacrimile în ochi.

— A murit, Meg, i-am răspuns eu. Dar era foarte bolnav.

— Asta-i foarte trist, Tom. Îmi pare atât de rău. Ştiu cum e să-ţi pierzi familia…

Am simţit durerea pierderii tatei ca pe un pumnal răsucit în stomac, mai ales amintindu-mi ce îi făcuse Morgan spiritului său. Tata nu merita una ca asta. Nu puteam îngădui să se mai întâmple o dată. Trebuia să fac ceva.

Meg rămase tăcută, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor. După un timp, închise ochii şi începu să fredoneze încetişor o melodie, mai mult în şoaptă. Când am terminat supa, m-am ridicat şi am pus bolul pe masă.

— Mulţumesc, Meg. A fost foarte bună, i-am spus.

Ea nu-mi răspunse, părând că aţipise. I se întâmpla deseori să adoarmă în balansoarul ei, lângă vatră.

Acum nu ştiam ce să fac. Sperasem să vorbesc cu magistrul meu despre Morgan, dar mi-era limpede că nu se simţea destul de bine ca să-l necăjesc cu asta. Nu voiam să-l tulbur şi să-l dau peste cap. Poate că, în timpul ăsta, cât dormea, aş fi putut să arunc o privire la grimoar, să văd dacă se afla acolo unde spusese Morgan. Poate c-aş fi găsit ceva în el care să mă ajute, să-mi dea o idee. Un lucru era foarte clar: cu magistrul meu atât de bolnav şi cu Alice absentă, eram pe cont propriu, şi de mine depindea să fac ceea ce se cuvenea pentru tata. El era singurul care conta şi trebuia să fac ceva să-l scap de a mai suferi în mâinile lui Morgan. Da, aveam să încep prin a căuta grimoarul.

Vraciul dormea la etaj şi poate că n-aş mai fi prins un prilej la fel de bun ca să-l caut. În parte, mă simţeam prost, numai la gândul să-l răsfoiesc fără să-i spun Vraciului. Dar avea să vină şi timpul pentru explicaţii, mai târziu. Acum, tata era tot ce conta. N-aş mai fi putut îndura să-l ştiu chinuit iarăşi de Morgan.

Dar când am dat să părăsesc bucătăria, Meg deschise deodată ochii şi se aplecă să aţâţe focul.

— Eu mă duc până sus, să-l văd pe domnul Gregory, i-am spus eu.

— Nu, Tom, n-aş vrea să-l deranjezi încă, zise ea. Lasă, stai aici, la foc, şi încălzeşte-te, după atâta drum făcut pe jos şi prin frig.

— Bine, atunci mă duc să-mi iau caietul din camera de lucru.

Dar nu în camera de lucru m-am dus, ci drept în salon. Dacă Vraciul era tot în pat, însemna că Meg nu-şi băuse încă ceaiul de ierburi. Aveam nevoie să doarmă, o vreme, ca să pot scotoci după grimoar, iar ceaiul de ierburi era mijlocul cel mai la îndemână. Aşadar, am luat sticla mare, cafenie, din dulap şi am turnat cam de trei degete într-o cană. Apoi m-am întors în bucătărie şi-am pus apă la încălzit.

— Ce-i asta? M-a întrebat Meg zâmbind, când i-am întins cana.

— Este ceai de ierburi, Meg. Bea-l pe tot. O să te ajute să nu-ţi pătrundă frigul în oase.

Singurul semn a fost că zâmbetul i s-a şters de pe faţă. Meg mă lovi peste mână, iar cana zbură cât colo, făcându-se zob pe dalele de piatră ale bucătăriei. Apoi sări în picioare, mă

apucă de încheietura mâinii şi mă trase spre ea. Am încercat să scap din strânsoare, dar era prea puternică. Am simţit că-mi putea rupe mâna fără prea mare efort.

— Mincinosule! Mincinosule! Strigă ea, cu faţa la câţiva centimetri de a mea. Mă aşteptam la ceva mai bun din partea ta, dar nu eşti mai breaz decât John Gregory! Să nu spui că nu ţi-am dat o şansă. Ai dovedit că eşti la fel ca el. Şi tu voiai să-mi ştergi memoria, nu-i aşa, băiete? Dar acum îmi amintesc totul. Ştiu ce-am fost şi ştiu ce sunt!

Cu feţele aproape lipite una de alta, Meg pufnea la mine zgomotos.

— Şi mai ştiu şi ce eşti tu, zise ea, cu vocea coborâtă până la o şoaptă care abia se mai auzea. Ştiu ce gândeşti. Îţi citesc şi cele mai ascunse gânduri, cele pe care nu le-ai putea spune nici măcar mamei tale.

Ochii ei se uitau pătrunzător într-ai mei. Nu erau două puncte de foc, cum fuseseră ai Mamei Malkin când ne întâlniserăm, faţă-n faţă, în primăvară, ci păreau să se facă din ce în ce mai mari. Era o vrăjitoare lamia şi trupul ei era mai puternic decât al meu, iar acum începuse să-mi stăpânească şi gândurile.

— Ştiu ce ai putea fi, într-o bună zi, Tom Ward, şopti ea, dar e cale lungă până la ziua aceea. Eşti doar un băiat, în timp ce eu am păşit pe pământul ăsta mai mulţi ani decât aş vrea să-mi amintesc. Aşadar, nu încerca niciunul dintre trucurile lui John Gregory cu mine, pentru că le cunosc pe toate. Până la ultimul!

Mă răsuci în loc, astfel încât mă întoarse cu spatele la ea şi-mi dădu drumul de braţ, apucându-mă, cât ai clipi, strâns de gât.

— Te rog, Meg! N-am vrut să-ţi fac niciun rău, m-am milogit eu. Am vrut doar să te ajut. Am vorbit şi cu Alice despre asta. Şi ea voia să te ajute…

— E simplu să-mi spui asta acum. Dându-mi să beau licoarea aia, aşa mă ajutai tu pe mine? Nu, nu prea cred. Gata cu minciunile, ori va fi vai şi amar de tine!

— Dar nu sunt minciuni, Meg. Adu-ţi aminte – Alice se trage dintr-o familie de vrăjitoare. Ea te-a înţeles şi chiar îi părea rău pentru ce ţi se întâmpla. Aveam de gând să-i vorbesc domnului Gregory despre tine şi…

— Desigur, băiete! Am auzit destule scuze! Se răsti Meg.

Sentinţa e: jos în pivniţă cu tine! Hai să vedem cum o să-ţi placă *ţie* acolo, jos, în Întuneric. Este tot ce meriţi. Vreau să ştii şi tu prin ce-am trecut. N-am dormit tot timpul, înţelegi? M-am tot trezit, ca să petrec ore nesfârşite gândindu-mă, singură, în Întuneric. Prea slăbită ca să mă mişc, prea neputincioasă ca să mă ridic în picioare – încercând cu disperare să-mi aduc aminte tot ce ţie şi lui John Gregory v-ar fi plăcut să uit – încă mai puteam să gândesc şi să simt, ştiind că vor trece multe luni, monotone, de singurătate, până când va veni cineva la uşă să-mi dea drumul…

La început, m-am zbătut să scap, încercând din răsputeri să mă opun, dar era zadarnic: era pur şi simplu prea puternică. Strângându-mă în continuare de gât, m-a împins către scara pivniţei, eu de-abia atingând podeaua cu picioarele, până ce am ajuns la poarta de fier. Avea cheia şi, curând, eram dincolo de ea şi coboram mai adânc sub pământ.

Nu se încurcase să mai ia şi o lumânare şi, cu toate că pot să văd pe unde umblu şi pe Întuneric, mult mai bine decât ceilalţi oameni, la fiecare colţ, bezna se făcea tot mai deasă şi-mi venea tot mai greu să desluşesc ceva. Gândul la pivniţa de jos mă îngrozea. Îmi aminteam de sora ei, lamia sălbatică, încă închisă într-un puţ; nu voiam să fiu în apropiere de ea. Dar, spre uşurarea mea, după ce-am trecut de al treilea cot, se opri cu mine în faţa celor trei uşi.

Cu o altă cheie, deschise uşa din stânga, mă aruncă înăuntru şi-o încuie în urma mea. Apoi am auzit-o descuind cealaltă celulă, de lângă a mea, şi intrând. N-a stat prea mult. Curând, uşa se trânti, se încuie şi ea începu să urce treptele. După vreo câteva clipe, se auzi zgomotul porţii de fier, zăngănind la închidere, apoi iarăşi paşi, din ce în ce mai slabi; şi apoi, linişte.

Am aşteptat vreo câteva clipe, să nu cumva să se întoarcă din cine ştie ce motiv, apoi am scotocit prin buzunare după mucul de lumânare şi cutia mea de iască. În alte câteva secunde, lumânarea era aprinsă şi m-am uitat în jur, prin celula mea. Era mică, n-avea mai mult de opt paşi pe patru, cu o grămăjoară de paie într-un colţ, servind drept pat. Zidurile erau din blocuri mari de piatră, iar uşa, din lemn gros de stejar, cu o vizetă pătrată, aproape de marginea de sus, închisă cu patru bare verticale de fier.

M-am aşezat pe podeaua de piatră, în colţ, ca să mă gândesc. Ce se întâmplase cât fusesem eu plecat? Eram convins că Vraciul era acum în celula de lângă a mea, cea în care Meg îşi petrecuse până atunci verile. Altfel de ce Meg ar fi intrat acolo? Dar cum de căzuse Vraciul în stăpânirea lui Meg? Când plecasem, el încă nu se simţea bine. Poate că uitase să-i dea lui Meg ceaiul de ierburi şi ea îşi regăsise memoria? Probabil că ea îi pusese ceva în mâncare sau în băutură – foarte posibil, aceeaşi licoare pe care o folosise el în toţi aceşti ani ca s-o păstreze supusă.

Nu numai atât – aici fusese şi influenţa lui Alice. Se tot vârâse în vorbă cu Meg, pomenindu-i despre faptul că se trăgea dintr-o familie de vrăjitoare. Uneori, vorbeau pe şoptite. Oare despre ce discutau? Dacă Alice făcuse după capul ei, atunci doza de ceai de ierburi a lui Meg fusese micşorată. Ei bine, n-o puteam învinovăţi pe Alice pentru ceea ce se întâmplase, dar, cu siguranţă, prezenţa ei în casa Vraciului nu ajutase la îmbunătăţirea situaţiei.

Când venisem înapoi, Meg doar se prefăcuse că ar fi confuză şi jucase teatru cu mine. Oare chiar îmi dăduse ceea ce numise ea „o şansă”? Dacă n-aş fi încercat să-i ofer ceaiul de ierburi, s-ar fi purtat altfel cu mine? În clipa aceea, mi-am dat brusc seama. Când mă întorsesem la Anglezarke, fusesem atât de absorbit în gândurile mele despre Morgan şi tata, că rămăsesem cu desăvârşire orb la evidenţe – semne pe care acum, din păcate, le puteam vedea atât de clar. Meg îmi spusese „Tom”, nu „Billy”, pentru prima oară de când ne cunoşteam. Şi îşi amintise şi despre tata. De ce nu mă prinsesem de asta la timp? Aş fi fost prevenit. Lăsasem inima să-mi conducă mintea şi acum întreg Comitatul era în pericol. O vrăjitoare lamia, încă o dată liberă să cutreiere pretutindeni, şi niciun vraci, niciun ucenic care s-o oprească. Răul fusese făcut, dar cumva trebuia să-l îndrept.

Situaţia era şi bună, şi rea, deşi mai mult rea. Meg mă mirosise, folosindu-şi puterile de vrăjitoare. Ştia multe despre mine, dar nu-şi bătuse capul să mă percheziţioneze, altminteri ar fi găsit cutia cu iască şi lumânarea. Ar fi găsit, de asemenea, şi cheia – cheia care putea deschide cele mai multe dintre uşi, câtă vreme încuietorile nu erau prea complicate. Aşadar, asta era partea bună. Puteam ieşi din

celulă. Puteam descuia şi uşa Vraciului.

Partea proastă era că nu mergea să-mi folosesc cheia şi pentru a ieşi pe poartă. Altminteri, Vraciul n-ar fi ţinut una specială pe raftul de sus al dulapului de cărţi din bibliotecă. Acum, cheia aceea era la Meg. Chiar dacă am fi putut ieşi amândoi din celulă, tot am fi rămas închişi în pivniţă. Aşadar, ceea ce trebuia să fac mai departe nu era prea greu de ghicit. Trebuia să vorbesc cu Vraciul. Magistrul meu avea să ştie ce-i de făcut ca să scăpăm cu bine.

Prin urmare, am folosit cheia să-mi deschid uşa celulei. N-am făcut prea mult zgomot, dar uşa celulei părea lipită şi, în pofida eforturilor mele, s-a deschis smucit, scoţând un zgomot al cărui ecou a străbătut scările de sus până jos. Speram că Meg era sus, pe la focul din bucătărie, şi nu l-a auzit. Luând lumânarea, m-am strecurat pe culoar şi am ridicat-o până la gratiile uşii Vraciului. M-am iritat cu atenţie înăuntru, dar n-am putut desluşi prea mare lucru. Într-un colţ era un pat şi un muşuroi întunecat în vârful lui. Să fi fost Vraciul?

— Domnule Gregory! Domnule Gregory! Am strigat eu printre gratii, cu nerăbdare în glas, dar străduindu-mă să vorbesc cât mai încet.

Un geamăt profund veni dinspre ghemul de haine, care se mişcă puţin. După cum sunase, părea să fie chiar Vraciul. Mă pregăteam să-l mai strig o dată, când am auzit deodată un zgomot dinspre scările de mai jos. M-am întors şi-am ascultat. O clipă, a fost linişte. Apoi, l-am auzit din nou. Ceva urca treptele spre mine.

Un şobolan? Nu, după zgomot, era mai mare de atât. Deodată, a încetat. Să mă fi înşelat? Zgomotul să fi fost doar în mintea mea? Frica poate juca feste minţii. Cum spunea Vraciul întotdeauna, e important să faci deosebirea dintre a fi treaz şi a visa.

Fără să-mi dau seama, îmi ţinusem respiraţia. Acum, când am dat drumul la aer, mişcarea de pe trepte a început din nou. Cum nu puteam vedea după colţ, nu mă puteam lua decât după ce auzeam. Era de parcă se căţăra cineva în sus, deci nu putea fi o vrăjitoare moartă care izbutise cumva să scape. Nu era zgomot de ghete, deci nu putea fi un spirit sau o stafie care urca scara, nici vreo făptură omenească ce se ascunsese jos din cine ştie ce motiv. Era un zgomot pe care

nu-l mai auzisem niciodată în viaţa mea.
Ceva se mişca puţin, apoi se oprea, şi iar se mişca, iar se oprea, dar foarte repede. Ceva care lipăia grăbit să urce treptele pe mai mult de două picioare! Ce altceva putea fi, decât lamia sălbatică! După atâţia ani de stat în puţul acela, trebuie să fi fost înnebunită să bea sânge de om. Şi venea după mine!
Cuprins de panică, fără să mă mai gândesc, am alergat înapoi în celula mea, am împins cu putere uşa şi am încuiat-o repede. Apoi am stins lumânarea – ca să nu vadă lumina şi să fie atrasă de ea. Dar eram la adăpost, chiar şi într-o celulă încuiată? Dacă vrăjitoarea reuşise să scape din puţ, înseamnă că fusese în stare să îndoaie drugii. Atunci mi-am zis că poate Meg îşi scosese pur şi simplu sora din puţ, şi pentru o clipă m-am simţit mai liniştit. Dar nici n-am avut timp să-mi trag sufletul. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, mi-am amintit ce spusese Vraciul despre poartă:
„Fierul le va împiedica pe cele mai multe dintre ele să treacă de acest punct…”
Vrăjitoarea lamia era cea mai periculoasă creatură din pivniţa aceea. Aşadar, dacă avea de gând să scape, poate că poarta de fier zăbrelită n-ar fi fost de-ajuns s-o ţină în loc prea multă vreme! Cât despre gratiile de la celula mea, nici nu merita să le pun la socoteală. Singura mea speranţă era ca vrăjitoarea să fi fost încă oarecum slăbită, după ce zăcuse în puţ atâta vreme.
Am stat nemişcat şi ascultând, străduindu-mă din răsputeri să nu fac zgomot când respiram. O puteam auzi cum se apropie, lipăind repede cu picioarele goale pe trepte, apoi oprindu-se, şi iar lipăind repede, din ce în ce mai aproape. M-am lipit cu spatele de zid, într-un colţ, şi mi-am ţinut de tot respiraţia.
Ceva a atins uşor uşa. Următoarea atingere cu lemnul a fost mai puternică şi s-a auzit un scrâşnet, de parcă nişte gheare ascuţite râcâiau în ea, încercând să pătrundă înăuntru. Dădusem fuga în celula mea fără să mă gândesc, iar acum îmi părea rău că nu mă încuiasem în celula cealaltă, cu Vraciul. Poate c-aş fi fost în stare să-l trezesc şi să-l întreb ce-i de făcut.
Era Întuneric. Întuneric beznă. Atât de Întuneric încât, în

celula mea, nu puteam să spun unde se sfârşeşte uşa şi unde încep zidurile, de o parte şi de alta. Dar vizeta, întretăiată de cele patru gratii verticale, era ceva mai palidă decât restul, ceea ce însemna că trebuia să fie o lumină pe scară, care arunca o slabă rază până pe zidul opus al celulei mele.

O umbră trecu prin faţa vizetei. I-am văzut numai conturul, dar a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că era ceva asemănător unei mâini. Am auzit-o încleştându-se de gratii. Dar nu a sunat ca atunci când carnea şi muşchii le ating. A fost un scrâşnet, aproape ca o pilă trecută peste fier, urmat de un şuierat exploziv de mânie şi de durere. Vrăjitoarea lamia atinsese fierul şi rana trebuie să fi fost usturătoare. Numai că, încăpăţânată, rămăsese pe loc. După aceea, ceva uriaş s-a apropiat de gratii, ca un disc al unei luni întunecate, eclipsând palida lumină din spate. Acela trebuie să fi fost capul vrăjitoarei. Se uita la mine printre gratii, dar era prea Întuneric să-i văd ochii!

A urmat încă un scrâşnet şi uşa a gemut şi-a trosnit. Tremuram de frică. Ştiam ce se întâmpla. Încerca să îndoaie gratiile sau să le scoată cu totul din uşa de lemn.

Dacă aş fi avut toiagul la mine, aş fi putut s-o împung cu el printre gratii şi probabil s-o gonesc de acolo. Dar nu aveam nicio armă. Lanţul meu de argint era în sac, dar oricum nu mi-ar fi fost de folos aici. Aici nu aveam nimic cu care să mă apăr.

Uşa gemea şi scârţâia pe măsură ce presiunea asupra ei creştea şi am auzit-o începând să se curbeze. Vrăjitoarea şuieră din nou şi scoase un sunet între pufnit şi cârâit. Ardea de poftă să între, înnebunită să-mi bea sângele.

Dar, spre marea mea uşurare, se auzi deodată un zăngănit metalic pe scări, iar lamia dădu drumul gratiilor şi pieri din vedere. Am auzit ecoul paşilor care se apropiau şi lumina unei lumânări dansă pe zidul din spatele gratiilor.

— Înapoi! Înapoi! Am auzit-o pe Meg strigând, dincolo de uşă, şi apoi zgomotul lamiei sălbatice îndepărtându-se grăbită pe scări în jos.

După aceea pâlpâitul lumânării şi ţăcănitul pantofilor cu vârf ascuţit urmând creatura în jos. Am rămas locului, ghemuit în colţ. După un timp, paşii se apropiară din nou şi am auzit o găleată lăsată pe podea şi o cheie învârtindu-se în broasca uşii.

În ultimul moment, cu puţin înainte ca Meg să deschidă uşa, mi-am vârât lumânarea şi cutia cu iască înapoi în buzunare. Acum mă bucuram că nu mă încuiasem în celula Vraciului, căci aşa ar fi aflat de cheia mea.

Meg stătu o clipă în cadrul uşii, cu lumânarea ridicată. Cu cealaltă mână, îmi făcu semn să vin la ea. Nu m-am mişcat. Eram prea speriat.

— Vino aici, băiete, zise ea, chicotind înăbuşit. Nu te teme. N-o să te muşc!

M-am ridicat în genunchi, tremuram prea tare ca să pot să stau în picioare.

— Vii odată pân' la mine, băiete? Sau trebuie să vin eu la tine? Întrebă Meg. Prima variantă este cu mult mai uşoară şi mai puţin dureroasă…

De data asta, groaza m-a pus pe picioare. O fi fost Meg „domesticită", dar era totuşi o vrăjitoare lamia, a cărei hrană preferată era, probabil, sângele. Ceaiul de ierburi o făcuse să uite de asta. Dar acum ştia precis ce era. Şi mai ştia şi ce voia. Simţeam constrângerea din vocea ei, o putere care îmi măcina voinţa – şi care m-a făcut să străbat celula până la uşa deschisă.

— Mare noroc ai că m-am hotărât, la timp, să-i dau de mâncare Marciei, zise ea, făcând semn către găleata de jos.

M-am uitat la găleată. Era goală. Nu ştiu ce fusese înăuntru, dar pe fund mai rămăsese nişte sânge închegat.

— Era cât pe-aci s-o las pentru mai târziu, dar mi-am amintit cât de înnebunită o să fie să ajungă la tine, fiindcă eşti atât de tânăr. John Gregory nu prezintă nici pe jumătate atâta interes, zise ea, cu un zâmbet tăios şi crud, arătând cu capul spre celula alăturată şi adeverindu-mi bănuiala că Vraciul era închis acolo.

— El chiar ţine la tine, i-am spus eu lui Meg, cu disperare. Întotdeauna a ţinut. Aşadar, te rog, nu te purta cu el aşa! De fapt, *te iubeşte.* Te iubeşte de-adevăratelea! I-am repetat eu. A şi scris-o, într-unul dintre jurnalele lui. Nu trebuia să-l citesc eu, dar am făcut-o fără să-i cer voie. Acesta este adevărul. Pot să-mi amintesc ce a scris, cuvânt cu cuvânt. „Cum aş fi putut s-o închid în puţ, când mi-am dat seama c-o iubeam mai presus de sufletul meu?"

— Iubire! Pufni Meg, cu dispreţ. Ce ştie un om ca el despre

iubire?

— A fost atunci când v-aţi întâlnit voi pentru prima oară şi el se pregătea să te închidă într-un puţ, pentru că aşa îi cerea datoria. N-a putut s-o facă, Meg! N-a putut s-o facă, pentru că te iubea atât de mult. Era împotriva tuturor lucrurilor pe care le învăţase şi în care credea, dar totuşi te-a salvat de puţ! Ţi-a dat ceai pentru că nu avea altă soluţie. Puţul sau ceaiul – a ales ce-a socotit el că ar fi fost mai bine, pentru că ţine atât de mult la tine.

Meg scoase un şuier de mânie şi se uită în găleată cu o expresie de parcă ar fi vrut să lângă tot sângele până la ultima picătură.

— Ei bine, asta a fost de mult şi, în orice caz, are un mod ciudat de a-şi arăta sentimentele, zise ea. Poate că acum o să înţeleagă şi el cum e să fii încuiat aici, jos, o jumătate de an. Pentru că nu-i nicio grabă. O să mă gândesc îndelung la ce să fac cu el. În ceea ce te priveşte, tu eşti doar un copil şi nu te învinuiesc prea mult. Nu ştii altceva mai bun, pentru că aşa te-a pregătit el. Şi ai o viaţă grea. O îndeletnicire dificilă... O să-ţi dau drumul, continuă ea. Dar n-ai să poţi să-l laşi aici, nu? Aşa ai fost tu făcut. Aşa ai fost crescut. O să te duci după ajutoare. O să vrei să-l salvezi. Oamenii din partea locului n-au o părere prea bună despre mine. Probabil le-am dat motive întemeiate în trecut, dar cei mai mulţi au meritat ce-au primit. Or să se strângă şi-or să vină după mine. Or să fie prea mulţi ca să pot să le fac faţă. Nu, dacă te las să pleci, ar putea să însemne sfârşitul meu. Dar îţi promit un singur lucru. N-o să te dau surorii mele. Nu meriţi asta.

Cu acestea, îmi făcu semn să mă dau înapoi, apoi închise uşa şi o încuie din nou.

— O să-ţi aduc ceva de mâncare, mai încolo, îmi mai zise ea, printre gratii. Poate până atunci o să-mi vină vreo idee despre ce-ar fi cel mai bine să fac cu tine.

Au trecut ore în şir până s-a întors şi, în acest timp, am avut şansa să mă gândesc la un plan.

Am ascultat cu foarte mare atenţie şi am auzit-o pe Meg începând să coboare treptele. Afară probabil tocmai se însera. Mi-am închipuit că-mi aducea o gustare înainte de masă.

Speram să nu fie şi ultima mea gustare. Am auzit-o descuind poarta şi zăngănitul ei la deschidere. M-am concentrat din răsputeri, numărând secundele trecute între cel de-ai doilea zăngănit al porţii, de la închidere, şi momentul când a reînceput *ţac-ţac*-ul pantofilor ei.

Aveam două planuri. Cel de-ai doilea era plin de riscuri, aşadar, speram să-mi meargă cel dintâi.

Am zărit lumina lumânării printre gratii şi Meg a aşezat ceva pe hol, în faţa uşii celulei mele, a descuiat uşa şi a deschis-o. Era o tavă cu două boluri de supă fierbinte şi două linguri.

— M-am gândit la ceva, Meg, am zis eu, încercând primul plan, care era s-o înduioşez, vorbindu-i. Ceva care ar putea face lucrurile mult mai bune şi pentru mine, şi pentru tine. De ce nu mă pui să am grijă de casă? Aş putea face focurile şi aduce apă. Aş putea să te ajut la multe. Ce-o să faci când o să vină Shanks cu alimentele? Dacă răspunzi la uşă, o să-şi dea seama că eşti liberă. Dar dacă răspund eu, n-o să bănuiască nimic. Şi dacă vine cineva cu o misiune pentru vraci, aş putea spune că el este încă bolnav. Dacă mă laşi pe mine să răspund la uşă, o să treacă multă vreme până să ştie cineva că eşti liberă. O să ai destul timp să hotărăşti ce să faci cu domnul Gregory.

Meg zâmbi.

— Ia-ţi supa, băiete.

M-am aplecat, am ridicat bolul de pe tavă şi mi-am luat o lingură. Când m-am ridicat în picioare, Meg mi-a făcut semn să mă dau înapoi şi a început să închidă uşa.

— Frumoasă încercare, băiete, zise ea, dar cât ar trece până când te-ai folosi de prilej şi ai încerca să-ţi eliberezi magistrul? Nu prea mult, pun pariu!

Meg încuie uşa. Primul meu plan deja căzuse. Nu aveam de ales, trebuia să trec la al doilea. Am pus bolul cu supă jos şi mi-am scos cheia din buzunar. O puteam deja auzi pe Meg răsucind cheia ei în broasca uşii de la celula Vraciului. Am aşteptat, pândind momentul, sperând imposibilul.

Şi-am avut dreptate! Ea s-a dus direct la celula Vraciului. Am bănuit că el era prea slăbit sau prea ameţit ca să fie în stare să se ridice şi să vină până la uşă. Probabil că avea chiar să-i dea să mănânce cu mâna ei. Aşadar, fără să mai pierd vremea, mi-am descuiat uşa, am deschis-o, împingând-o cu

grijă, şi am ieşit. Din fericire, nu s-a opus şi n-a mai făcut zgomot, de data asta.

Mă gândisem la toate cu grijă, cântărind toate riscurile în minte. O variantă ar fi fost să mă duc direct în celula Vraciului şi să încerc să cad la învoială cu Meg. În împrejurări normale, împreună, magistrul meu şi cu mine, am fi fost în stare să-i ţinem piept, dar mă temeam că Vraciul avea să fie prea slăbit ca să mă ajute. Şi nu aveam nimic ca să ne luptăm cu ea: nici toiag de scoruş, nici lanţ de argint.

De aceea mă hotărâsem să mă duc şi să-mi iau lanţul de argint din sacul meu, care era în camera de lucru, şi să încerc s-o leg pe Meg. Ca să reuşesc, contam pe două lucruri. Unul, că lamia sălbatică nu va urca atât de repede scările cât să mă prindă până să trec de poarta de fier. Cel de-ai doilea, că Meg nu încuiase poarta după ea. De aceea mă concentrasem mai devreme. Poarta zăngănise şi, aproape imediat după aceea, tocurile începuseră să ţăcăne coborând treptele. Nu avusese timp s-o încuie. Sau, cel puţin, aşa credeam eu!

La început, m-am furişat, făcând doar câte un pas şi oprindu-mă să mă uit peste umăr, spre celulă, să văd dacă nu ieşea Meg; apoi, la colţ, să văd dacă sălbatica Marcia nu venea după mine. Nădăjduiam că era încă sătulă după masa de dimineaţă. Sau că nu va ieşi din pivniţă cât timp va fi Meg aici. Probabil că se temea de sora ei. În mod cert coborâse la porunca lui Meg.

În cele din urmă, am ajuns şi la poartă şi am apucat strâns clanţa rece de fier. Era încuiată? Spre marea mea uşurare, poarta scârţâi şi se deschise. Am încercat s-o deschid fără prea mare zgomot. Dar Vraciul ştiuse ce face când o construise pe scări. A zăngănit, şi toată casa de deasupra a vibrat ca un clopot.

Numaidecât, Meg a ieşit în goană din celula Vraciului, urcând treptele spre mine, cu braţele ridicate şi degetele răşchirate şi arcuite ca nişte gheare. Pe moment am îngheţat. Nu-mi venea să cred cât de repede se mişca! Încă două secunde şi ar fi fost prea târziu, dacă n-o rupeam şi eu la fugă. Am fugit fără să mă uit înapoi. Până în capul scărilor, apoi prin casă, până în bucătărie, conştient că Meg era imediat în urma mea, auzindu-l paşii şi aşteptându-mă să-i simt ghearele înfigându-mi-se în piele, din clipă în clipă. Nu mai era timp să mă duc în

camera de lucru şi să-mi iau sacul. N-aş fi avut nicio şansă să-l desfac şi să-mi scot lanţul de argint, în timp util. La uşa din spate mi-am înşfăcat din zbor pelerina, haina şi toiagul, am tras zăvorul şi-am ţâşnit în gerul de afară.

Avusesem dreptate. Era seară, dar era destulă lumină să văd pe unde s-o iau. Mă tot uitam îndărăt, dar nu se vedea niciun semn că ar avea de gând să mă urmărească. M-am luptat să ies din defileu cât de repede am putut, dar era foarte greu. Zăpada începuse să prindă o crustă tare de gheaţă şi era destul de groasă, încât abia-mi mişcăm picioarele.

Când am ajuns la poalele povârnişului, m-am oprit să mă uit din nou înapoi. Meg nu venise după mine. Era amarnic de frig şi vântul sufla cu putere dinspre miazănoapte, aşa că mi-am îmbrăcat haina din piele de oaie, trăgându-mi pelerina pe deasupra. Apoi am stat puţin să mă gândesc, gâfâind şi scoţând aburi pe gură.

Mă simţeam ultimul laş pentru că-l lăsasem pe Vraci la bunul plac al lui Meg şi a trebuit să-mi dau o explicaţie pentru ceea ce făcusem. E drept că trebuia să-l salvez pe Vraci şi să-l scot din ghearele ei. Dar aveam nevoie de ajutor pentru asta. Şi ajutorul nu era prea departe: în Adlington trăia şi muncea fratele Vraciului, Andrew, care mă mai ajutase şi înainte, la Priestown. El era lăcătuşul care îi făcuse Vraciului o cheie pentru Poarta de Argint care ţinea prizonier acel demon cumplit, Urgia. Avea să fie mult mai simplu să facă o cheie pentru poarta de fier care ducea spre celula Vraciului. Şi exact asta-mi trebuia.

Aveam să mă strecor înapoi în casa de iarnă, să intru pe poartă şi să-l scot pe Vraci din celulă, deşi era mult mai uşor de spus decât de făcut. Exista o lamia sălbatică în libertate – ca să nu mai pomenesc de Meg.

Încercând să nu mă gândesc prea mult la dificultăţile care mă aşteptau, mi-am croit drum prin zăpadă către Adlington. Am ţinut-o tot la vale. Dar, curând, aveam să mă întorc.

CAPITOLUL 14

ÎNZĂPEZIT

Străzile pavate din târguşorul Adlington erau îngropate sub şase inchi şi mai bine de zăpadă. În lumina săracă, copiii încântaţi ieşiseră cu mic, cu mare pe afară, râzând, chiuind şi strigând, dându-se pe derdeluşuri sau bătându-se cu bulgări. Alţi oameni erau mai puţin fericiţi. Două femei înfofolite cu broboade trecură pe lângă mine, călcând nesigur pe caldarâmul ascuns sub zăpadă, cu capetele plecate şi ochii în pământ. Ţineau în mână nişte coşuri goale şi se îndreptau spre Calea Babilonului, pentru nişte cumpărături de ultimul moment. Am mers după ele, în aceeaşi direcţie, până când am ajuns la prăvălia lui Andrew.

Când am ridicat ivărul şi am deschis uşa, a sunat un clopoţel. Prăvălia era goală, dar am auzit pe cineva apropiindu-se de undeva din spate. Am desluşit *ţac-ţac-ul* unor pantofi cu vârful ascuţit şi, spre uluirea mea, la tejghea a venit Alice, cu faţa toată numai un zâmbet.

— Mă bucur să te văd, Tom! Chiar mă-ntrebam cât o să mai dureze până o să mă găseşti…

— Ce faci aici? Am întrebat-o eu, uimit.

— Lucrez pentru Andrew, fireşte! Mi-a dat o slujbă *şi* o casă, răspunse ea, zâmbind. Eu răspund de prăvălie, ca el să aibă mai mult timp de atelier. Mă ocup şi de gătit, în cea mai mare parte, şi de curăţenie. E un om bun, Andrew.

Câteva clipe n-am zis nimic, şi Alice probabil că a citit expresia de pe faţa mea, pentru că zâmbetul i s-a şters rapid şi s-a arătat îngrijorată.

— Tatăl tău… a zis ea.

— Când am ajuns eu acolo, tata deja murise. Am ajuns prea târziu, Alice.

N-am mai putut să vorbesc, pentru că mi-a pierit glasul şi mi s-a pus un nod în gât. Dar, imediat, Alice se întinse spre mine şi puse o mână pe umărul meu.

— Oh, Tom! Îmi pare atât de rău, mi-a spus ea. Hai, intră, să te încălzeşti la foc.

Camera de zi era plăcută, cu o canapea, două fotolii confortabile şi un generos foc de cărbuni arzând în vatră.

— Îmi place să fie focul mare, zise Alice, fericită. Andrew este

mult mai cumpătat la cărbuni decât mine, dar acum este plecat cu treabă şi n-o să se întoarcă decât târziu, după ce se înserează. Când pisica nu-i acasă…

Mi-am pus toiagul în colţ şi m-am lăsat să cad pe canapeaua care era cu faţa la foc. În loc să se aşeze alături de mine, Alice a îngenuncheat lângă vatră, pe covoraş, arătându-mi astfel doar profilul.

— De ce ai plecat de la Hurst? Am întrebat-o.

— A trebuit să plec, zise Alice, cu o strâmbătură. Morgan mă tot bătea la cap să-l ajut în oareş’ce problemă, dar nu ştiu exact care. A prins pică pe mine, p’ormă. Avea un soi de plan de a mă trimite înapoi la Moş Gregory.

M-am gândit că probabil ştiam despre ce era vorba, dar m-am hotărât ca ei să nu-i suflu niciun cuvânt. Îi făgăduisem lui Morgan că n-am să spun nimănui despre planurile sale. Era un necromant care se folosea de spiritele morţilor ca să afle ce se petrece. Nu puteam să risc. Cum era să-i vorbesc lui Alice, când el putea prinde de veste şi-l putea face iarăşi pe tata să sufere?

— Nu mă mai lăsa deloc în pace, continuă Alice. De aceea am plecat. Nu mai puteam să-l văd în ochi nicio secundă. Atunci, m-am gândit la Andrew. Dar, destul despre mine, Tom. Îmi pare rău de tatăl tău. Vrei să vorbeşti despre asta?

— A fost greu, Alice. Am lipsit până şi de la înmormântarea tatei. Iar mama a plecat de acasă şi nimeni nu ştie unde e. Se poate să se fi întors în ţara ei de baştină şi să n-o mai văd niciodată. Mă simt atât de singur…

— Eu am fost singură de când mă ştiu, singură, Tom. Aşa că ştiu prea bine sentimentul ăsta. Dar ne avem unul pe altul, nu-i aşa? Întrebă ea, întinzându-mi mâna. Vom fi mereu împreună. Nici măcar Moş Gregory n-o să fie în stare să ne împiedice!

— Vraciul nu e, deocamdată, în stare să facă nimic, am spus eu. Când m-am întors, Meg răsturnase situaţia. El este cel ţinut acum sub cheie. Am nevoie de Andrew ca să-mi facă o cheie, pentru a putea să-l scot pe Vraci de acolo. Am nevoie de ajutorul tău. Tu şi cu Andrew sunteţi singurii la care pot să cer ajutor.

— Mie mi se pare că a primit în sfârşit ce trebuia, zise Alice, trăgându-şi mâna dintr-a mea, cu un început de zâmbet la

colţurile gurii. O doză sănătoasă din propria lui doctorie!

— Nu pot să-l las pur şi simplu acolo, i-am zis eu lui Alice. Şi, apoi, cum rămâne cu cealaltă lamia? Cea sălbatică? Sora lui Meg? A ieşit din puţul ei şi este liberă să se plimbe pe scările pivniţei, dincolo de poartă. Şi dacă scapă afară din casă? Ar putea coborî până aici, în sat. Nimeni n-ar mai fi în siguranţă şi sunt mulţi copii aici.

— Şi atunci, cum rămâne cu Meg? Întrebă Alice. Nu-i atât de simplu, nu? Nu merită să ajungă într-un puţ. Dar nu merită nici să-şi petreacă tot restul vieţii sale bându-şi ceaiul de ierburi! Într-un fel sau altul, povestea asta trebuia să se sfârşească.

— Aşadar, n-o să mă ajuţi?

— N-am spus asta, Tom. Doar că trebuie să ne gândim bine, atâta tot.

Curând după căderea Întunericului, s-a întors şi Andrew. Îl aşteptam în prăvălie, când a intrat.

— Care mai e problema acum, Tom? Întrebă el, tropăind să-şi scuture zăpada de pe ghete şi frecându-şi palmele să-şi pună sângele în mişcare. Ce mai vrea fratele ăla al meu de data asta?

Andrew arătase întotdeauna ca o elegantă sperietoare de ciori, braţele atârnându-i şleampăt şi aiurea, dar era un om bun şi deschis şi chiar foarte priceput în meseria lui.

— A dat iarăşi de necaz, i-am răspuns eu. Am nevoie de dumneata să-mi faci o cheie ca să-l pot elibera. Şi e foarte urgent.

— O cheie? O cheie pentru ce?

— Pentru poarta de pe scările spre pivniţă din casa lui. Meg l-a închis acolo, jos.

Andrew clătină din cap şi plescăi din limbă.

— Nu pot spune că sunt surprins. Eram chiar convins că o să se întâmple, într-o bună zi. Mă mir doar că a durat atâta! Dintotdeauna am fost de părere că Meg o să-i vină de hac, până la urmă. Are prea multă grijă de ea şi a avut mereu. Probabil a lăsat garda jos.

— Dar o să ne ajuţi?

— Bineînţeles că da. Este fratele meu, nu? Numai că am stat prin frig mai toată ziua şi nu pot face mare lucru până nu-mi încălzesc oasele şi vâr ceva în burdihan. O să-mi povesteşti ce

s-a întâmplat în timp ce mâncăm.

Nu gustasem de prea multe ori din mâncarea gătită de Alice, în afară de iepuri fripţi în spuză, la un foc afară, dar judecând după îmbietorul miros de tocană care venea din bucătărie, eram dornic de a primi o porţie.

N-am fost dezamăgit.

— Este chiar gustoasă, Alice, am zis eu, apucându-mă să înfulec îndată ce mi-o puse înainte.

Alice zâmbi.

— Mda, mai bună decât gunoiul ăla pe care mi l-ai dat tu la Anglezarke.

Am râs, apoi am mâncat în tăcere, până ce n-a mai rămas nici urmă de mâncare. Andrew a vorbit cel dintâi.

— N-am făcut eu cheia de la poarta aia, îmi spuse el. Încuietoarea şi cheia au fost lucrate de un lăcătuş din Blackrod, acum vreo patruzeci de ani, dacă nu mai mult. Lăcătuşul a murit, între timp, dar avea faima de a fi cel mai bun, aşadar, cred că vom avea de-a face cu un mecanism foarte complicat. Ar trebui să intru în casă şi să-l văd cu ochii mei. Cel mai simplu ar fi să mă duc eu, să desfac încuietoarea cu totul şi să-ţi las drum liber prin poartă.

— Putem să mergem în noaptea asta?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise el. Dar aş vrea să ştiu exact cu ce vom avea de-a face. Unde ar trebui să fie Meg?

— De obicei, doarme într-un balansoar, în faţa focului de la bucătărie. Dar, chiar şi dacă trecem cu bine de Meg şi de poartă, mai e încă o problemă...

Şi i-am povestit despre lamia sălbatică din pivniţă, aflată în libertate. El clătina mereu din cap, de parcă nu-i venea să creadă cât de rea era situaţia.

— Şi cum o s-o opreşti? Folosindu-ţi lanţul ăla al tău de argint?

— Nu-l am la mine, i-am spus eu. Este în sacul meu. Iar sacul este, probabil, la locul lui obişnuit, în camera de lucru a Vraciului. Dar am toiagul. Este făcut din lemn de scoruş şi, cu puţin noroc, o să ţină o lamia la distanţă.

Andrew clătină din cap, fără să pară prea mulţumit.

— Ăsta nu se poate numi plan, Tom. E mult prea periculos. Nu pot să iau o broască de poartă în vreme ce tu te lupţi cu

două vrăjitoare. Dar ar mai fi şi-o altă cale, zise el. Am putea aduna vreo duzină sau mai mult de săteni care să meargă cu noi şi s-o dovedim pe Meg, o dată pentru totdeauna.
— Nu, zise Alice, cu hotărâre. Aşa nu merge. E mult prea crud.
Ştiam că-şi aducea aminte când gloata răzbunătoare de la Chipenden îi luase cu asalt casa unde locuia împreună cu mătuşa ei, Osoasa Lizzie. Alice şi mătuşa îi adulmecaseră de departe, dar abia de avuseseră timp să scape. În urma lor, totul fusese mistuit de flăcări şi ele îşi pierduseră tot ce avuseseră.
— Domnului Gregory nu i-ar plăcea, sunt sigur de asta, am zis şi eu.
— Asta-i adevărat, zise Andrew. Este calea cea mai sigură, dar John probabil nu mi-ar ierta-o niciodată. Bine, se pare că ne-am întors la primul plan.
— Mai e ceva la care nu te-ai gândit, zise Alice. O vrăjitoare ca ea pe tine nu te poate adulmeca de la distanţă, Tom. Nu merge cu un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, este? Foarte probabil şi eu mă pot apropia în siguranţă – asta dacă mă hotărăsc să vin cu tine. Dar, cu Andrew lucrurile stau altfel. Odată ce se va apropia de casă, o să-l simtă şi-o să fie pregătită.
— Dacă doarme, poate că reuşim să ne strecurăm, am zis eu, fără prea mare convingere.
— Chiar dacă doarme, primejdia e prea mare, zise Alice. Numai tu şi cu mine vom merge, Tom. Poate reuşim să găsim cheia şi nu va mai trebui să scoatem încuietoarea. Unde o ţinea Vraciul?
— Pe raftul de sus al dulapului de cărţi, de obicei, dar se poate să fie la Meg, acum.
— Ei bine, dacă nu-i acolo, o să luăm sacul tău din camera de lucru şi o s-o legăm cu lanţul de argint, ca să nu ne mai încurce. În felul acesta, nici n-o să mai avem nevoie de tine, Andrew. Eu şi Tom putem face singuri asta.
Andrew zâmbi.
— Mi-ar conveni, zise el. Îmi place să păstrez distanţa faţă de casa aia şi pivniţa ei. Dar nu vă pot lăsa pe voi doi să faceţi totul singuri, fără un pic de ajutor. Cel mai bun lucru ar fi dacă v-aş lăsa pe voi s-o luaţi înainte, iar eu aş veni ceva mai

târziu. Dacă nu veniţi la uşa casei într-o jumătate de oră, atunci *chiar* mă întorc la Adlington şi aduc o duzină de băieţi vânjoşi din sat. John n-are decât să se împace cu urmările.

— E-n regulă, am încuviinţat eu. Dar, cu cât mă gândesc mai bine, încep să mă tem că, dacă intrăm pe uşa din spate, riscăm prea mult, i-am zis lui Alice. Cum spuneam, noaptea, Meg doarme în bucătărie, într-un balansoar, aproape de foc. Fără îndoială c-o să ne audă, pentru că trebuie să trecem pe lângă ea ca să ajungem în camera de lucru. Pe uşa din faţă ar fi ceva mai bine, deşi rămâne riscul s-o trezim. Nu… mai e o cale, mult mai sigură. Putem intra pe una dintre ferestrele dormitoarelor din spatele casei. Cea mai bună e aceea de la etaj, de imediat de sub mansardă, unde stânca este foarte aproape de pervazul ferestrei. Balamalele ferestrelor din dormitoare sunt, în mare parte, ruginite sau rupte. Cred că putem să trecem de pe stâncă pe pervaz, să forţăm fereastra şi să sărim înăuntru.

— Asta-i moarte sigură, a zis Andrew. Am fost în acel dormitor şi ştiu spaţiul dintre stâncă şi pervaz. E prea mare. De altfel, dacă vă îngrijorează cum să învârtiţi o cheie în broasca uşii din spate, ia închipuiţi-vă cât zgomot o să faceţi când o fi să forţaţi fereastra!

Alice rânji, de parcă ideea mea ar fi fost de-a dreptul prostească, dar curând i-am şters zâmbetul de pe faţă.

— Meg nu ne-ar auzi, am zis eu, dacă ar bate cineva la uşă, foarte tare, exact în momentul în care aş forţa eu fereastra…

Am văzut cum gura lui Andrew se cască din ce în ce mai mult, pe măsură ce sugestia mea îşi făcea loc în mintea lui.

— Nu, zise el, doar nu vrei să zici că…

— De ce nu, Andrew? I-am răspuns eu. La urma urmelor, tu eşti fratele domnului Gregory. Ai toate motivele să vii pe la el pe acasă.

— Da, şi să sfârşesc jos, în pivniţă, prizonier, cot la cot cu John!

— Nu cred. Bănuiesc că Meg nici n-o să răspundă la uşă. Nu vrea ca vreunul dintre săteni să afle că este liberă, ca să nu aţâţe răzbunarea din partea gloatei. Poţi să baţi la uşă de vreo patru sau cinci ori şi apoi să pleci, doar cât să-mi dai mie timp să intru pe fereastra aia.

— S-ar putea să meargă aşa, zise Alice.

Andrew îşi împinse deoparte farfuria şi, o vreme îndelungată, nu vorbi.

— Un singur lucru mă supără, zise el, în cele din urmă. Distanţa aia dintre stâncă şi pervazul ferestrei. Nu văd cum o s-o scoateţi la capăt. Toate or să fie şi foarte alunecoase, pe deasupra.

— Merită o încercare, am zis eu, dar dacă nu putem s-o facem, o să ne întoarcem mai târziu şi o să riscăm cu uşa din spate.

— Am putea să înlesnim trecerea folosind o scândură, zise Andrew. Am eu una, afară, care ar putea să fie potrivită la ce ne trebuie. Un capăt îl fixezi pe pervaz şi pe celălalt o să-l ţină Alice cu piciorul, cât traversezi tu. N-o să fie uşor, dar am şi o rangă micuţă, care parcă-i făcută dinadins pentru ferestre, adăugă el.

— Aşadar, merită o încercare, am zis eu, Silindu-mă să par mai încrezător decât mă simţeam.

Ne-am înţeles, iar Alice părea să se fi hotărât să dea o mână de ajutor. Andrew aduse scândura din curte, s-o vedem. Dar când am deschis uşa din faţă ca s-o ducem înapoi, afară se stârnise un vifor cumplit. Andrew clătină din cap.

— Ar fi o nebunie curată să porniţi acum, zise el. Viforul ăsta parcă-i al lui Golgoth însuşi. O să se troienească zăpada şi o să fie periculos sus, în munţi. O să vă rătăciţi şi o să muriţi îngheţaţi. Nu, mai bine aşteptaţi până mâine dimineaţă. Nu-ţi face griji, zise el, bătându-mă cu palma pe umăr. Fratele ăla al meu e un învingător, după cum bine ştim amândoi. Altminteri n-ar fi ajuns el la vârsta pe care o are.

Erau doar două odăi de dormit deasupra prăvăliei: una pentru Andrew, şi una pentru Alice, aşa că eu am dormit pe canapea, în camera de zi, înfăşurat într-o pătură. Focul s-a stins în vatră şi camera a devenit, la început, rece, apoi amarnic de îngheţată. Nici nu mai ştiu de câte ori m-am trezit peste noapte. Ultima oară, lumina zorilor licărea în spatele perdelelor, aşa că m-am hotărât să mă trezesc.

Am căscat, m-am întins şi am făcut vreo câţiva paşi în sus şi-n jos prin cameră, ca să-mi dezmorţesc încheieturile. Şi atunci am auzit un zgomot venind din faţa casei. Parcă bătuse cineva

de trei ori în fereastra prăvăliei.
Când am intrat în prăvălie, am găsit-o puternic luminată de zăpada de afară. Într-adevăr, troienise bine peste noapte, şi zăpada se îngrămădise până la baza ferestrei. Şi acolo, rezemat de geam, era un plic negru. Fusese aşezat în aşa fel încât să văd ce scria pe el. Îmi era adresat mie! De bună seamă că era de la Morgan.
Primul meu impuls a fost să-l las acolo unde era. Dar apoi mi-am dat seama că străzile or să înceapă să forfotească în scurt timp şi că oricine-ar putea trece pe acolo şi l-ar putea vedea, l-ar putea ridica şi citi, iar eu nu voiam să afle vreun străin de problemele mele.
Era atât de multă zăpadă îngrămădită în faţa uşii, că n-am putut s-o deschid şi a trebuit să ies pe uşa din spate, apoi pe poartă şi să dau ocol casei. Abia când mă pregăteam să mă arunc în nămeţi, am observat ceva foarte ciudat. Nu erau urme de picior. Înaintea mea se ridica un morman de zăpadă fără nicio urmă pe el. Cum ajunsese scrisoarea acolo?
Am recuperat scrisoarea şi, ducându-mă până la ea, am săpat un şanţ adânc în zăpadă. Am ocolit din nou casa şi am intrat în bucătărie, am rupt plicul şi am citit misiva.

O să fiu în cimitirul St. George, în partea de apus a satului. Dacă vrei binele tatălui tău și al magistrului tău, nu mă face să aștept. Nu mă sili să vin eu după tine. N-o să-ți placă.

Morgan G.

Nu fusesem atent la semnătura de pe ultima lui scrisoare, dar acum îmi sări în ochi. Îşi schimbase numele? Iniţiala numelui de familie ar fi trebuit să fie *H*, de la *Hurst.*
Nedumerit, am împăturit scrisoarea şi am vârât-o în buzunar. M-am gândit s-o trezesc pe Alice şi să-i arăt scrisoarea. Probabil ar fi trebuit s-o iau şi pe ea cu mine. Dar ultima persoană pe care ar fi vrut ea s-o vadă acum era Morgan. Doar îmi povestise că părăsise ferma Straja Mlaştinii pentru că nu-l mai suporta niciun minut în plus. Şi mai ştiam şi că nu puteam să-i spun nimic lui Alice, nici dac-aş fi vrut – îmi era teamă de Morgan şi de ce i-ar fi putut face tatei. Ca să fiu sincer, îmi era frică şi de ce mi-ar putea face mie. Cu atât de

multă putere, era într-adevăr periculos – nu unul pe care să nu-l iei în seamă. Aşadar, mi-am îmbrăcat pelerina, mi-am ridicat toiagul şi am plecat, îndreptându-mă grăbit spre cimitir.

Era o bisericuţă veche, aproape ascunsă de tisele uriaşe crescute în jurul ei. Unele pietre marcau morminte ale localnicilor care muriseră cu secole înainte. L-am zărit pe Morgan de departe, cu silueta bine conturată pe cerul cenuşiu, sprijinindu-se în toiagul lui, şi cu gluga trasă peste cap, să-l apere de frig. Se afla în cea mai nouă parte a cimitirului, acolo unde erau îngropaţi cei care muriseră relativ de curând.

La început, n-a dat semne că m-ar fi văzut. Stătea cu capul plecat deasupra unui mormânt, cu ochii închişi, de parcă s-ar fi rugat. M-am uitat şi eu în jos, uluit. Cimitirul era învelit şi el cu un strat de zăpadă destul de gros, din pricina viforniţei de peste noapte, dar mormântul acela era complet descoperit – un dreptunghi perfect de pământ umed. Era de parcă ar fi fost proaspăt săpat. Am privit în jur, dar n-am putut vedea niciun semn de cazma sau altă unealtă care să fi fost folosită la datul zăpezii.

— Citeşte ce scrie pe piatră! Mi-a poruncit Morgan, uitându-se, în sfârşit, la mine.

I-am dat ascultare. Patru morţi fuseseră înmormântaţi în aceeaşi groapă, îngrămădiţi unul deasupra celuilalt, cum era obiceiul în Comitat, ca să se facă economie de spaţiu şi ca rudele să fie aproape una de alta şi în moarte. Morţii erau copii, dar ultimul trup era al mamei lor. Copiii muriseră cu vreo cincisprezece ani în urmă, la vârste de doi, unu şi, respectiv, trei ani. Mama murise de curând, iar numele ei era Emily Burns, femeia cu care Vraciul avusese cândva o legătură. Femeia pe care i-o răpise unuia dintre fraţii lui, părintele Gregory.

— A dus o viaţă grea, zise Morgan despre ea. A trăit cea mai mare parte a timpului în Blackrod, dar când a înţeles că avea să moară, a venit aici, ca să-şi petreacă ultimele luni cu sora ei. Pierderea celor trei copii, la vârste atât de fragede, i-a frânt inima, şi chiar după trecerea atâtor ani, nu şi-a revenit niciodată pe de-a întregul. Alţi patru copii i-au trăit, totuşi. Doi lucrează în Horwich şi au familii, la rândul lor. Cel mai mare a părăsit Comitatul cu ani în urmă şi n-am mai auzit nimic de el de atunci. Eu am fost cel de-ai şaptelea şi ultimul…

Mi-a luat câteva secunde până când lumea să mi se aşeze iarăşi pe temeliile ei. Mi-am amintit ce-i spusese Vraciul lui Morgan, în dormitor, la familia Hurst:

„Mi-a păsat de tine şi mi-a păsat de mama ta. Am iubit-o, cândva, după cum bine ştii…”

De asemenea, mi-am amintit şi cum îşi semnase scrisoarea pe care mi-o trimisese, cu iniţiala G.

— Da, spuse el. Curând după ce m-am născut eu, tata a părăsit căminul şi familia pentru ultima oară. N-a luat-o niciodată de nevastă pe mama. Niciodată nu ne-a dat numele lui. Dar i l-am luat eu, oricum.

M-am uitat la el, uluit.

— Da, a zis el, cu un zâmbet strâmb. Emily Burns a fost mama mea adevărată. Sunt fiul lui John Gregory.

Morgan şi-a fixat apoi privirile în zare, continuând să vorbească.

— El ne-a părăsit. Şi-a părăsit copiii. Asta n-a fost o purtare demnă de un tată, nu-i aşa?

Aş fi vrut să-i iau apărarea Vraciului, dar nu ştiam ce să spun. Aşa că n-am spus nimic.

— Ne-a sprijinit totuşi cu bani, zise Morgan. Îi recunosc acest merit. Ne-am descurcat, pentru o vreme, dar apoi mama a suferit o cădere nervoasă şi nu s-a mai refăcut. Fiecare dintre noi a fost oploşit pe la câte o familie străină. Eu am tras paiul cel mai scurt şi-am ajuns la Hurst. Dar când am împlinit şaptesprezece ani, tata s-a întors după mine şi m-a luat la el în ucenicie.

O vreme, nu mi-am încăput în piele de fericire. Îmi dorisem un tată atâta timp şi acum, că aveam unul, eram înnebunit să-i plac. Am încercat din răsputeri, la început, dar presupun că n-am putut uita ce îi făcuse mamei mele şi, treptat, mi-am aruncat privirile şi dincolo de el. După trei ani, el a început să se repete. Eu deja ştiam tot ce făcea el şi multe altele pe deasupra. Ştiam că pot fi mai bun şi mai puternic decât el. Sunt al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. De trei ori şapte.

Am desluşit o notă de aroganţă în vocea lui, care m-a scos din fire.

— De-asta nu ţi-ai scris numele pe peretele din dormitorul de la Chipenden, ca toţi ceilalţi ucenici? Am izbucnit eu. Doar

pentru că te crezi mai bun decât noi ceilalţi? Mai bun decât Vraciul?

Morgan zâmbi cu superioritate.

— Nu neg. De aceea l-am lăsat şi mi-am urmat drumul meu. Sunt mai mult autodidact, dar învăţ în continuare. Şi pot să fac lucruri la care bătrânul neghiob nici măcar n-a visat vreodată. Lucruri pe care el s-a temut să le încerce. Gândeşte-te, numai! O cunoaştere şi o putere ca acestea pe care le am eu – şi încredinţarea că tatăl tău se va odihni în pace. Iată ce-ţi ofer în schimbul unui mic ajutor…

Eram uluit de tot ce auzeam de la Morgan. Dacă spusele lui erau adevărate, îl puneau pe Vraci într-o lumină foarte neplăcută. Deja ştiam că o părăsise pe Emily Burns pentru Meg. Dar acum descopeream că era şi tată, un tată care avusese şapte fii de la ea, şi că el îi părăsise pe toţi. M-am simţit rănit în sufletul meu şi dezamăgit. M-am gândit la tatăl meu, care rămăsese cu familia lui şi trudise din greu toată viaţa. Şi acum trebuia să sufere din capriciul lui Morgan. Eram supărat şi furios. Cerul mi se păru că se răstoarnă peste cimitir şi aproape că am căzut din picioare.

— Ei bine, tinere ucenic al meu, mi l-ai adus?

Cred că-mi pierise şi ultimul strop de sânge din obraji.

— Grimoarul, fireşte. Ţi-am cerut să mi-l aduci. Sper că mi-ai dat ascultare, pentru că, altfel, tatăl tău va suferi de-adevăratelea.

— N-am fost în stare să-l aduc. Domnul Gregory are ochi şi la ceafă, am zis eu, plecându-mi capul.

Cu siguranţă n-aveam de gând să-i spun lui Morgan că magistrul meu era la bunul plac al lui Meg. Dacă ar fi aflat că Vraciul era înlăturat din cale, s-ar fi putut duce frumuşel să-şi ia singur grimoarul. Da, magistrul meu poate că avea nişte secrete foarte întunecate, dar eu eram totuşi ucenicul lui şi îl respectam. Aveam nevoie de mai mult timp. Timp să-l salvez pe magistrul meu şi să-i povestesc despre Morgan. Împreună îl învinseserăm pe aruncătorul-de-pietre; cu siguranţă că, împreună, puteam să-l oprim şi pe Morgan.

— Am nevoie de mai mult timp, am zis eu. Pot s-o fac, dar trebuie să pândesc un moment potrivit.

— Bine, dar nu pândi prea mult. Adu-mi cartea marţea viitoare, seara, imediat după ce se întunecă. Îţi aminteşti

capela din cimitir?
Am încuviinţat cu un semn din cap.
— Ei, acolo o să te aştept.
— Nu cred că pot s-o iau atât de curând…
— Găseşte o metodă! Mârâi el, ameninţător. Şi fără să îşi dea seama Gregory că a dispărut.
— Ce o să faci cu ea? Am întrebat eu.
— Păi, Tom, de îndată ce o să mi-o aduci, o să afli, nu? Să nu mă dezamăgeşti! Dacă începi să şovăi, gândeşte-te la bietul tău tată şi la câte ar putea fi silit să sufere…
Ştiam cât de crud putea fi Morgan. Văzusem cum îl adusese pe domnul Hurst în asemenea hal încât plângea neputincios; o auzisem pe Alice povestind cum îl târa pe bătrân în odaia lui şi îl încuia acolo. Dacă Morgan i-ar putea face rău tatălui meu, n-ar sta prea mult pe gânduri, n-aveam nicio îndoială în privinţa asta.
Şi atunci, cum stăteam acolo, tremurând, chiar înăuntrul capului meu am auzit din nou vocea chinuită a tatei, în timp ce, în jurul meu, aerul tremura şi se mişca.
— Te rog, fiule, te implor, fă ce-ţi cere el sau o să fiu supus la cazne veşnice. Te rog, fiule, adu-i-l şi dă-i-l.
Când vocea se stinse, Morgan zâmbi crud.
— Ei bine, ai auzit ce a spus tatăl tău. Aşa că mai bine te-ai arăta un fiu îndatoritor…

Cu acestea, rânji oribil, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cimitir.
Ştiam că era, cu siguranţă, un lucru rău să fur grimoarul pentru Morgan, dar pe când mă uitam lung după el, cum se îndepărta, am înţeles că n-am nicio şansă. Cumva trebuia să-l fur tot acum, când ne duceam să-l salvăm pe Vraci.

CAPITOLUL 15

JOS ÎN PIVNIŢĂ

Când m-am întors la Andrew, am găsit-o pe Alice în bucătărie, gătind pentru micul dejun. Prăjea ouă cu jumări, care miroseau minunat.
— Ai ieşit devreme în dimineaţa asta, Tom, zise ea.
— Mă dureau toate oasele după ce-am dormit pe canapeaua asta, am minţit eu. Simţeam nevoia să mi le întind un pic.

— Ei, o să te simţi mult mai bine după ce mâncăm.
— Nu pot, Alice. E mai bine să ajunezi când te pregăteşti să înfrunţi Întunericul.
— Nu pot să cred că vreo două îmbucături ţi-ar face atât de mult rău! Protestă ea.

Nu mi-am dat osteneala să o contrazic. Erau unele lucruri, din cele spuse de ea despre vrăjitorie, pe care le înghiţisem cu greu, în vreme ce erau altele pe care Vraciul le considera esenţa adevărului, dar care ei îi aduceau un zâmbet batjocoritor pe faţă. Aşadar, am păstrat tăcerea şi m-am mulţumit numai să-i privesc, pe ea şi pe Andrew, mâncând, în timp ce mie îmi ploua în gură.

După masa de dimineaţă, am pornit imediat spre casa Vraciului. Era pe la jumătatea dimineţii, dar lumina se altera cu iuţeală, cerul încărcându-se cu nori întunecaţi. Părea că ni se pregătea o nouă ninsoare.

L-am lăsat pe Andrew la intrarea în defileu. Avea să aştepte acolo zece minute, ca să ne dea timp să ajungem pe stânca din spatele casei. Mai târziu, după ce avea să bată la uşă, urma să se îndepărteze şi să privească de la distanţă, sperând că ne va zări ieşind curând şi făcându-l semn că am izbândit.

— Mult noroc, dar să nu mă faceţi să aştept prea mult, zise Andrew, că o să mor îngheţat!

I-am făcut la revedere cu mâna şi, cărând scândura şi toiagul, cu mica rangă vârâtă în buzunarul interior al hainei, am pornit spre platoul muntos. Pe când ne căţăram, cu greu, eu în frunte şi Alice călcând pe urmele mele, zăpada scrâşnea sub tălpile noastre şi gerul părea să se înăsprească. Începusem să-mi fac griji pentru cum aveam să coborâm până la casă. Avea să fie alunecos şi periculos.

Curând, am ajuns la o potecă ce cobora în defileu. Poteca asta a devenit apoi o streaşină de piatră, pe lângă peretele stâncii din stânga noastră şi hăul, aproape vertical, din dreapta.

— Fii atentă unde calci, Alice! Am prevenit-o eu.

Ne aflam destul de sus. O mişcare greşită şi-ar fi fost nevoie de o cazma să ne mai râcâie trupurile de jos.

Peste alte câteva momente, am zărit casa şi ne-am oprit. După cum ne înţeleseserăm, aşteptam să-l auzim pe Andrew

apropiindu-se din faţă.

Au trecut vreo cinci minute până am auzit scrâşnetul ghetelor prin zăpada îngheţată, undeva jos, departe de noi. Acolo, jos, era probabil un Andrew nervos, care ocolea casa şi ajungea la uşa din spate. Repede, m-am ridicat şi am început să car scândura către casă. Când am ajuns în dreptul ei, având în faţă fereastra dormitorului din spatele casei, am îngenuncheat şi am încercat să aşez scândura. Am izbutit să o sprijin la capătul pervazului din prima. Ce mă încurca era faptul că streaşina de piatră nu era mai lată. Mi-era teamă că scândura ar fi putut să alunece într-o parte, când aş fi fost pe la mijlocul ei, să cad în curticica de dedesubt. Era foarte important ca Alice să o ţină bine pe buza stâncii.

— Pune piciorul aici! I-am şoptit eu, arătându-i capătul scândurii.

Alice se supuse. Speram că aşa o va împiedica să se mişte. Întinzându-i lui Alice toiagul meu, am îngenuncheat pe scândură şi m-am pregătit să mă târăsc pe ea până la capătul celălalt. Nu era o distanţă prea mare, dar eram crispat şi, la început, mâinile şi picioarele au refuzat să mă asculte. Era ameţitor de mult până jos, la dalele mari de piatră, acoperite de zăpadă. În cele din urmă, am început să mă târăsc de-a lungul ei, străduindu-mă să nu mă uit în jos, la hăul de sub mine. Curând stăteam în genunchi, aproape de pervazul ferestrei; odată ajuns acolo, am scos mica rangă din buzunarul hainei şi am fixat-o la baza cercevelei. Chiar în clipa aceea, Andrew bătu puternic în uşa din spate, dedesubtul meu.

Ecoul celor trei bătăi umplu tot defileul. La fiecare bătaie, împingeam în rangă, încercând să ridic geamul ferestrei în sus. În pauza dintre ele, încremeneam.

Dum! Dum! Dum!

Am apăsat din nou pe rangă, dar fără niciun rezultat. Am început să mă întreb de câte ori va bate Andrew până va ceda nervos. Poate că balamalele erau mai solide decât mă aşteptasem eu. Câte şanse mai aveam? Poate că vrăjitoarea o să răspundă la uşă, în cele din urmă. În acest caz, nu mi-ar fi plăcut să fiu în pielea lui Andrew.

Dum! Dum! Dum!

De data aceasta, în sfârşit, am avut succes. Am ridicat geamul în sus şi, odată ce a fost suficient loc, l-am ridicat cu

ambele mâini.

Dum! Dum! Dum! — Veni sunetul de dedesubt. Dacă m-aş fi uitat în jos, l-aş fi văzut pe Andrew, dar mi-am ţinut privirile pironite pe pervazul ferestrei şi m-am strecurat prin fereastră în cameră, mai înainte de a-mi vârî la loc ranga în buzunar. Alice se aplecă şi îmi întinse toiagul, apoi veni târâş pe scândură, mai repede decât o făcusem eu. Odată ajunşi înăuntru, am tras scândura de-a lungul pervazului, să n-o poată vedea Meg, de jos, în caz că ar fi ieşit în curte. Apoi, am închis fereastra.

Cu acestea, ne-am aşezat amândoi pe podea, în semiÎntuneric, ciulind urechea. Nu s-au mai auzit bătăi în uşa din spate. N-o auzisem nici deschizându-se, aşadar, speram că Andrew plecase nevătămat. Ce nu voiam acum era s-o aud pe Meg urcând scările. Oare ea auzise când forţasem fereastra?

Deja mă înţelesesem cu Alice ca, odată ce ne vom vedea înăuntru, în siguranţă, să aşteptăm vreo cincisprezece minute mai înainte de a porni. Primul drum avea să fie în camera de lucru a Vraciului, ca să-mi iau sacul. Odată ce voi fi avut lanţul de argint în mână, şansele noastre de izbândă aveau să fie mult mai mari.

Dar nu-i spusesem lui Alice ce mă pusese Morgan să fac. Nu-i pomenisem despre grimoar, pentru că ştiam că mi-ar fi spus că sunt un mare prost dacă i-l dau. Însă, ei i-ar fi venit uşor să vorbească. Tatăl meu, nu tatăl *ei,* ar fi putut suferi. Vocea lui implorând prin Întuneric îmi revenea neîncetat în minte, chinuindu-mă. Era peste putinţă să rezişti.

Dacă l-aş fi salvat pe Vraci şi-aş fi imobilizat-o cumva pe Meg, aş fi putut să mă întorc după aceea la mansardă. Trebuia s-o fac. Da, însemna să-l trădez pe Vraci, dar nu-l mai puteam lăsa pe tata să sufere. Aşa că am aşteptat şi-am tot aşteptat, pândind încordat fiecare trosnet al vechii case.

După ce trecu vreun sfert de oră, am bătut-o pe umăr uşurel pe Alice, m-am ridicat în picioare cu grijă, mi-am luat toiagul şi m-am îndreptat cu băgare de seamă către uşa dormitorului.

Nu era încuiată şi s-a deschis fără probleme. Am ieşit pe palier. Era şi mai Întuneric pe casa scărilor, iar parterul era cufundat în beznă. Am început să cobor, făcând un pas, oprindu-mă să trag cu urechea, înainte de a-l face pe-al

doilea. Aceasta deveni metoda: un pas, pauză şi ascultat; un pas, pauză şi ascultat. La un moment dat, o treaptă scârţâi sub piciorul meu. Am îngheţat amândoi şi am aşteptat pe puţin cinci minute, bănuind că am trezit-o pe vrăjitoare. Iar când piciorul lui Alice provocă al doilea scârţâit, de la aceeaşi treaptă, am repetat procesul! A durat foarte mult, dar, în cele din urmă, am ajuns la parter.

După alte câteva clipe, eram în camera de lucru a Vraciului. Aici era mai multă lumină şi mi-am putut vedea repede sacul, tot în colţul în care îl lăsasem, dar nu era nici urmă dintr-al Vraciului. Am luat lanţul de argint şi l-am înfăşurat pe după încheietura mâinii stângi, gata să-l arunc. Acesta era braţul cu care aruncam eu: pe când exersam în grădina Vraciului, eram în stare să nimeresc stâlpul cu lanţul, de la opt picioare distanţă, de nouă ori din zece. Aşadar, acum, faţă în faţă cu lamia sălbatică ori cu Meg, aveam o mare şansă de succes. Un atac din partea amândurora, în acelaşi timp, ar fi însemnat o cu totul altă mâncare de peşte şi nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

După aceea, m-am aplecat şi mi-am apropiat buzele de urechea lui Alice.

— Vezi dacă mai este cheia pe dulapul de cărţi, i-am şoptit eu, făcându-l semn spre locul cu pricina.

S-ar fi putut întâmpla ca Meg să fi ţinut cheia de la poartă la ea, dar mi-am amintit ce-mi spusese o dată Vraciul despre ea: era metodică şi întotdeauna îi plăcea să pună fiecare lucru la locul lui. El se referise la oale, cratiţe, cuţite şi furculiţe. Oare făcuse acelaşi lucru şi cu cheia? Merita, de bună seamă, să ne uităm.

Aşadar, în vreme ce Alice ducea un scaun în partea aceea a odăii şi îl aşeza lângă dulapul de cărţi, eu m-am aşezat să fac de pază la uşa deschisă, cu lanţul pregătit. Alice se sui pe scaun şi pipăi cu grijă pe raftul de sus, apoi zâmbi larg şi îmi arătă, triumfătoare, cheia.

Avusesem dreptate! Cheia de la poartă era la noi!

Continuând să ţin lanţul strâns, mi-am ridicat toiagul şi, cu mare atenţie, am luat-o înainte, ieşind din camera de lucru şi îndreptându-mă spre scările care conduceau spre pivniţă. Mă aşteptam ca Meg să fie trează, dar nu i-am auzit zgomotul respiraţiei în bucătărie, fluieratul acela slab, când scotea aerul

pe gură. Dormea profund şi, până aici, norocul fusese făţiş de partea noastră.

O variantă ar fi fost să intrăm direct în bucătărie şi s-o legăm pe Meg cât încă mai dormea, dar aveam nevoie de lanţ ca să mă apăr în caz că m-ar fi atacat lamia sălbatică din pivniţă. Am început să coborâm încet, de data aceasta cu Alice în frunte, până când am ajuns la poartă. Era un moment crucial, însă îi explicasem deja cum un zăngănit de-ai porţii răsuna în toată casa. Dar Alice vârî cheia în broască foarte uşor şi-o răsuci fără niciun zgomot. Reuşi să facă la fel şi când împinse poarta, lăsând-o deschisă, pentru eventualitatea în care am fi fost siliţi să ieşim repede din pivniţă.

Jos era un Întuneric ca de smoală şi am bătut-o pe Alice uşurel pe umăr, făcându-l semn să se oprească. Mi-am vârât lanţul înapoi în buzunar, mi-am sprijinit, cu grijă, toiagul de zid şi, cu ajutorul cutiei cu iască, am aprins un muc de lumânare, pe care i l-am întins lui Alice. Şi am pornit din nou, eu la un pas în urma ei, cu lanţul şi toiagul pregătite. Lumânarea era un risc asumat pentru că, deşi scările coborau în spirală, o geană de lumină ar fi putut răzbate până-n pivniţă, atrăgându-i atenţia lamiei sălbatice. Însă, chiar aveam nevoie de lumină ca să ajungem în bune condiţii la Vraci şi să-l scoatem din celula lui. După cele ce-au urmat, s-a dovedit a fi o decizie înţeleaptă…

Deodată, Alice şi-a ţinut respiraţia, oprindu-se brusc şi arătându-mi în jos. Un curent rece urca pe scări din pivniţă, făcând flacăra lumânării să danseze şi să pâlpâie. La lumina ei am putut zări o siluetă întunecată mişcându-se rapid pe trepte în sus, către noi. Pentru o clipă, inima mi-a luat-o razna, crezând că era lamia sălbatică – am făcut un pas lângă Alice, ridicându-mi mâna stângă şi pregătindu-mă să arunc lanţul de argint.

Dar când curentul de aer încetă şi flacăra se potoli, mi-am dat seama că mişcarea rapidă a siluetei întunecate era doar o vedenie, provocată de pâlpâitul flăcării. Ceva *într-adevăr* venea către noi, pe trepte în sus, dar se târa, înaintând incredibil de încet, încât i-ar fi luat mult timp până să ajungă la poartă.

Era Bessy Hill, cealaltă vrăjitoare vie – cea care fusese închisă în puţul de lângă lamia sălbatică. Părul ei cărunt era

lung, slinos şi forfotind de mici insecte negre, în vreme ce hainele-i zdrenţuite erau pătate de mucegai şi mâzgă. Îşi mişca încet trupul, urcând anevoie pe trepte, dar, deşi izbutise să se elibereze din mormântul ei, după atâţia ani în care mâncase doar râme, viermi şi alte târâtoare, însemna că nu mai avea prea multă putere la dispoziţie. Bineînţeles, cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă am fi dat peste ea în Întuneric.

Ajunseserăm la primul obstacol. Dacă ar fi izbutit să ne înşface pe vreunul de gleznă, ar fi fost greu să mai scăpăm. Voia cu disperare nişte sânge şi şi-ar fi înfipt colţii în prima bucată de carne caldă care i s-ar fi nimerit prin preajmă. O gură de sânge ar fi făcut-o instantaneu mai puternică şi mai periculoasă. Era înfricoşătoare, dar trebuia să trecem pe lângă ea.

Am început să cobor, tulburat, făcându-l semn lui Alice să se ţină aproape de mine. Treptele erau late şi puteam să ocolim pe departe vrăjitoarea. Mă nedumerea totuşi cum de reuşise să scape din puţul ei. O posibilitate era ca lamia sălbatică să fi îndoit drugii pentru ea. Sau poate o eliberase Meg. Trecând pe lângă ea, i-am aruncat o privire rapidă. Era cu faţa la noi, dar ţinea ochii strâns închişi. Totuşi, gura era căscată, iar limba lungă şi purpurie îi atârna până pe treaptă, de parcă lingea ceva de pe piatra umedă. A adulmecat, a pufnit, şi-a înălţat capul şi a încercat să-şi ridice mâna. Când a deschis ochii, i-am văzut ca pe două puncte de foc arzând în Întuneric.

Am coborât treptele în grabă, lăsând-o în urmă. Când am ajuns la palierul cu trei uşi, i-am dat lui Alice să-mi ţină toiagul. A primit, dar cu o strâmbătură. Nu-i plăcea să atingă lemnul de scoruş. Dar deja îmi scosesem cheia din buzunar şi, cât ai clipi, am descuiat uşa de la celula Vraciului.

Până atunci, mă temusem că s-ar putea să nu-l găsesc. Mă gândisem că poate Meg îl mutase într-altă parte sau chiar că îl aruncase într-un puţ din pivniţă. Dar era acolo, stând pe marginea patului, cu capul în palme. Când lumina lumânării a pătruns în celulă, s-a uitat spre noi, dar cu o figură complet rătăcită. După ce am privit pe scară în jos şi am ascultat cu atenţie să-mi dau seama dacă nu cumva urca lamia sălbatică, m-am întors în celulă cu Alice şi l-am ajutat pe Vraci să se ridice în picioare. N-a opus rezistenţă când l-am împins către

uşă. Părea să nu ne recunoască pe niciunul dintre noi şi am bănuit că Meg îi dăduse, de curând, o puternică doză din poţiune.

Lanţul meu de argint era în buzunar – nu era locul lui acolo, în caz că lamia ne-ar fi atacat, dar n-aveam ce face. Abia urcam treptele, căci Vraciul îşi târşâia anevoie picioarele, iar Alice şi cu mine îl sprijineam fiecare de câte-un braţ. Mă tot uitam înapoi, dar nu ne-ameninţa nimic de jos. Când am ajuns la vrăjitoarea de pe scară, aceasta adormise, cu ochii închişi, sforăind zgomotos cu gura căscată. Urcuşul de până acolo o istovise.

Curând, eram la poartă. Odată trecuţi de ea, Alice o încuie cu grijă şi din nou fără zgomot, după care am luat eu cheia şi-am vârât-o în buzunar. Am continuat să urcăm, până am ajuns la parter. Sunetul respiraţiei lui Meg, din bucătărie, m-a asigurat că şi ea dormea, aşa că acum trebuia să iau marea decizie. Fie o ajutam pe Alice să-l scoată pe Vraci afară din casă, fie intram în bucătărie şi o legam pe Meg cu lanţul de argint.

Dacă reuşeam s-o leg, totul s-ar fi terminat şi casa ar fi intrat din nou în stăpânirea noastră. Dar încercarea era plină de riscuri. Meg se putea trezi deodată – şi nouă aruncări din zece nu erau totuşi zece din zece! Aş fi putut da greş, iar Meg era incredibil de puternică. Vraciul nu era în stare să mă ajute şi toţi trei am fi fost la bunul plac al lui Meg. De aceea, am făcut semn către holul de la intrare.

După alte câteva momente, deschisesem uşa şi am ajutat-o pe Alice să-l scoată pe Vraci afară. Apoi, am luat lumânarea de la ea, ţinând-o foarte aproape de mine, ca s-o împiedic să se stingă.

— Mai am ceva de făcut în casă, i-am spus eu ei. N-o să dureze mult, dar du-l pe domnul Gregory cât mai departe de aici. Andrew a promis că ne aşteaptă, ceva mai încolo, în defileu…

— Nu fi neghiob, Tom! Exclamă Alice, foarte îngrijorată. Ce-i atât de important cât să vrei să te întorci acolo?

— Ai încredere în mine, Alice. Trebuie s-o fac. Ne vedem la Andrew acasă…

— E ceva ce nu mi-ai spus, se plânse Alice. Ce e? N-ai încredere în mine?

— Du-te, Alice, te rog. Ascultă-mă şi pleacă. O să-ţi explic

totul, mai târziu.

Fără nicio tragere de inimă, Alice se îndepărtă către ieşirea din defileu, ţinându-i pe Vraci de cot şi conducându-l. N-a întors capul şi mi-am dat seama că era foarte supărată pe mine.

CAPITOLUL 16

SUS LA MANSARDĂ

Am intrat din nou în casă, am închis uşa după mine şi am început să urc scările. În mâna dreaptă ţineam lumânarea, în stânga, toiagul de scoruş. Lanţul de argint era încă în buzunarul stâng de la haina de piele de oaie. Mă mişcăm mai repede decât la coborâre, dar umblam totuşi cu multă grijă. Nu voiam s-o trezesc pe Meg. În plus, mă mai îngrijora ceva. Cheia mea avea să fie, probabil, prea mare pentru încuietoarea de la pupitrul Vraciului. Trebuia să-l forţez, deschizându-i cu ranga şi foarte probabil aveam să fac mult zgomot.

Pe când urcam, am început să mă simt din ce în ce mai neliniştit. Meg încă dormea, dar se putea trezi din clipă-n clipă. Dacă venea după mine pe scări, aş fi putut pune iarăşi scândura între pervaz şi stâncă şi-aş fi ieşit pe fereastra dormitorului din spatele casei. Dar oare aveam s-o aud la timp venind? Alice avea dreptate. Acum, în faţa tentativei, mi se părea şi mie o neghiobie. Dar continuam să mă gândesc la tata şi mi-am poruncit picioarelor să urce mai departe scările.

Nu după mult, stăteam lângă uşa de la mansardă. Eram gata s-o deschid şi să intru, când am auzit un zgomot slab. Ca un soi de râcâit…

Am ascultat foarte încordat, cu urechea stângă lipită de uşă, şi am auzit din nou râcâitul. Ce putea scoate un sunet ca ăsta? N-aveam de ales, trebuia să nu-i dau atenţie şi să încerc să iau ceea ce-şi dorea Morgan. Am început să apăs pe clanţă. Abia atunci, când am păşit încet în cameră, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi iau tălpăşiţa, împreună cu Alice şi cu Vraciul, cât încă avusesem şansa. Ar fi trebuit să-i povestesc magistrului meu tărăşenia cu Morgan şi să-i urmez sfatul. Vraciul ar fi ştiut ce era cel mai bine de făcut ca să-l ajute pe tata.

Toate instinctele mele îmi spuneau acum să fug. Ca şi cum o voce din capul meu îmi striga, continuu: *Pericol! Pericol! Pericol!* După ce am intrat, aproape am trântit uşa după mine. Am simţit o nevoie imperioasă s-o fac, totuşi am rezistat. Era Întuneric, aşa că am ridicat lumânarea deasupra capului, ca să văd mai bine; atunci a venit deodată o pală de aer rece şi a stins-o.

Sus, am putut vedea dreptunghiul palid al luminatorului. Era larg deschis şi prin el pătrundea un vânt îngheţat, lovindu-mă drept în faţă. Şase păsări mici stăteau agăţate pe rama luminatorului. Nu scoteau niciun sunet, de parcă aşteptau, răbdătoare, ceva. Iar, sub ele, era oroarea camerei aceleia.

Duşumeaua era ninsă cu pene, stropită cu sânge şi acoperită cu bucăţi de păsări moarte. Arăta de parcă intrase o vulpe în coteţul găinilor. Aripi, gheare, capete şi sute şi sute de pene. Pene căzând din văzduh, învârtindu-se în jurul capului meu, răvăşite de vântul îngheţat care sufla prin luminator.

Când am văzut o creatură mult mai mare, n-am fost surprins. Dar la vederea ei mi-a îngheţat sângele-n vine. Ghemuită într-un colţ, aproape de pupitru, era lamia sălbatică; avea ochii închişi, cu pleoapele de sus căzute, grele, peste cele de jos. Trupul ei părea întru câtva mai mic, dar faţa era mult mai mare decât ultima oară când o zărisem. Nu mai era scofâlcită, ci albă şi umflată, cu obrajii ca două pungi pline. În timp ce o priveam, gura i se întredeschise şi un fir de sânge îi şiroi pe bărbie, picurând pe scândurile duşumelei. Îşi linse buzele, deschise ochii şi se uită la mine, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Se hrănise. Se hrănise cu păsări. Deschisese luminatorul şi apoi chemase păsările în ghearele ei ucigaşe, silindu-le să vină în zbor aici, unde le aştepta ea. Apoi, una după alta, le băuse sângele, păstrându-le pe cele încă în viaţă în apropiere, printr-o vrajă de supunere. Aveau aripi, dar îşi pierduseră voinţa de a zbura.

Eu nu aveam nicio aripă, totuşi aveam două picioare. Dar picioarele nu mă mai ascultau, şi am stat pe loc, de parcă prinsesem rădăcini de frică. Ea a venit către mine foarte încet. Poate pentru că era umflată, ghiftuită cu sânge. Poate că a simţit că nu era nicio grabă.

Dacă s-ar fi grăbit să se târască pe podea până la mine, totul

s-ar fi sfârşit. N-aş mai fi părăsit niciodată mansarda. Dar s-a mişcat lent. Foarte lent. Iar groaza de-a o vedea apropiindu-se a fost de-ajuns să rupă vraja. Deodată, m-am simţit liber. Am putut să mă mişc. Şi m-am mişcat mai repede ca niciodată până atunci.

Nu mi-a trecut prin minte să mă folosesc nici de lanţ, nici de toiag. Picioarele mele au acţionat mai repede ca gândul. În timp ce lamia se târa pe duşumea, m-am întors şi-am rupt-o la fugă. Când alergam, am auzit un fâlfâit de aripi în spatele meu: fuga mea eliberase de vrajă şi păsările în aşteptare. Îngrozit, cu inima bătându-mi mai să-mi spargă pieptul, m-am repezit pe scări în jos, făcând destul zgomot cât să trezesc şi morţii din somn, dar nu-mi mai păsa. Trebuia să ajung afară şi departe de lamia. Nimic altceva nu mai conta. Nu mai aveam nici strop de curaj.

Însă, la picioarele scării, în umbră, mă aştepta cineva. Meg.

De ce oare nu cotisem, la etaj, ca să intru în dormitorul ce dădea în spatele casei? Ar fi trebuit să mă concentrez. Să chibzuiesc mai bine. În loc de asta, eu intrasem în panică şi ratasem şansa de a scăpa. Lamia sălbatică era prea grea de sânge ca să se mişte repede. Aş fi putut să deschid fereastra, să-mi aşez scândura şi să traversez pe ea în siguranţă. Iar acum tropăitul meu pe scări o trezise pe Meg.

Era acolo, între mine şi uşa de la intrare. În timp ce undeva în urma mea, probabil deja coborând scările, era lamia sălbatică. Meg se uită la mine, cu faţa ei frumoasă înflorind într-un zâmbet. Era destulă lumină cât să observ că nu era un zâmbet prietenos. Deodată, se aplecă spre mine şi mă adulmecă, zgomotos, de trei ori.

— Ţi-am spus odată că n-am să te dau la sora mea, zise ea. Dar acum totul s-a schimbat. Ştiu ce-ai făcut. Trebuie să plăteşti pentru asta. Să plăteşti cu sânge!

Nu i-am răspuns, pentru că deja mă retrăgeam, încet, pe scări în sus. Încă mai ţineam strâns în mână mucul lumânării, aşa că l-am vârât în buzunarul pantalonilor. Apoi, mi-am mutat toiagul în mâna dreaptă şi-am scos lanţul de argint din buzunarul din stânga al hainei mele de oaie.

Meg probabil că a văzut lanţul sau l-a simţit, pentru că a ţâşnit deodată pe scări drept spre mine, cu mâinile întinse în faţă, de parcă ar fi vrut să-mi smulgă ochii. M-am speriat, am

ochit repede şi am aruncat lanţul drept spre ea. A fost o aruncare cu totul nepregătită şi i-am ratat capul. Dar, spre norocul meu, i-a picat pe umărul stâng şi apoi pe toată partea stângă. Când o atinse, ea ţipă ca rănită de moarte şi căzu cu spatele de perete.

Văzând în asta şansa mea, am sărit peste ea şi am ajuns la picioarele scării, apoi m-am întors cu faţa la ea. Cel puţin, acum nu mai aveam ameninţarea surorii ei în ceafă. Lanţul era încă pe trepte, lângă Meg. Singura armă pe care o aveam acum era toiagul meu, din lemn de scoruş-de-munte. Era cel mai puternic lemn împotriva unei vrăjitoare. Dar Meg nu era din Comitat, era o vrăjitoare lamia dintr-o ţară străină. Oare avea să aibă efect şi împotriva ei?

Meg îşi regăsi echilibrul şi se întoarse spre mine.

— Atingerea argintului este o durere cumplită pentru mine, băiete, zise ea, cu faţa schimonosită de furie. Ţie ţi-ar plăcea să simţi o durere ca asta?

Făcu un pas spre mine şi, coborând, îşi târî dinadins mâna stângă pe peretele de lângă ea. Eu o priveam, iar ea îşi înfipse puternic ghearele în tencuială, brăzdând-o adânc. Tencuiala era veche şi foarte dură. Îmi arăta ce îmi puteau face unghiile ei în carnea mea. Când Meg mai făcu un pas, mi-am ridicat toiagul, gata să o lovesc în cap şi peste umeri.

Dar, de data asta m-am gândit. M-am concentrat. Şi când a atacat, repezindu-se pe scări în jos către mine, am adus cât ai clipi toiagul jos, înaintea picioarelor ei. Ochii i s-au mărit de surpriză când a văzut ce încercam să fac, dar inerţia ei era prea mare: picioarele i s-au împiedicat de toiag şi a căzut, cu capul înainte, pe scări. Toiagul îmi fusese smuls din mâini, dar acum aveam o şansă să-mi recuperez lanţul şi-am sărit peste ea, fugind în sus, pe scări.

Am cules lanţul de jos, l-am răsucit pe încheietura mâinii stângi şi m-am pregătit să-l arunc. De data aceasta, eram hotărât să nu dau greş.

Ea mi-a zâmbit, cu o batjocură făţişă.

— Ai ratat deja o dată. Parcă nu-i la fel de uşor ca atunci când îl arunci pe stâlpul din grădina domnului Gregory, nu-i aşa? Îţi transpiră palmele, băiete? Au început să-ţi tremure mâinile? Mai ai doar o singură şansă. Şi apoi vei fi al meu…

Ştiam că încerca doar să-mi zdruncine încrederea, ca să mă

facă să greşesc. Aşa că am tras adânc aer în piept şi mi-am amintit de exerciţiile mele de pregătire. De nouă ori din zece puteam să nimeresc stâlpul. Şi niciodată nu greşeam de două ori la rând. Numai frica m-ar mai fi putut opri acum. Am mai tras o dată aer în piept şi m-am concentrat. Când Meg s-a ridicat în picioare, am ţintit cu atenţie.

Am făcut lanţul să plesnească o dată ca biciul în aer, înainte de a-l slobozi drept în vrăjitoare. A căzut, rotindu-se contrar acelor ceasornicului, în spirale perfecte, încolăcindu-se peste capul şi trupul ei. A dat un ţipăt, dar lanţul i l-a curmat brusc, înfăşurându-se şi peste gura ei, şi apoi s-a prăbuşit, cu o bufnitură surdă, la pământ.

Cu precauţie, am coborât treptele şi am cercetat-o de aproape. Spre marea mea uşurare, era legată strâns. M-am uitat în ochii ei şi am citit durere. Dar, cu toate că lanţul de argint o făcea să sufere, în ochi avea şi sfidare. Deodată, expresia ei se schimbă şi mi-am dat seama că se uita în spatele meu, sus, pe scări. În acelaşi timp am auzit nişte paşi grăbiţi şi m-am întors la timp ca s-o văd pe Marcia coborând treptele spre mine.

Din nou faptul că băuse sânge până la saturaţie m-a salvat. Era încă umflată şi înceată. Altminteri m-ar fi atacat înainte să am vreme să clipesc. Aşadar, am apucat toiagul de scoruş şi am urcat câteva trepte, s-o întâmpin. Ura scăpăra de sub pleoapele ei grele, iar cele patru picioare subţiri de sub trupul ei se încordară, gata să sară. La început, n-am avut timp să mă înspăimânt şi mi-am repezit toiagul în faţa ei puhavă. N-a putut rezista atingerii lemnului de scoruş şi-a horcăit de durere, când cea de-a treia lovitură a mea o lovi drept sub ochiul stâng. Şuieră furioasă şi începu să se dea înapoi, cu pletele ei negre, lungi şi slinoase, măturând treptele, de o parte şi de alta, lăsând o dâră umedă şi lipicioasă.

Nu ştiu cât timp m-am luptat cu ea. Timpul parcă încremenise-n loc. Năduşeala mi se scurgea pe frunte, intrându-mi în ochi, şi gâfâiam, cu inima bătându-mi tare şi de oboseală, şi de frică. Ştiam că în orice moment putea să mă prindă pe picior greşit sau puteam să mă împiedic – şi atunci m-ar fi învins într-o clipită, înfigându-şi colţii ascuţiţi în piciorul meu. Dar, în cele din urmă, am silit-o să se dea înapoi până la uşa mansardei, unde am atacat-o cu turbare, ca s-o fac să

între acolo. Când am văzut-o înăuntru, am trântit uşa cu putere şi am încuiat-o, folosindu-mă de cheia mea. Ştiam că uşa n-o va ţine în loc multă vreme, şi, când coboram, i-am auzit ghearele începând deja să smulgă din lemnul uşii. Era timpul să plec. Trebuia să-i urmez pe ceilalţi, până la prăvălia lui Andrew. Când Vraciul avea să-şi revină, împreună aveam să fim în stare să ne întoarcem şi să punem lucrurile în ordine.

Dar când am deschis uşa de la intrare, un vânt dezlănţuit făcea ravagii pe afară, suflându-mi zăpada drept în ochi. Aş fi putut, să zicem, să bâjbâi până la marginea defileului, dar să merg mai departe ar fi fost nebunie. Chiar dacă aş fi coborât teafăr dintre munţi, aş fi murit îngheţat, încercând să găsesc Adlingtonul. Am închis repede uşa. Mai rămăsese o singură soluţie.

Meg nu era mai înaltă decât mine şi nici prea grea. Aşadar, m-am hotărât s-o duc jos, în pivniţă, şi s-o vâr în puţ. După aceea, aş fi putut încuia poarta, rămânând cu ea acolo, dar relativ la adăpost de lamia sălbatică. Mă rog, cel puţin pentru o vreme. Nici măcar poarta n-ar fi oprit-o veşnic pe Marcia.

Totuşi, mai era şi cealaltă vrăjitoare, Bessy Hill, de care trebuia să ţin cont. Aşadar, am lăsat-o pe Meg în capul scării către pivniţă şi m-am dus repede să caut sacul Vraciului. L-am găsit, într-un târziu, în bucătărie, şi mi-am umplut repede buzunarele cu sare şi fier. Cu acestea, am cărat-o pe Meg în pivniţă, ţinând-o ca pe un sac, pe umărul meu drept. În mâna stângă aveam toiagul şi o lumânare. Mi-a luat mult timp s-o cobor până acolo, şi am încuiat cu grijă poarta în urma mea. Din nou a trebuit să mă ţin departe de Bessy Hill, care tot mai sforăia pe trepte.

După tot ce se întâmplase, îmi venea s-o târăsc pe Meg de picioare şi să-i las capul să se izbească de fiecare treaptă. Dar n-am făcut-o. Probabil suferea cumplit, din pricina lanţului de argint care se înfăşurase strâns în jurul ei. Şi, în orice caz, în ciuda tuturor, Vraciul ar fi vrut s-o trateze cât mai delicat cu putinţă. Aşa că m-am purtat cu grijă faţă de Meg.

Dar când am azvârlit-o peste marginea puţului, nu m-am putut stăpâni să nu-i spun, pe un ton cât am putut mai sarcastic:

— Visează la grădina ta!

Apoi am lăsat-o acolo şi, luându-mi mucul de lumânare, m-am întors pe scară. Acum era timpul să mă ocup de cealaltă vrăjitoare, Bessy Hill. Probabil c-o trezisem, când coborâsem, pentru că adulmeca şi scuipa, continuându-şi drumul lent spre poartă. M-am scotocit prin buzunare şi am scos o mână plină de sare şi una plină de fier. Dar nu le-am aruncat asupra ei – cu vreo trei trepte mai sus de ea, am presărat sare din perete în perete şi, pe aceeaşi linie, încă un strat de pilitură de fier. După aceea, am luat-o de-a lungul treptei, amestecându-le cu grijă, ca să alcătuiască o barieră pe care vrăjitoarea să nu fie în stare s-o treacă.

În cele din urmă, am urcat până la poartă şi m-am aşezat cu vreo trei trepte mai jos de ea, pentru eventualitatea în care lamia sălbatică ar fi coborât şi-ar fi încercat să mă înhaţe printre gratii.

Am stat acolo, Uitându-mă cum lumânarea scădea din ce în ce. Cu mult înainte de a se topi de tot, m-a cuprins părerea de rău pentru ceea ce îi făcusem lui Meg. Tatei nu i-ar fi plăcut să fiu atât de sarcastic. Mă crescuse frumos, nu să mă port eu aşa. Meg nu se putea să fie întru totul o vrăjitoare rea. Vraciul o iubise, şi ea, de asemenea, îl iubise pe el, cândva. Şi cum avea să se simtă el, când va vedea că am închis-o în puţ? Când va vedea că *eu* făcusem ceva ce el, unul, nu fusese niciodată în stare.

După o vreme, lumânarea şi-a dat sfârşitul şi am rămas în Întuneric. De jos, din pivniţă, se auzeau şoapte slabe şi scurmat în pământ – vrăjitoarele moarte se agitau şi, la răstimpuri, sunetele vrăjitoarei vii, slăbite, care adulmeca şi pufnea nemulţumită, incapabilă să treacă de bariera de sare şi pilitură de fier.

Aproape că aţipisem când lamia sălbatică a sosit deodată, după ce în sfârşit îşi croise drum cu ghearele prin uşa mansardei. Vederea mea de noapte e destul de bună, dar era o beznă adâncă pe scările pivniţei şi tot ce-am auzit a fost lipăitul grăbit al picioarelor ei care se apropiau, apoi un puternic zăngănit, când trupul ei, ca o formă întunecată, s-a aruncat în poartă şi a început să tragă de gratii. Mi-a sărit inima. Suna de parcă era iarăşi turbată de foame, aşa că mi-am luat toiagul de scoruş şi-am împuns cu disperare printre gratii, în ea.

La început, nu i-a potolit deloc îndârjirea, şi am auzit grilajul gemând, de parcă metalul s-ar fi îndoit şi-ar fi cedat. Dar atunci am avut noroc. Se pare c-am nimerit-o într-un punct sensibil, probabil în ochi, fiindcă a ţipat ascuţit şi a căzut în spatele porţii, dându-se înapoi şi urcând scara, scâncind.

Când viforul se va opri şi Vraciul va fi destul de întremat, se va întoarce la casa lui de iarnă, ca să pună lucrurile în ordine – de asta eram sigur. Ce nu ştiam era când. Poate că va fi o lungă după-amiază şi o noapte şi mai lungă, după ea. Poate că va trebui să petrec şi vreo câteva zile aici, pe scări. Nu eram sigur de câte ori Marcia va mai lua poarta cu asalt.

A mai atacat încă de două ori şi, după ce am alungat-o şi a treia oară, s-a retras de tot, de pe scară şi din vedere. Mă întrebam dacă s-o fi dus în casă. Poate că se apucase de vânat şobolani sau şoareci. După încă o vreme, am început să fac eforturi să rămân treaz. Nu-mi puteam îngădui să adorm, fiindcă poarta era deja slăbită. Dacă nu eram pregătit s-o ţin la distanţă, nu i-ar mai fi trebuit mult până ce şi-ar fi croit drum prin ea.

Eram cu adevărat la ananghie. Dacă nu m-aş fi întors după grimoar, aş fi fost teafăr şi nevătămat, cu Alice şi cu Vraciul, la Andrew acasă.

CAPITOLUL 17

ADEVĂRURILE DE ACASĂ

Stăteam ca vai de lume pe treptele reci şi dure.

După o vreme, potrivit socotelilor mele, noaptea s-a făcut iarăşi zi. Îmi era foame şi aveam gura uscată de sete.

Cât timp urma să mai petrec aici, jos? Cât va mai trece până când va veni Vraciul? Şi dacă magistrul meu nu-şi revenise şi era încă prea bolnav să vină? Atunci, am început să-mi fac griji pentru Alice. Dacă o să vină înapoi, la casa de iarnă a Vraciului, ca să mă caute? O să creadă că lamia era încă închisă în pivniţă. Ea nu aflase că fusese în mansardă şi că acum era liberă prin casă.

Într-un târziu, am auzit zgomote venind de undeva de deasupra. Nu de picioare multe şi grăbite, ci bine-venitul murmur de glasuri omeneşti şi bocăniturile de ghete coborând scările, apoi un zgomot de ceva greu târât pe trepte. Lumina

lumânărilor a apărut dansând de după colţ şi m-am ridicat în picioare.

— Ei bine, Andrew! Se pare că, până la urmă, nu mai e nevoie de tine, zise o voce pe care am recunoscut-o numaidecât.

Vraciul veni către poartă. Târa lamia sălbatică după el, legată fedeleş cu un lanţ de argint. Alături de el era Andrew, care îl însoţise ca să ia încuietoarea porţii.

— Ei, băiete, nu sta acolo căscând gura, zise Vraciul. Deschide poarta şi dă-ne drumul înăuntru.

I-am dat ascultare grăbit. Voiam să-i spun Vraciului ce făcusem cu Meg, dar când am deschis gura să vorbesc, el a clătinat din cap şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Toate la timpul lor, băiete, a zis el, cu glas blând şi înţelegător, de parcă ar fi ştiut exact ce făcusem. A fost greu, pentru noi toţi, şi avem multe de vorbit. Dar, pentru asta, va fi timp şi mai târziu. Mai întâi, avem nişte treabă de făcut…

Zicând acestea, cu Andrew în frunte, ţinând lumânarea sus, am pornit să coborâm treptele. Când ne-am apropiat de vrăjitoarea vie, Andrew s-a oprit brusc şi lumânarea a început să-i tremure în mână.

— Andrew, dă-i lumânarea băiatului, zise Vraciul. Ar fi mai bine ca tu să urci şi să aştepţi la uşă, până vin pietrarul şi fierarul. Şi atunci să le spui că noi suntem aici.

Cu un suspin de uşurare, Andrew îmi întinse lumânarea şi, cu un semn de mulţumire din cap către Vraci, se întoarse şi urcă scările. Noi am continuat să coborâm până am ajuns în pivniţa cu tavanul scund, bine căptuşit cu lungi pânze de păianjen. Vraciul se îndreptă direct către puţul lamiei sălbatice, unde drugii erau daţi la o parte, deschizătura fiind destul de mare cât s-o poată arunca prin ea în Întuneric – iar Vraciul nu pierdu nicio clipă, pregătindu-se să facă exact asta.

— Toiagul la îndemână, băiete! Porunci el.

Am păşit lângă el, cu lumânarea în mâna dreaptă, ca să vedem lamia sălbatică şi interiorul puţului, şi cu toiagul meu de scoruş în mâna stângă, gata să împung cu el în jos.

Vraciul ţinu lamia deasupra drugilor îndoiţi şi, cu o smucitură bruscă, trase lanţul de argint în partea dreaptă. Acesta se desfăşură şi, cu un ţipăt ascuţit, lamia căzu în Întuneric. Imediat, Vraciul îngenunche lângă puţ şi începu să

împletească lanţul de argint petrecându-l pe după fiecare drug deasupra deschizăturii, ca să facă astfel o barieră temporară, de care lamia să nu poată trece. Din umbrele de dedesubt, lamia şuiera la noi furioasă, dar n-a făcut nicio încercare să se caţere, aşa că, în câteva momente, am fost gata.

— Aşa! Asta ar trebui s-o ţină până când or să vină pietrarul şi fierarul, zise magistrul meu, ridicându-se în picioare. Acum, hai să vedem ce face Meg...

Se îndreptă către puţul lui Meg şi eu după el, cu lumânarea. Se uită în jos şi clătină din cap cu tristeţe. Meg zăcea pe spate, privind în sus, la noi, cu ochii holbaţi şi furioşi, dar lanţul încă o ţinea strâns, încât nu putea vorbi.

— Îmi pare rău, am zis eu. Chiar foarte rău. Am fost...

Vraciul ridică mâna, făcându-mi semn să tac.

— Păstrează-ţi cuvintele pentru mai târziu, băiete. Chiar mă doare să văd asta...

Am auzit glasul Vraciului gâtuindu-se şi-am aruncat pe furiş o privire, surprinzându-i mâhnirea de pe chip. I se şterse însă foarte repede. A urmat o lungă tăcere, dar, în cele din urmă, a oftat adânc.

— Ce s-a făcut e bun făcut, zise el, cu amărăciune, dar niciodată n-am crezut că se va ajunge la asta. Nu după toţi aceşti ani. Oricum, hai să mergem şi să ne ocupăm şi de cealaltă...

Ne-am întors pe scări, urcând până am dat de vrăjitoarea vie, Bessy Hill.

— Apropo, asta a fost bine gândită, băiete! Exclamă Vraciul, arătând către linia de sare şi fier. Mă bucur să văd că foloseşti ce-ai învăţat.

Bessy Hill îşi întoarse încet capul spre stânga şi păru că încearcă să vorbească şi ea. Vraciul clătină din cap cu tristeţe şi-mi făcu semn către picioarele ei.

— Hai, băiete! Tu o apuci de piciorul drept, eu de stângul. O s-o tragem încet până jos. Uşurel, acuma! N-are rost să-i spargem capul...

Am târât-o încet, dar a fost o treabă foarte neplăcută: piciorul drept al lui Bessy părea rece, jilav şi lipicios, şi, în vreme ce o târam, a început să pufnească şi să scuipe. Totuşi, n-a durat mult şi, curând, era înapoi în puţul ei. Tot ce mai trebuia acum era să fie înlocuiţi drugii îndoiţi, şi avea să fie în siguranţă

pentru multă vreme.
Un timp, n-am mai vorbit şi am bănuit că Vraciul se gândea la Meg, dar curând s-au auzit glasuri îndepărtate de oameni şi bufnituri de ghete grele.
— Da, băiete, trebuie să fie pietrarul şi fierarul. Îmi venise un gând să-ţi cer să te ocupi tu de Meg, dar nu-i drept şi n-am să mă dau înapoi de la ce trebuie făcut. Aşa că urcă tu frumuşel treptele alea şi fă câte un foc zdravăn în fiecare odaie de la parter. Ai făcut bine… vorbim mai târziu.
Pe când urcam, m-am întâlnit cu fierarul şi pietrarul.
— Domnul Gregory este la capătul scării, le-am spus eu.
Ei au dat din cap şi au coborât mai departe. Niciunul nu părea fericit. Era o treabă sinistră, dar trebuia făcută.
Mai târziu, când am coborât în pivniţă ca să-i spun magistrului meu că aprinsesem focurile, Meg era tot în puţul ei, dar lanţul meu de argint era în mâna lui şi mi l-a dat, fără niciun cuvânt. Capacul de piatră şi fier fusese pus deasupra puţului şi fixat cu ţăruşi de metal, înfipţi adânc în pământ.
Acum era întemniţată sub drugii de fier la fel de aspru ca şi celelalte vrăjitoare. Vraciul trebuie să fi fost într-adevăr mâhnit fiindcă a trebuit să facă asta, dar o făcuse, oricum. Îi luase aproape o viaţă, dar Meg fusese închisă, în cele din urmă.

Abia după-amiaza târziu se termină lucrarea, iar pietrarul şi fierarul plecară, în sfârşit, pe la casele lor. Vraciul se întoarse la mine, după ce închise uşa în urma lor, scărpinându-se în barbă.
— Mai e un singur lucru de făcut înainte să stăm la masă, băiete. Fă bine şi du-te sus, ca să cureţi mizeria aia din mansardă.
Nici măcar după tot ce se întâmplase nu uitasem de grimoar. Nu uitasem ce i-ar fi putut face Morgan tatălui meu. Şi iată că aveam prilejul! Aşadar, cu mâinile tremurânde la gândul că îl voi trăda pe Vraci şi îi voi fura grimoarul, am luat o perie de spălat pe jos şi o găleată şi-am urcat la mansardă. După ce am închis luminatorul, am început să curăţ podeaua, cât de repede am putut. Odată treaba terminată, mi-ar fi luat doar câteva secunde să forţez pupitrul şi să ascund grimoarul în odaia mea. Niciodată nu-l văzusem pe Vraci urcând la

mansardă, aşa că i l-aş fi putut da lui Morgan, fără ca el să bage de seamă că dispăruse.

După ce am curăţat podeaua de pene şi de sânge, mi-am întors atenţia către pupitru. Deşi era un pupitru bine lucrat, împodobit, dar solid, n-avea să dureze prea mult ca să-l deschid. Am scos mica rangă din buzunarul hainei şi am împins-o în crăpătura dintre cele două uşiţe.

În clipa aceea am auzit paşi în spatele meu şi am sărit în sus, vinovat, văzându-l pe Vraci stând în prag, cu o expresie de mânie şi de stupefacţie pe chip.

— Ei bine, băiete! Ce faci aici?

— Nimic, am minţit eu. Tocmai curăţăm pupitrul acesta vechi.

— Nu mă minţi pe mine, băiete. Nimic nu-i mai urât pe lumea asta decât un mincinos. Aşadar, de asta te-ai întors în casă. Fata n-a putut înţelege…

— Morgan mi-a cerut să iau grimoarul din pupitrul dumitale de la mansardă! Am izbucnit eu, plecându-mi capul, de ruşine. Trebuia să i-l duc marţi noapte, la capela cimitirului. Îmi pare rău… chiar foarte rău. Nicio clipă n-am vrut să te trădez. Dar pur şi simplu n-am putut îndura gândul la ceea ce i-ar putea face tatei, dacă nu i-l duceam.

— Tatălui tău? Se încruntă Vraciul. Cum ar putea Morgan să-i facă rău tatălui tău?

— Tata a murit, domnule Gregory.

— Da, mi-a spus fata, aseară. Mi-a părut rău să aud asta.

— Ei, şi Morgan i-a invocat spiritul tatălui meu şi l-a îngrozit…

Vraciul ridică o mână.

— Linişteşte-te, băiete. Nu te mai bâlbâi şi ia-o mai încet. Unde s-au întâmplat toate acestea?

— În odaia lui, la fermă. A chemat-o întâi pe sora lui şi ea l-a adus pe tata. Era vocea tatei şi Morgan l-a făcut să creadă că era în Iad. Apoi a mai făcut-o o dată, în Adlington – i-am auzit clar vocea tatei în capul meu – iar Morgan a zis că o să-l tot chinuiască dacă eu nu mă supun lui. M-am întors să iau grimoarul, dar când am ajuns aici, la mansardă, am găsit-o pe lamia sălbatică hrănindu-se cu păsări. Am luat-o la fugă pe scări, speriat, dar am dat nas în nas cu Meg, care mă aştepta. La prima mea aruncare a lanţului am dat greş şi se părea că am încurcat-o.

— Ce-i drept, te-ar fi putut costa viaţa, zise magistrul meu,

clătinând din cap, dezaprobator.
— Eram disperat, i-am spus eu.
— Nu-mi pasă, băiete, zise Vraciul, scărpinându-se în barbă. Nu ţi-am spus eu să stai departe de el? Ar fi trebuit să-mi spui totul, nu să te furişezi aici să furi ceva, încrezându-te în cuvântul nebunului ăla de Morgan.
M-a supărat când a spus că fur. Nu puteam tăgădui că ar fi fost furt, dar să-l aud folosind cuvântul m-a rănit nespus.
— Nu puteam. Meg te luase prizonier. Oricum, *dumneata* nu mi-ai spus mie totul, i-am spus eu, mânios. De ce nu mi-ai spus că Morgan era fiul dumitale? De unde să fi ştiut eu în cine să mă încred, când ţii lucruri dintr-astea în secret? Îmi spuseseşi că era fiul doamnei şi al domnului Hurst – dar nu era, era al dumitale. Cel de-ai şaptelea fiu pe care l-ai avut cu Emily Burns. Am făcut ce am făcut pentru că eu îmi iubesc tatăl. Dar fiul dumitale n-ar face niciodată acelaşi lucru pentru dumneata. Te urăşte. Vrea să te nimicească. Zice că eşti un bătrân neghiob!
Ştiam că mersesem prea departe, dar Vraciul doar a rânjit sălbatic şi a clătinat din cap.
— Presupun că nu există un neghiob mai mare ca un neghiob bătrân şi cu siguranţă am fost uneori şi aşa, dar, în ceea ce priveşte restul…
Şi se uită aspru la mine, cu ochii lui verzi scăpărând ameninţător.
— Morgan nu este fiul meu! Este un mincinos! Zise el, cu faţa lividă de furie şi bătând deodată cu pumnul în pupitru. Aşa a fost, aşa este şi aşa va rămâne în veci. Încearcă doar să te zăpăcească şi să te joace pe degete. Eu nu am niciun copil – am regretat, uneori, lipsa asta, dar, dacă aş fi avut un copil, crezi că nu l-aş fi recunoscut? Tatăl vostru l-a renegat vreodată pe unul dintre voi?
Am clătinat din cap.
— Ţi-ar plăcea să asculţi toată povestea, dacă înseamnă atât de mult pentru tine?
Am dat din cap, încuviinţând.
— Ei bine, n-am să neg că i-am luat-o pe Emily Burns fratelui meu. Nici că fapta aceasta i-a mâhnit grozav pe cei din familia mea. Mai ales pe fratele meu. N-am tăgăduit niciodată şi am puţine de spus în apărarea mea, decât că eram tânăr. O voiam

pe ea, băiete, şi trebuia s-o am. Într-o bună zi, o să afli cum e, dar n-a fost decât pe jumătate vina mea. Emily era o femeie puternică şi m-a vrut şi ea pe mine, la fel. Dar n-a trecut mult şi s-a săturat de mine, aşa cum se săturase şi de fratele meu. A plecat şi şi-a găsit un alt bărbat.

Edwin Furner, aşa îl chema, şi, cu toate că era un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, se făcuse tăbăcar. Nu toată lumea care are însuşirile trebuincioase îmbrăţişează meseria noastră. Toate au fost bune şi frumoase, pentru mai bine de doi ani, şi ei erau foarte fericiţi împreună. Dar, la puţin timp după ce s-a născut cel de-ai doilea fiu al lor, el a plecat în lume pentru aproape un an de zile, lăsând-o să se descurce singură cu doi copii mici.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas plecat, dar se tot întorcea, ca ghinionul. De fiecare dată când pleca, ea aştepta un alt copil de-ai lui. Au fost şapte, în total. Morgan este cel de-ai şaptelea fiu al lui Furner. După aceea, nu s-a mai întors niciodată.

Vraciul clătină din cap, mâhnit.

— Emily a dus o viaţă grea, băiete, şi am rămas prieteni. Şi am ajutat-o, ori de câte ori am putut. Uneori cu bani, alteori găsindu-le de lucru fiilor ei, când au crescut mari. Cum nu era niciun tată care să-i sprijine, ce altceva puteam să fac? Când Morgan a împlinit şaisprezece ani, i-am găsit de lucru la ferma Straja Mlaştinii. Cei doi Hurst l-au îndrăgit atât de mult, încât până la urmă l-au adoptat. Ei nu aveau un fiu şi toată ferma i-ar fi rămas lui. Dar n-a putut să se ţină de treabă şi lucrurile au început curând să se înrăutăţească. A durat numai vreun an.

Cum ţi-am spus, soţii Hurst aveau o fiică. O chema Eveline şi era cam de aceeaşi vârstă cu Morgan. Tineri cum erau, Morgan şi Eveline s-au îndrăgostit. Părinţii ei nici nu voiau să audă, fiindcă voiau să rămână numai frate şi soră, aşa că i-au bătut pe amândoi; le-au făcut traiul imposibil. În cele din urmă, nemaiputând să îndure, Eveline s-a înecat în lac. După aceea, Emily m-a implorat să-l iau pe Morgan de acolo şi să-l fac ucenicul meu. La vremea aceea, părea o soluţie bună, deşi eu aveam îndoielile mele, care s-au dovedit întemeiate. A rezistat trei ani, după care s-a întors la Emily, dar n-a putut să stea departe de ferma Straja Mlaştinii. Şi acum mai locuieşte

acolo, uneori – cel puţin când nu face rele prin alte părţi.

Sora lui trebuie să fie unul dintre sufletele întârziate, care n-a fost în stare să treacă în lumea cealaltă. Şi, din pricina asta, a intrat în stăpânirea lui. Nu există îndoială că el devine tot mai puternic. Se pare că a avut oarecare putere şi asupra ta. Mai bine mi-ai spune exact ce s-a petrecut între voi doi.

I-am povestit şi, pe măsură ce vorbeam, Vraciul mă tot descosea asupra amănuntelor. Am început de la întâlnirea cu Morgan în capela cimitirului, la marginea podişului, şi am încheiat cu discuţia noastră de la mormântul lui Emily Burns.

— Înţeleg, zise Vraciul, când am sfârşit. Acum e destul de limpede. Cum ţi-am mai spus şi înainte, Morgan a fost dintotdeauna fascinat de vechiul tumul funerar de sus, de pe platou. Dacă sapi în el ceva mai mult, cu siguranţă găseşti ceva. Ei bine, pe când era ucenicul meu, a descoperit, la un moment dat, un scrin pecetluit, care avea înăuntru grimoarul. Iar grimoarul acela conţine un ritual care este singura cale de a-l trezi din nou pe Golgoth. Aşa că asta a încercat el să facă. Din fericire, am răzbit la locul faptei mai înainte ca ritualul să fi ajuns prea departe şi am putut să-l opresc.

— Ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi izbutit?

— Nici nu trebuie să te gândeşti la asta, băiete. Să fi făcut o singură greşeală în ritual şi ar fi fost mort. Dar ar fi fost mai bine aşa, decât să fi izbutit. Vezi tu, a urmat instrucţiunile literă cu literă şi a desenat o pentagramă pe podeaua camerei lui de la ferma Straja Mlaştinii, o stea în cinci colţuri, înscrisă în trei cercuri concentrice. Aşadar, dacă îndeplineşte şi restul, o să fie la adăpost acolo, înăuntru. Dar Golgoth o să se întrupeze în afara pentagramei şi o să cutreiere nestingherit Comitatul. Nu degeaba a fost poreclit Stăpânul Iernii. S-ar putea să treacă ani de-a rândul până să mai vină iarăşi primăvara. Moartea de frig şi de foame ar fi soarta noastră. Morgan i-a oferit deja câinele fermei ca jertfă. Golgoth nu s-a atins de el, dar bietul animal a murit de frică.

Aşadar, eu, cum am spus, l-am oprit pe Morgan la timp. I-am pus capăt uceniciei şi i-am luat grimoarul. Apoi, mama lui şi cu mine l-am silit să promită că o să-l lase pe Golgoth în pace şi, de dragul ei, i-am dat toate şansele din lume şi întotdeauna am nădăjduit că încrederea ei în el se va dovedi, cândva, întemeiată. Dar cum l-am oprit când ritualul era în

desfăşurare, o parte din puterea lui Golgoth deja a reînviat şi s-a lipit imediat de Morgan. Mama ta a avut dreptate – o să fie o iarnă cruntă. Sunt convins că asta o să se tragă de la Morgan şi Golgoth. După ce Morgan a ieşit de sub supravegherea mea, s-a întors la Întuneric, iar puterile sale au continuat să crească. Iar el crede că grimoarul o să-i dea puterea supremă. Deja poate face lucruri căruia unui om nu îi este dat să le facă. Unele nu sunt decât trucuri de conjurare, cum ar fi schimbarea temperaturii într-o cameră pentru a-l impresiona pe naiv. Dar acum se pare că poate supune morţii voinţei sale – nu doar spectrele, dar şi spiritele care poposesc în Limburi, între viaţa de aici şi cea de pe lumea cealaltă. Mă doare să ţi-o spun, băiete, dar se pare că lucrurile stau foarte prost. Mă tem că Morgan are, într-adevăr, posibilitatea de a-i face rău sufletului bietului tău tată…

Vraciul îşi ridică privirile spre luminator, apoi şi le coborî spre pupitru. Clătină cu tristeţe din cap:

— Ei bine, băiete, acum du-te jos şi-o să mai vorbim noi despre asta…

Cincisprezece minute mai târziu, magistrul meu stătea liniştit în balansoarul lui Meg, în timp ce o supă de mazăre fierbea în oală.

— Ţi-e foarte foame, băiete? Mă întrebă el.

— N-am mai mâncat de ieri, i-am răspuns eu.

La acestea, a rânjit, dezvelindu-şi dintele din faţă spart de duhul cel rău, se ridică, puse două holuri pe masă şi le umplu cu supă fierbinte. Curând, înmuiam amândoi pâine în supa delicioasă şi aburindă. Vraciul nu-şi bătu prea mult capul cu pâinea, dar îşi goli vasul.

— Îmi pare foarte rău că tatăl tău a murit, zise el, împingând bolul gol la o parte din faţa lui. El n-ar fi trebuit să se teamă de nimic după moarte. Din păcate, Morgan foloseşte puterea lui Golgoth pentru a-l chinui pe tatăl tău, ca să ajungă prin el la tine. Dar nu-ţi face griji, băiete, o să-i punem noi capăt poveştii ăsteia de îndată ce o să putem. Cât despre celelalte prostii, Morgan nu este fiul meu şi n-a fost niciodată. Se uită drept în ochii mei. Ei, mă crezi?

Am dat din cap, dar se pare că nu foarte convingător, fiindcă Vraciul oftă şi clătină din cap.

— Ei bine, băiete, ori el este un mincinos, ori mincinosul sunt eu. Ai face bine să hotărăşti care dintre noi. Dacă nu mai există încredere între noi, nu mai are niciun rost să te mai ţin după mine ca ucenicul meu. Dar, un lucru este sigur, n-o să te las să te duci cu el. Mai înainte să se întâmple asta, o să te iau de ceafă, o să te duc înapoi la mama ta şi-o s-o las pe ea să-ţi vâre niţică minte în capul ăla sec al tău.

Tonul său era aspru şi, după tot ce se întâmplase, m-am simţit chiar supărat.

— N-ai să poţi să mă duci înapoi la mama, i-am spus eu, cu amărăciune. După ce c-am ajuns prea târziu pentru înmormântarea tatei, nici măcar pe ea n-am mai prins-o, s-o văd. Când s-a terminat, a plecat undeva – poate înapoi în ţara ei de baştină. Nu cred că se va mai întoarce…

— Ei, dă-i şi ei un strop de răgaz, băiete. Tocmai şi-a pierdut soţul şi are nevoie de o vreme să-l plângă şi să se gândească. Dar ai s-o vezi din nou şi destul de curând, sunt sigur. Şi asta nu e profeţie. Este bunul simţ obişnuit. Dacă pleacă, pleacă, dar o să vrea să-şi ia rămas-bun cum se cuvine de la *toţi* fiii ei, mai înainte de asta. În orice caz, e un lucru cumplit ce face Morgan acum, dar fii fără teamă – o să-l găsesc eu şi o să-l liniştesc o dată pentru totdeauna.

Eram prea istovit ca să mai spun ceva, aşa că am dat doar din cap. Speram să aibă dreptate.

CAPITOLUL 18

CAPELA MORŢILOR

Cu toate făgăduielile Vraciului, n-a fost cu putinţă să se ocupe de Morgan neîntârziat. Pentru că, în următoarele două săptămâni, vremea a fost atât de rea, că abia de scoteam nasul pe-afară. Viforniţă după viforniţă se abătea asupra defileului, învârtejind zăpada şi suflând-o în ferestre, îngropând toată partea din faţă a casei, aproape până la nivelul dormitoarelor de la primul etaj. Începusem să cred că Golgoth chiar fusese trezit şi îi eram recunoscător lui Shanks pentru că prevăzuse schimbarea aceasta şi ne adusese cantitate dublă de provizii. Dar fiecare oră însemna o nouă tortură. Ardeam de nerăbdare să plec şi să-l găsesc pe Morgan, ca să pun capăt chinului tatei.

Magistrul meu a continuat, în timpul viforniţei, să se ţină de

programul nostru obişnuit, de somn, masă şi lecţii, adăugând însă şi ceva nou. În fiecare după-amiază cobora treptele pivniţei pentru a sta de vorbă cu Meg şi a-i duce câte ceva de mâncare. De obicei, câţiva pesmeţi, dar alteori îi ducea tot ce mai rămânea de la masa noastră de prânz. Mă gândeam adesea la ce-or fi discutând ei doi, când cobora acolo, deşi bineînţeles că n-aş fi putut să-l întreb direct. Ne învoiserăm să nu mai avem secrete unul faţă de celălalt, dar mi-am dat seama că Vraciul tot mai dorea să nu mă amestec în unele treburi ale lui.

Celelalte două vrăjitoare trebuiau să se descurce cum puteau, mestecând la râme, melci şi orice altceva ar mai fi putut culege din pământul jilav, dar Meg încă mai era un caz aparte. Aproape că mă aşteptam ca, într-una din zilele acelea, Vraciul să-i dea din nou lui Meg să bea ceaiul de ierburi şi s-o aducă sus, din pivniţă. Era, fără îndoială, o bucătăreasă mult mai pricepută decât oricare dintre noi, dar după toate cele întâmplate, mă simţeam pur şi simplu mai în siguranţă cu ea închisă în puţ. Totuşi, îmi făceam griji pentru Vraci. Îşi pierduse oare tăria voinţei? După toate avertismentele sale de a nu avea încredere în femei, iarăşi îşi încălca propriile reguli în cazul acesta. Îmi venea să i-o spun direct, dar cum aş fi putut, când vedeam că era atât de supărat pentru Meg?

Continua să mănânce foarte puţin, iar, într-o dimineaţă, avea ochii roşii şi umflaţi, de parcă tocmai şi-i frecase. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva plânsese şi m-am gândit cum m-aş fi purtat eu într-o împrejurare asemănătoare. Dacă aş fi fost Vraciul şi aş fi ţinut-o pe Alice jos, într-un puţ? Aş fi făcut oare la fel? Mă mai întrebam, de altfel, ce-o mai fi făcând Alice. Dacă vremea avea să se îndrepte vreodată, eram hotărât să-l întreb pe magistrul meu dacă puteam să fac o vizită la prăvălia lui Andrew, ca s-o mai văd.

Atunci, pe neaşteptate, într-o dimineaţă, vremea chiar se schimbă. Mă gândisem neîncetat la faptul că tata era ameninţat, sperând că, la prima ocazie, vom porni după Morgan. Dar n-a fost să fie aşa. Odată cu soarele s-au ivit şi apelurile pentru vraci. Magistrul meu şi cu mine am fost chemaţi departe, în est, la Ferma de Jos. Era un necaz cu un duh rău sau, cel puţin, aşa se părea.

A trecut vreo oră până să putem porni, pentru că, mai întâi,

Vraciul şi-a cioplit un nou toiag din lemn de scoruş, iar când, în sfârşit, am ajuns, după vreo două ceasuri de înotat prin zăpada înaltă, n-am găsit niciun semn că vreun duh rău ar fi trecut pe acolo, iar fermierul nu mai contenea să-şi ceară iertare pentru greşeală, dând vina pe nevastă-sa, care deseori era somnambulă. El zicea că mută lucrurile prin bucătărie şi zdroncăne oalele şi cratiţele, stricând liniştea în toată casa şi trezindu-se, în dimineaţa următoare, fără să-şi aducă aminte nimic din ce făcuse. Părea stingherit că ne chemase degeaba şi aproape prea dornic să îi plătească Vraciului pentru osteneală.

Eu eram furios că pierduserăm timp preţios şi m-am plâns Vraciului, pe drumul de întoarcere. El îmi dădu dreptate.

— Nici mie nu-mi miroase a bine, zise el. Dacă nu mă înşel, băiete, am fost trimişi după potcoave de cai morţi. Ai mai văzut tu pe cineva vreodată atât de dornic să bage mâna în buzunar şi să plătească?

Am clătinat din cap şi am grăbit pasul, Vraciul mergând în frunte, nerăbdători să ajungem acasă. Când am ajuns, am găsit uşa din spatele casei deschisă.

Încuietoarea fusese spartă. După ce am verificat dacă uşa de la pivniţă şi poarta erau încă încuiate, Vraciul mi-a cerut să aştept în bucătărie şi a urcat la etaj. Peste cinci minute cobora înapoi, clătinând din cap furios.

— Grimoarul a fost furat! Zise el. Da, băiete, ştim sigur pe cine să căutăm! Cine altcineva ar fi putut fi, dacă nu Morgan? L-a avut pe Golgoth în puterea lui, destul cât să pună capăt ninsorii, şi apoi să urzească înşelăciunea, ca să ne poată jefui.

Mie mi s-a părut ciudat că Morgan nu încercase să fure grimoarul mai înainte. I-ar fi venit mai uşor în timpul verii, când Meg era încuiată în odaia de pe scările spre pivniţă, iar în restul casei nu era nimeni. Dar mi-am amintit ce îmi spusese Vraciul – făgăduiala pe care Morgan i-o făcuse mamei sale de a nu încerca să-l trezească din nou pe Golgoth. Probabil că se ţinuse de cuvânt până ce mama lui murise; după doliu, se simţise liber să facă ce vrea.

— Ei bine, nu prea putem face mare lucru, astăzi, decât să coborâm la Adlington şi să-i cerem fratelui meu să vină să repare uşa, zise Vraciul. Dar nu trebuie să-i pomenim despre grimoar. O să-i spun eu, când o veni timpul. Şi, pe drum, o să

trecem puţin pe la ferma Straja Mlaştinii. Mă îndoiesc că o să-l mai găsim pe Morgan acolo, dar aş vrea să-i întreb câteva lucruri pe cei doi Hurst.

M-a mirat că nu trebuia să-i pomenim lui Andrew despre grimoar, dar nu puteam să i-o mărturisesc, fiindcă n-avea chef de întrebările mele.

Am pornit spre ferma Straja Mlaştinii. Când am ajuns, a intrat numai Vraciul să stea de vorbă cu soţii Hurst, cerându-mi să-l aştept în curte. Nu se vedea nici urmă de Morgan. Magistrul meu stătu o vreme în casă, după care ieşi încruntat. Fără vorbă, o luă înainte spre prăvălia lui Andrew.

Vraciul s-a purtat de parcă era o vizită oarecare între fraţi, făcându-mă din nou să mă întreb de ce nu spunea nimic despre ce se întâmplase. M-am bucurat totuşi s-o văd pe Alice. Ne-a pregătit o gustare înainte de cină şi ne-am încălzit astfel în faţa marelui foc din sufragerie, înainte de a ne aşeza la masă. Când am terminat de mâncat, Vraciul s-a întors către Alice.

— A fost o masă foarte bună, fato, zise el, cu un zâmbet fugar, dar acum am puţină treabă de rezolvat numai cu fratele meu şi cu Tom. Aşa că ar fi mai bine dacă te-ai duce la culcare!

— De ce trebuie să mă duc la culcare? Protestă ea, mânioasă. Eu locuiesc aici, nu dumneata.

— Te rog, Alice, fă ce-ţi spune John, zise Andrew, cu blândeţe. Sunt sigur că există un motiv foarte bine întemeiat, dacă nu vrea să auzi ce o să vorbim.

Alice îi aruncă lui Andrew o privire ucigătoare, dar era în casa lui, aşa că se supuse, aproape trântind uşa şi urcând scara tropăind.

— Cu cât ştie mai puţine, cu atât mai bine, zise Vraciul. Tocmai am fost să-i văd pe soţii Hurst şi am stat puţin de vorbă cu femeia despre pricina pentru care a plecat de la ea tânăra Alice. Se pare că s-a certat cu Morgan şi a părăsit ferma supărată foc, dar, cu vreo două zile mai înainte, fuseseră chiar foarte apropiaţi şi petrecuseră multă vreme în camera lui. S-ar putea să nu fie nimic. S-ar putea ca el să fi încercat doar s-o cucerească, aşa cum a încercat şi cu băiatul, zise el, făcând un semn cu capul către mine. A încercat şi a dat greş. Dar, pentru orice eventualitate, e mai bine ca ea să

nu audă cele ce urmează. Azi dimineaţă, Morgan mi-a spart casa şi a furat grimoarul.

Andrew păru foarte îngrijorat şi deschise gura să spună ceva, dar eu i-am luat-o înainte.

— Nu-i drept! I-am zis eu Vraciului. Alice îl urăşte pe Morgan. Mi-a mărturisit-o mie. Altminteri de ce ar fi plecat de acolo? În niciun caz nu l-ar fi ajutat.

Vraciul clătină din cap, mânios.

— Pentru unele lecţii trebuie mai multă pisălogeală decât pentru altele, ca să-ţi intre în capul ăla sec al tău! Se răsti el. După atâta timp, tu chiar n-ai învăţat că în fata asta nu poţi niciodată avea deplină încredere. Întotdeauna va avea nevoie de supraveghere. De aceea am vrut să mă asigur că este pe aproape. Altminteri, nu i-aş da voie să se apropie la mai mult de zece mile de tine.

— Hei, stai puţin, îl întrerupse Andrew. Ai spus că Morgan a luat grimoarul! Cum poţi fi atât de nesăbuit, John? Ar fi trebuit să arzi cartea aia a Iadului când ai avut ocazia! Dacă încearcă din nou ritualul, se poate întâmpla ce-i mai rău. Speram să mai prind vreo câteva primăveri până să mor. Ar fi trebuit distrusă. Nu pot să pricep de ce ai păstrat-o toţi aceşti ani!

— Ascultă, Andrew, asta-i treaba mea şi va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta. Hai să spunem că am avut motivele mele.

— Emily, nu?

Vraciul nu-i răspunse.

— Ce s-a făcut s-a făcut, deşi mi-aş fi dorit ca Morgan să nu fi luat niciodată grimoarul, iar acesta să fie mai departe sub cheie.

— Şi eu la fel! Zise Andrew, ridicându-şi vocea şi devenind din ce în ce mai furios. Datoria ta este Comitatul. Ai spus-o de nenumărate ori. Ce ai făcut tu, păstrând cartea aia în loc s-o arzi, este o încălcare a acestei datorii!

— Ei bine, frate, îţi mulţumesc pentru ospitalitate, dar nu pentru cuvintele astea grele, zise Vraciul, şi el cu o notă de mânie în glas. Eu nu mă amestec în treburile tale, iar tu ar trebui să crezi că fac ce e mai bine pentru toată lumea. Am venit pe la tine doar să te anunţăm în ce situaţie suntem, dar a fost o zi lungă şi obositoare şi acum e timpul să ne ducem la culcare, mai înainte de a spune lucruri pe care le vom regreta

cu adevărat!

Cu acestea, ne-am despărţit grăbiţi de Andrew. Pe când mergeam pe drum, mi-am amintit motivul principal pentru care veniserăm pe la el.

— Nu i-am cerut lui Andrew să repare încuietoarea, am exclamat eu. Să dau o fugă înapoi şi să-i spun?

— Nu, nu te duci, băiete, zise Vraciul, mânios. Nici dacă ar fi ultimul lăcătuş din Comitat! Mai bine o repar eu cu mâna mea!

— Şi acum, că s-a îndreptat vremea, am întrebat eu, am putea începe să-l căutăm pe Morgan, mâine? Sunt chiar îngrijorat pentru tata…

— Lasă asta în seama mea, băiete, zise Vraciul, cu vocea mai îmblânzită. M-am gândit la vreo câteva locuri în care s-ar putea ca Morgan să se fi aciuat. Cel mai bine ar fi să pornesc la drum mâine dimineaţă, cu mult înainte de zori.

— Pot să vin şi eu? Am întrebat.

— Nu, băiete. Am mai multe şanse să-l iau ca din oală de unul singur. Ai încredere în mine. E cel mai bine aşa.

Aveam încredere în Vraci. Dar, deşi îi înţelesesem motivul, tot aş fi vrut să merg cu el. Am încercat de mai multe ori să-l conving, dar mi-am dat seama că vorbeam de pomană. Dacă Vraciul îşi vârâse ceva în cap, nu mai aveai decât să accepţi şi să-l laşi să-şi vadă de treabă.

În dimineaţa următoare, când am coborât în bucătărie, nu mai era nici picior de Vraci. Pelerina şi toiagul lui dispăruseră şi, cum făgăduise, plecase de acasă cu mult înaintea zorilor, să-l caute pe Morgan. Când mi-am terminat micul dejun, magistrul meu tot nu se întorsese şi mi-am dat seama că lipsa lui îmi oferea un prilej prea bun ca să-l scap. Eram curios să văd cum o mai duce Meg şi m-am hotărât să-i fac o scurtă vizită în pivniţă. Aşa că mi-am luat cheia de pe raftul de sus al dulapului de cărţi, am aprins o lumânare şi am coborât. Am trecut de poartă şi am încuiat-o în urma mea, continuându-mi drumul spre pivniţă, dar când am ajuns la palierul cu trei uşi, am auzit deodată un glas din celula de la mijloc:

— John! John! Tu eşti? Ne-ai comandat plecarea?

M-am oprit deodată. Era vocea lui Meg. O eliberase din puţ şi o închisese în celulă, ca să stea mai comod. Aşadar, îşi pierduse tăria voinţei. Fără îndoială că aveam s-o văd pe Meg

înapoi în bucătărie, peste vreo câteva zile. Dar oare ce însemna „comandatul plecării”? Pleca într-o călătorie? Şi Vraciul avea s-o însoţească?

Deodată am auzit-o pe Meg adulmecând zgomotos de trei ori.

— Ei bine, băiete, ce cauţi aici? Vino la uşă, ca să te văd mai bine…

Mă mirosise, aşa că nu mai avea niciun rost să urc pe furiş înapoi. Fără îndoială că avea să-i spună Vraciului că trecusem pe acolo. M-am dus la uşa celulei şi am încercat să mă uit înăuntru, având grijă să nu stau prea aproape.

Chipul frumos al lui Meg îmi zâmbi printre gratii. Nu era zâmbetul răutăcios pe care mi-l aruncase când ne luptaserăm. Spre surprinderea mea, era chiar prietenos.

— Ce mai faci, Meg? Am întrebat eu, politicos.

— Ei, când mai bine, când mai rău, răspunse Meg. Nu-ţi mulţumesc. Dar ceea ce-a fost a fost şi nu dau vina pe tine pentru asta. Tu eşti ceea ce eşti. Tu şi cu John aveţi multe în comun. Dar o să-ţi dau un mic sfat – fireşte, dacă vrei să-l auzi.

— Bineînţeles că vreau să-l aud, i-am spus eu.

— În cazul acesta, ţine minte ce-ţi spun eu. Poartă-te frumos cu fata aia. Alice ţine la tine. Poartă-te mai frumos decât s-a purtat John cu mine şi n-o să-ţi pară rău. Nu e nevoie să sfârşească în felul acesta.

— Alice îmi place mult şi o să fac tot ce pot.

— Aşa să faci.

— Te-am auzit întrebând despre „comandarea unei plecări”, am zis eu, întorcându-mă din drum. Ce-ai vrut să spui?

— Asta nu-i treaba ta, băiete, mi-a răspuns Meg. L-ai putea întreba pe John, deşi nu cred că merită să faci efortul, pentru că n-ai să obţii alt răspuns de la el. Şi nu cred că i-ar plăcea să ştie că dai târcoale pe aici fără voia lui, este?

La acestea, am îngăimat un „la revedere” şi m-am îndreptat spre scări, urcând şi având grijă să încui poarta în urma mea. Se părea că Vraciul încă mai avea secretele lui şi am bănuit că întotdeauna va avea. Nici n-apucasem bine să pun cheia la locul ei, când s-a întors.

— L-ai găsit pe Morgan? Am întrebat eu, dezamăgit.

Deja ghicisem răspunsul. Dacă l-ar fi găsit, Morgan ar fi fost cu el, legat, prizonier.

— Nu, băiete, îmi pare rău s-o spun, dar nu l-am găsit. Am crezut că l-aş putea găsi ascunzându-se prin capela cimitirului, zise Vraciul. A trecut pe acolo de curând – asta-i fără îndoială, dar fără niciun folos. Însă, mi se pare că nu stă niciodată prea mult într-un loc. Totuşi, nu-ţi face griji, o să-l caut iar, mâine dimineaţă, la prima oră. În orice caz, între timp, ai putea să faci ceva pentru mine. În după-amiaza asta, du-te până la Adlington şi întreabă-l pe fratele ăla al meu dacă nu vrea să vină să-mi repare uşa, zise Vraciul.

Şi mai spune-i că-mi pare rău pentru vorbele alea spuse la supărare între noi şi că, într-o bună zi, o să înţeleagă că am făcut aşa cum era mai bine pentru toţi.

Lecţiile de după-amiază s-au prelungit până mai târziu ca de obicei şi, doar cu două ceasuri înainte să se întunece, am pornit şi eu, cu toiagul meu de scoruş, la drum spre Adlington.

Andrew mi-a ieşit în întâmpinare şi toată faţa i-a înflorit când am trecut la scuzele Vraciului – s-a învoit numaidecât să vină să repare uşa, peste vreo două zile. Apoi, am mai stat vreun sfert de oră de vorbă cu Alice, deşi părea puţin cam rece. Probabil pentru că fusese expediată la culcare, cu o seară în urmă. După ce mi-am luat la revedere, am plecat spre casa Vraciului, grăbit să ajung înainte să se întunece de-a binelea.

N-am mers mai mult de cinci minute, până să aud un zgomot slab în urma mea. M-am întors şi am zărit pe cineva care venea după mine, pe deal. Era Alice, aşa că am aşteptat-o. Purta haina ei de lână şi, apropiindu-se, pantofii ei cu vârful ascuţit lăsau urme clare pe zăpadă.

— Aţi pus ceva la cale, voi, bărbaţii, zise Alice, cu un zâmbet. Despre ce-i vorba, de nu m-au lăsat şi pe mine să aud aseară? Tu poţi să-mi spui, nu-i aşa, Tom? Noi doi nu avem niciun secret. Am trecut prin prea multe împreună.

Soarele deja asfinţise şi începuse să se întunece.

— E foarte complicat, i-am zis eu, nerăbdător să plec. N-am timp acuma.

Alice se aplecă şi mă apucă de braţ.

— Haide, Tom, poţi să-mi spui şi mie!

— Domnul Gregory nu are încredere în tine, i-am spus eu. Crede că te-ai împrietenit cu Morgan. Doamna Hurst i-a spus că tu şi Morgan aţi petrecut o grămadă de vreme în camera lui de la parter…

— Nu-i nimic nou că Moş Gregory n-are încredere în mine! Pufni Alice. Morgan pune la cale ceva de proporţii. Un ritual, a zis el, care o să-l facă bogat şi puternic. Voia să-l ajut, da, să-l ajut eu, şi a stăruit şi a tot stăruit până când n-am mai răbdat să-l văd în ochi. Asta-i tot ce-a fost. Aşa că, haide, Tom. Ce se întâmplă? Poţi să-mi spui şi mie…

În cele din urmă, mi-am dat seama că n-o să mă mai lase până n-o să afle, aşa că am cedat. Alice a mers pe lângă mine, în vreme ce eu, fără chef, i-am explicat ce se întâmplase. I-am povestit despre grimoar, despre cum mă pusese Morgan să-l fur şi despre cum îl chinuia pe tata. Apoi i-am mărturisit că fuseserăm jefuiţi şi că acum îl căutam pe Morgan.

Alice n-a fost foarte mulţumită de ceea ce a auzit de la mine, ca să spun aşa.

— Vrei să spui că ne-am dus în casa lui Moş Gregory amândoi, fără să-mi spui nimic despre ceea ce plănuiai? Fără niciun cuvinţel? Ai vrut să te duci în mansarda aia şi mie nu mi-ai spus. Nu-i corect, Tom. Eu mi-am riscat viaţa şi meritam ceva mai mult de atât. Mult mai mult!

— Îmi pare rău, Alice. Îmi pare sincer rău. Dar singurul lucru la care m-am gândit era ce avea să-i facă Morgan lui tata. N-am judecat corect. Ar fi trebuit să am încredere în tine, ştiu.

— E cam târziu să-mi spui asta, acum. Totuşi, cred că ştiu unde l-aţi putea găsi pe Morgan în noaptea asta…

M-am uitat la ea, uimit.

— Este marţi, zise Alice, şi în fiecare marţi noapte el face întotdeauna acelaşi lucru. De astă-vară îl tot face, da. Există o capelă, pe coasta dealului. E aşezată în cimitir. Oamenii vin de la mile depărtare şi el le ia banii. M-am dus şi eu o dată acolo cu el. El îi face pe morţi să vorbească. Nu e un preot, dar are aşa o mulţime de credincioşi, încât face multe biserici de ruşine.

Mi-am amintit şi eu de prima oară când îl întâlnisem – când îmi sosise vestea despre tata şi mă îndreptam spre casă. Şi atunci fusese tot într-o marţi. O luasem pe-o scurtătură, care trecea prin cimitir, iar el se afla în capelă. Probabil că îşi aştepta credincioşii. De asemenea, îmi ceruse să-i aduc grimoarul tot într-o marţi, îndată după lăsarea serii. Aş fi putut să mă prind şi eu. De ce nu pusesem lucrurile cap la cap?

— Nu mă crezi? Mă întrebă Alice.

— Fireşte că te cred, i-am zis eu. Ştiu unde este capela. Am mai fost acolo.

— Atunci, de ce nu treci pe acolo, înainte să te duci acasă? Îmi sugeră Alice. Dacă am dreptate şi este acolo, te poţi duce să-i spui lui Moş Gregory. Ar putea să se întoarcă la timp ca să-l prindă! Dar nu uita să-i spui că eu am fost cea care ţi-a zis unde e Morgan. Poate că asta îl va face să aibă o părere mai bună despre mine. Eu nu ţin ce aflu pentru mine, ci spun tot.

— Vino cu mine, i-am zis eu. Poţi să-l urmăreşti, cât mă duc eu să-i dau de ştire Vraciului. Şi aşa, dacă nu ne întoarcem la timp, o să ştim barem încotro a luat-o.

Alice clătină din cap.

— Nu, Tom. De ce-aş face-o, după toate cele care s-au întâmplat? Nu-mi place să nu aibă cineva încredere în mine. Nu-i plăcut. Oricum, tu ai datoria ta, eu o am pe a mea. E chiar mult de lucru la prăvălie. Am muncit din greu toată ziua, n-am stat deloc, şi acum vreau să mă duc să mă încălzesc la foc, nu să pierd vremea tremurând pe afară, în frig. Tu fă ce ai de făcut şi lasă-l pe Moş Gregory s-o scoată la capăt cu Morgan. Dar pe mine nu mă amesteca în treaba asta.

Cu acestea, Alice făcu stânga-mprejur şi porni să coboare dealul. Eram dezamăgit şi puţin întristat, dar n-o puteam învinovăţi prea mult pe ea. Dacă eu păstram secrete faţă de ea, ea de ce m-ar fi ajutat?

Între timp se întunecase bine, iar pe cer începuseră să licărească stelele. Aşadar, fără să mai pierd vremea, am ales o cale care mă ajuta să mă urc pe costişă şi să ocolesc prin spate zidul de piatră albă, până exact în dreptul pâlcului de copaci pe unde îl sărisem în noaptea aceea de marţi, când mă îndreptam către casă. M-am sprijinit de gardul scund şi am privit spre capelă. Lumina lumânărilor sclipea în vitralii. Apoi am observat ceva, la mare depărtare, dincolo de cimitir. Nişte puncte mici şi împrăştiate de lumină urcau panta către mine.

Felinare! Membrii congregaţiei lui Morgan se apropiau. Cu toate că nu eram sigur, bănuiam că el este deja înăuntru, aşteptându-i să sosească. Atunci m-am întors şi m-am îndepărtat printre copaci, îndreptându-mă grăbit către casa Vraciului. Trebuia să-l iau pe magistrul meu şi să-l aduc aici în timp util, ca să-l prindă pe Morgan. Dar nu făcusem nici zece paşi, când cineva mi-a tăiat calea, ieşind din umbră şi

proţăpindu-se în faţa mea. O siluetă cu pelerină neagră şi glugă. M-am oprit brusc, iar el a înaintat spre mine, cu paşi mari. Era Morgan.

— M-ai dezamăgit, Tom, a zis el, cu glas crud şi aspru. Ţi-am cerut să-mi aduci ceva. M-ai lăsat să te aştept degeaba, aşa că a trebuit să mă duc să mi-l iau singur. Nu ţi-am cerut prea mult, nu-i aşa? Nu când erau atât de multe în joc.

Nu i-am răspuns şi el a mai făcut un pas. M-am întors şi-am dat să fug, dar mai înainte să pot face o mişcare, m-a înşfăcat de umăr. M-am zbătut un moment şi-am încercat să ridic toiagul şi să-l lovesc, dar ceva m-a izbit deodată în tâmpla dreaptă. Totul s-a întunecat şi am simţit cum cad.

Când am deschis ochii, eram în capelă. Capul mă durea şi mă simţeam de parcă aveam să vomit. Stăteam în ultimul rând de bănci, cu spatele sprijinit de zidul de piatră rece şi cu faţa spre cabina confesionalului. De o parte şi de alta a cabinei, erau două lumânări mari.

Morgan stătea în faţa cabinei, uitându-se ţintă la mine.

— Ei bine, Tom, am nişte treburi de rezolvat mai întâi. Dar o să vorbim după.

— Trebuie să mă întorc, am zis eu, izbutind anevoie să articulez. Dacă nu, domnul Gregory o să se întrebe unde sunt.

— Lasă-l să se întrebe. Ce mai contează ce gândeşte el? N-o să te mai întorci niciodată la el… De acum eşti ucenicul meu şi am o misiune pentru tine, în noaptea asta.

Cu un zâmbet de triumf, Morgan intră în confesional, pe uşa din stânga, a preotului. N-am mai putut să-l văd. Lumânările îşi împrăştiau lumina până departe în capelă, dar cele două uşi erau nişte dreptunghiuri de un Întuneric absolut.

Am încercat să mă ridic şi să încerc să fug, dar m-am simţit prea slăbit, iar picioarele încă nu mă ascultau. Capul îmi zvâcnea, iar vedere îmi era înceţoşată după lovitura primită în tâmplă, aşa că tot ce-am putut face a fost să stau acolo, încercând să-mi adun minţile şi sperând că nu o să mi se facă şi mai greaţă.

După câteva momente, sosiră primii credincioşi din congregaţia lui Morgan. Erau două femei şi, la fiecare, când a trecut pragul, s-a auzit un clinchet de metal pe metal. Nu observasem până atunci, dar era o tipsie de colecte, din

alamă, în partea stângă a uşii şi amândouă au lăsat să cadă în ea câte un bănuţ, mai înainte de a intra. Apoi, fără nicio privire în direcţia mea, ţinându-şi capetele plecate, s-au aşezat pe o bancă din faţă.

Băncile începură să se umple, dar am băgat de seamă că toată lumea care intra în capelă îşi lăsa felinarul afară. Congregaţia era alcătuită în mare parte din femei – cei câţiva bărbaţi prezenţi fiind destul de în vârstă. Nimeni nu vorbea. Am aşteptat cu toţii în tăcere, auzindu-se doar clinchetul monedelor şi zornăitul lor pe tipsie. În cele din urmă, când aproape toate locurile se ocupaseră, uşa păru să se închidă de la sine. Ori aşa, ori fusese împinsă de cineva din afară.

Acum singura lumină venea de la cele două lumânări aşezate de ambele părţi ale cabinei confesionalului. Câţiva au tuşit, cineva din faţă şi-a dres glasul, după care a urmat acea linişte încordată, a aşteptării, când ai putea să auzi şi un ac căzând. La fel cum fusese în camera întunecată de la ferma Straja Mlaştinii. Simţeam c-o să-mi plesnească timpanele. Deodată, m-am înfiorat. Un aer rece s-a strecurat spre mine dinspre confesional. Morgan îşi aduna puterea pe care o obţinuse încercând să-l invoce pe Golgoth.

În liniştea aceea, vocea lui Morgan strigă deodată foarte tare:

— Soră a mea! Soră a mea, eşti aici?

Drept răspuns, se auziră trei bătăi puternice în pardoseala capelei, atât de puternice încât întreaga construcţie păru să se zguduie, urmate de un lung suspin înfiorat, venind din bezna uşii penitenţilor.

— *Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mă odihnesc!* Se auzi plângerea unei fete.

Fusese rostită aproape în şoaptă, dar plină de suferinţă, venind, de asemenea, din uşa întunecată a penitenţilor. Sora lui Morgan era un suflet rătăcit şi era în stăpânirea lui. Nu voia să fie aici.

El o făcea să sufere, dar congregaţia nu ştia asta şi am simţit interesul încordat al oamenilor din jurul meu, care aşteptau ca Morgan să invoce pentru ei spiritele celor dragi, din familie sau prieteni, pe care-i pierduseră.

— Mai întâi, supune-te mie. Apoi, te poţi odihni! Tună glasul lui Morgan.

Parcă drept răspuns la aceste cuvinte, o siluetă albă ieşi în

faţă din Întuneric, conturându-se desluşit în cadrul uşii penitenţilor. Cu toate că Eveline se înecase pe când avea vreo şaisprezece ani, spiritul ei arăta cam de vârsta lui Alice. Faţa, picioarele şi braţele goale erau la fel de albe ca şi rochia pe care o purta. Îi atârna pe trup de parcă ar fi ieşit din apă, iar părul îi era lipit de cap şi ud. Apariţia ei produse o exclamaţie înăbuşită din partea congregaţiei, dar mie îmi atraseră privirea ochii ei. Erau mari şi luminoşi şi deosebit de trişti. Nu mai văzusem niciodată un chip atât de mâhnit ca al stafiei lui Eveline.

— Sunt aici. Ce doreşti?

— Sunt şi ceilalţi cu tine? Ceilalţi care vor să vorbească vreunuia din această adunare?

— *Sunt câţiva. Imediat în apropiere este un spirit de copilă, cunoscută sub numele de Maureen. Ar vrea să stea de vorbă cu Matilda, iubita sa mamă…*

La acestea, o femeie din primul rând de bănci se ridică în picioare şi îşi întinse mâinile, implorator. Părea că face eforturi să vorbească, dar tremura din tot corpul de emoţie şi de pe buze îi scăpă doar un geamăt. Năluca lui Eveline dispăru înapoi în beznă şi altceva păşi în faţă.

— *Mami? Mami?* Strigă o nouă voce de fată din cabina confesionalului. De data aceasta, era a unei fetiţe foarte mici. *Vino la mine, mami. Te rog, te rog! Mi-e aşa de dor de tine…*

La acestea, femeia plecă de lângă bănci şi se îndreptă, clătinându-se, spre cabina confesionalului, păstrându-şi mai departe mâinile întinse. Deodată toată congregaţia îşi ţinu respiraţia şi numaidecât am văzut de ce. O siluetă palidă apăruse, abia vizibilă, în Întunericul uşii din partea dreaptă. Părea o fetiţă nu mai mare de patru sau cinci anişori, cu părul lung răsfirat pe umeri.

— *Ia-mă de mânuţă, mami! Te rog, ia-mă de mânuţă!* Strigă fetiţa şi o mână mică şi albă ieşi din cadrul întunecat al uşii.

Se întindea către femeie, care căzu în genunchi şi i-o prinse, ducând-o grăbită la buze.

— Oh, mânuţa ta e atât de rece, grozav de rece! Strigă femeia şi începu să plângă, suspinele ei îndurerate şi vaietele ei umplând toată capela.

Aşa o ţinură câteva minute lungi, până când, în cele din urmă, mica mână albă se retrase în beznă, iar mama se

întoarse, cu paşi şovăielnici, la locul ei.

După aceea, scenele se petrecură cam în acelaşi fel. Uneori, oameni în toată firea, alteori copii apăreau în cadrul întunecat al uşii pentru penitenţi. Erau siluete de umbră, cu feţe palide şi, mai rar, întindeau câte o mână afară, în lumina lumânărilor. Şi aproape de fiecare dată provocau o puternică emoţie din partea rudei sau prietenului cu care vorbeau.

După un timp, am început să mă simt întors pe dos de acest spectacol, dorindu-mi să ia mai repede sfârşit. Morgan era un om inteligent şi periculos, care se folosea de puterea lui Golgoth ca să supună acele sărmane suflete voinţei sale. În timp ce ascultam suferinţa celor vii şi chinurile celor morţi, în minte îmi răsuna clinchetul banilor care cădeau zornăind în tipsia de colectă, din alamă.

În cele din urmă, se termină. Congregaţia părăsi capela şi uşa se trânti în urma lor, parcă împinsă de o mână nevăzută.

Morgan nu ieşi imediat din cabina confesionalului, dar încetul cu încetul, frigul acela nepământean scăzu. Când şi-a făcut apariţia şi s-a apropiat de mine, pe frunte îi luceau broboane de năduşeală.

— Ce mai face tatăl acela al meu, după ce l-am trimis după potcoave de cai morţi? Întrebă Morgan, cu un surâs încrezut. I-a plăcut bătrânului neghiob plimbarea până la Ferma de Jos?

— Domnul Gregory nu este tatăl tău, am zis eu, liniştit, ridicându-mă nesigur pe picioare. Pe tatăl tău adevărat îl chema Edwin Furner şi era tăbăcarul din partea locului. Toată lumea ştie adevărul, numai tu nu poţi să-l accepţi. Tu nu spui decât minciună după minciună. Hai să mergem în Adlington şi să întrebăm câţiva oameni. Hai să o întrebăm pe sora mamei tale – e încă în viaţă şi locuieşte aici. Dacă toţi spun la fel ca tine, atunci s-ar putea să încep să te cred. Dar nu cred că va fi aşa. Tu însuti eşti un părinte – părintele minciunilor! Şi ai spus atât de multe, încât acum ai început să le crezi şi tu!

Livid de furie, Morgan îşi repezi pumnul în direcţia mea. Am încercat să mă feresc, dar eram încă mult prea năucit şi reacţiile mele erau mult încetinite. Pumnul lui m-a nimerit din nou în tâmplă, aproape în acelaşi loc ca înainte. Am căzut, izbindu-mă cu ceafa de dalele de piatră.

De data aceasta, nu mi-am pierdut cunoştinţa, dar am fost

săltat în picioare şi faţa lui s-a apropiat foarte mult de a mea. În gură simţeam gust de sânge şi un ochi mi-era închis, atât de umflat, încât abia mai puteam vedea printre pleoape. Dar expresia de pe faţa lui Morgan era destul de clară şi nu mi-a plăcut deloc ce-am văzut. Gura îi era schimonosită şi ochii îi sclipeau feroce. Era mai degrabă o faţă de animal sălbatic decât de om.

CAPITOLUL 19

PÂINEA ROTUNDĂ

— Ai avut o şansă, dar s-a dus! Acum am nevoie de tine pentru altă misiune. Una care n-o să-ţi placă! Uite, cară astea! Mârâi Morgan, împingând ceva spre mine.

Era o cazma. Îndată ce am apucat-o, mi-a mai întins un sac plin, atât de greu că a trebuit să mă ajute să-l ridic pe umeri. Apoi m-a îmbrâncit spre uşa capelei, afară, în frig. Am stat acolo, tremurând, încovoiat sub povara sacului, simţindu-mă prea bolnav şi slăbit ca să pot fugi. Chiar dacă aş fi făcut-o, eram sigur că m-ar fi prins în câteva secunde şi ar fi urmat încă o bătaie. Vântul începuse să sufle cu putere dinspre nord-est, îngrămădind norii pe cer şi acoperind stelele. Părea că avea să ningă din nou.

Mi-a mai dat un ghiont, ca să mă urnească la drum, apoi o luă după mine, ducând un felinar. Curând, urcam pe mohorâtul platou muntos, sub norii aducători de zăpadă, lăsând mult în urmă ultimul copac din pădurea rărită. N-aveam de ales şi trebuia să mă căznesc să urc mai departe. Dacă nu mă mişcăm destul de repede, primeam un brânci în spate. O dată am alunecat şi-am căzut lat, pe burtă, scăpând sacul din mână. Pentru asta, mi-a tras câţiva pumni în coaste, atât de tare, că mi-era groază să nu cumva să mai cad.

Mi-a poruncit să ridic din nou sacul şi ne-am căţărat mai departe, prin zăpadă, până am pierdut măsura timpului. Dar, în cele din urmă, sus, pe platou, m-a smucit să mă opresc. Nu foarte departe în faţa noastră era un deal prea neted şi prea rotund ca să fie natural, cu învelişul său de zăpadă strălucitor de alb, în lumina stelelor rămase. Atunci l-am recunoscut. Era Pâinea Rotundă, gorganul pe care Vraciul mi-l arătase când merseserăm să ne ocupăm de duhul cel rău, la Strunga Oilor,

tumulul în care săpase Morgan şi găsise grimoarul.

Morgan făcu un semn spre răsărit şi mă împinse iar la drum. Cam la vreo două sute de paşi, era un tumul mai mic. Când am ajuns acolo, Morgan a măsurat repede zece paşi de la el spre sud, în vreme ce eu mă întrebam ce şanse aveam să-l lovesc cu cazmaua şi să o iau la fugă. Dar mă simţeam încă slăbit, iar el era şi mai mare, şi mai puternic decât mine.

— Sapă aici! Mi-a poruncit el, arătându-mi jos, în zăpadă.

M-am supus şi, curând, trecusem de stratul de zăpadă, ajungând la pământul negru de dedesubt. Pământul era îngheţat bocnă şi săpatul mergea greu. M-am întrebat dacă nu cumva mă pusese să-mi sap propria groapă, dar n-ajunsesem la mai mult de un picior adâncime, când am dat cu cazmaua de piatră.

— Proştii au săpat în gorganul ăla generaţie după generaţie, zise el, arătându-mi înapoi, spre Pâinea Rotundă, dar n-au găsit niciodată ce am găsit eu. Există o încăpere, sub pământ, la mare adâncime, dar intrarea este mult mai departe decât ar fi crezut cineva vreodată. Ultima oară când am fost aici, era în noaptea după moartea mamei şi de atunci am tot încercat să-mi iau cartea înapoi! Acuma, hai, curăţă piatra – că mai avem mult de muncă!

Eram îngrozit, pentru că acum bănuiam că Morgan voia să-l invoce pe Golgoth chiar în noaptea aceea. Dar am făcut cum mi-a poruncit şi, când am terminat, a luat cazmaua de la mine şi, folosind-o ca pe rangă, s-a chinuit să ridice piatra din lăcaşul ei şi s-o dea la o parte. I-a luat multă vreme şi, când a reuşit, începuse să ningă, vântul şuierând peste creste şi înteţindu-se din ce în ce. Se pregătea să vină o nouă viforniţă.

A ţinut felinarul deasupra gropii şi, la lumina lui, am putut vedea nişte trepte conducând în bezna de jos.

— Bun, coboară! Zise el, ridicând pumnul, ameninţător.

Am cedat şi m-am supus, Morgan ţinându-mi felinarul, în timp ce coboram cu grijă, abia păstrându-mi echilibrul din pricina greutăţii sacului. Erau zece trepte, în total. La picioarele lor, m-am trezit într-un culoar îngust. În capul scării, Morgan aşezase felinarul jos şi se lupta din nou cu piatra. La început, am crezut că-i va fi prea greu s-o tragă înapoi, dar, în cele din urmă, a aşezat-o în lăcaşul ei cu o bufnitură înfundată,

închizându-ne acolo cum e închis mortul cu o lespede de mormânt. A coborât treptele, cu felinarul şi cazmaua, şi mi-a cerut s-o iau înainte.

Ţinea felinarul ridicat deasupra creştetului meu, prelungindu-mi umbra la picioare, în tunelul care era drept şi neted. Podeaua, pereţii şi tavanul erau de pământ şi, din loc în loc, nişte bârne întăreau tavanul. Într-un loc, tavanul se prăbuşise, aproape închizându-ne calea, şi a trebuit să dau sacul de pe umăr jos, să mă strecor prin deschizătura îngustă rămasă şi apoi să-l trag după mine. Asta m-a făcut să nu mă simt în apele mele în privinţa trainiciei tunelului. Dacă s-ar fi prăbuşit tavanul de-a binelea, am fi fost îngropaţi de vii sau prinşi sub pământ până la moarte. Aveam senzaţia că o mare cantitate de pământ apăsa asupra noastră.

În cele din urmă, tunelul se deschise într-o sală mare, ovală. Era masivă, de mărimea unei biserici nu dintre cele mai mici, iar pereţii şi tavanul erau construiţi din piatră. Dar pardoseala era cel mai uimitor lucru din toate. La prima privire am crezut că era din plăci de ceramică, dar apoi am văzut că era un mozaic complicat, înfăţişând tot soiul de creaturi monstruoase, prin îmbinarea cu măiestrie a mii de pietricele colorate. Unele erau făpturi fabuloase, despre care citisem în *Bestiarul* Vraciului, altele pe care le văzusem în treacăt, prin coşmaruri: încrucişări groteşti, ca minotaurul, jumătate taur, jumătate om, viermi gigantici cu trupuri şerpuite şi fălci pline de colţi şi un vasilisc, un şarpe cu picioare, cu o creastă pe cap şi cu ochi care te străpungeau cu o privire ucigătoare. Oricare dintre acestea era, ea însăşi, de-ajuns să-mi captiveze atenţia, însă mai era ceva care mi-a atras imediat privirile…

Căci acolo, exact în mijlocul podelei, construite din pietre negre, erau trei cercuri concentrice şi, în ele, o stea în cinci colţuri. Mi-am dat seama numaidecât că aceea era confirmarea celor mai negre temeri ale mele.

Era o pentagramă, un semn folosit de un mag ca, dinăuntrul lui, să-şi arunce vrăjile sau să invoce demonii Întunericului. Numai că pentagrama din faţa noastră fusese construită de primii oameni care veniseră în Anglezarke, cu gândul să-l supună pe Golgoth, cel mai puternic dintre Vechii Zei. Iar acum, avea s-o folosească Morgan.

Se părea că Morgan ştia precis ce avea de făcut şi curând se puse pe treabă, poruncindu-mi să curăţ podeaua până a început să strălucească, în special partea din mijloc a mozaicului, care reprezenta pentagrama.

— Nu trebuie să fie niciun fir de praf, altminteri totul poate ieşi de-a-ndoaselea! Zise el.

Nu m-am ostenit să-l întreb cum adică, pentru că-mi dădusem seama singur. Încerca să folosească ritualul cel mai periculos din grimoar. Avea de gând să-l invoce pe Golgoth, în vreme ce noi am fi stat la adăpost, în mijlocul pentagramei. Curăţenia era vitală, pentru că orice pată putea fi folosită pentru a străpunge protecţia ei.

Erau mai multe hârdaie mari în capătul îndepărtat al camerei şi unul dintre ele era plin cu sare. În sacul pe care-l cărasem, printre alte lucruri, inclusiv grimoarul, era un mare clondir cu apă şi nişte cârpe. Folosind o cârpă umedă, a trebuit să frec mozaicul cu sare şi apoi să-l limpezesc, până când Morgan a fost mulţumit.

Mi se părea că ne ocupam de asta de câteva ceasuri. Din când în când, aruncam o privire în jur, încercând să descopăr în sala aceea ceva, orice, care să-mi poată fi de folos să-l dobor pe Morgan şi să fug. Probabil lăsase cazmaua pe culoar, pentru că acum nu vedeam nici urmă de ea prin sală, cum nu vedeam nimic altceva care să-mi slujească drept armă. Am observat însă un belciug mare de fier, fixat în perete, aproape de podea şi m-am întrebat la ce-o fi folosind. Părea a fi pentru priponit un animal.

Când am terminat de frecat podeaua, spre marea mea groază, Morgan m-a înşfăcat deodată, m-a târât până la zid, mi-a legat strâns mâinile la spate şi a înnodat capătul de sfoară rămas de belciug. Apoi, a început să se pregătească el însuşi, serios. Mi s-a făcut rău de la stomac dându-mi seama deodată ce avea să se întâmple. Morgan avea să acţioneze din interiorul pentagramei, ferit de tot ce ar fi apărut în cameră, în vreme ce eu rămâneam priponit de belciugul din perete, fără nici cea mai mică apărare. Urma să fiu sacrificat, ca un soi de ofrandă? Pentru asta fusese făcut belciugul? Atunci mi-am amintit ce-mi povestise Vraciul despre câinele de la fermă: când Morgan încercase ritualul în camera lui, murise de frică…

Din sac mai scoase cinci lumânări groase, negre, şi le aşeză

câte una în fiecare dintre cele cinci colţuri ale stelei din pentagramă. Apoi a deschis grimoarul şi a aprins cele cinci lumânări, citind pentru fiecare o scurtă incantaţie din carte. Când termină, se aşeză, cu picioarele încrucişate, în mijlocul pentagramei şi, ţinând cartea deschisă, se uită drept în ochii mei.

— Ştii ce zi e azi? Întrebă el.

— E o marţi, am răspuns eu.

— Şi data?

N-am răspuns, aşa că a vorbit el în locul meu.

— Este douăzeci şi unu decembrie. Solstiţiul de iarnă. Mijlocul iernii, înainte ca zilele să înceapă iarăşi să se lungească. Aşadar, va fi o noapte lungă. Cea mai lungă din an. Iar, când se va sfârşi, numai unul dintre noi va părăsi această cameră, zise Morgan. Am de gând să-l invoc pe Golgoth, cel mai puternic dintre Vechii Zei. Şi am de gând s-o fac aici, în acelaşi loc unde era invocat şi de către antici. Gorganul acesta este construit într-un punct de mare forţă, la confluenţa mai multor artere. Cinci, nu mai puţin, se întretaie chiar în mijlocul pentagramei în care stau eu.

— N-o să fie periculos să-l trezeşti pe Golgoth? Am întrebat eu. Iarna ar putea dura ani de-a rândul.

— Şi ce dacă? Replică Morgan. Iama este anotimpul meu preferat.

— Dar grânele n-or să mai crească. Oamenii vor muri de foame!

— Şi ce dacă? Cei slabi întotdeauna mor, zise Morgan. Cei puternici moştenesc pământul. Ritualul de invocare n-o să-i dea altă şansă lui Golgoth decât să se supună. Şi va fi închis aici, în această cameră, până când îl voi elibera eu. Închis până când o să-mi dea ce vreau.

— Şi ce vrei tu? Am întrebat. Ce ar putea să merite să le faci rău atâtor oameni?

— Vreau putere! Pentru ce altceva merită viaţa trăită? Puterea pe care Golgoth mi-o va da mie. Posibilitatea să îngheţ sângele în venele unui om. Să ucid cu o privire. Toţi oamenii se vor teme de mine. Şi în adâncurile unei ierni lungi şi aspre, când o să ucid, cine-o să ştie că am luat o viaţă? Şi cine ar putea s-o dovedească? John Gregory va fi următorul

care va muri, dar nu şi ultimul. Iar tu vei muri înaintea lui. Morgan râse încetişor. Tu faci parte din momeală. Parte din ispita care îl va ademeni pe Golgoth să vină încoace. Era s-o fac cu un câine, data trecută, dar o fiinţă omenească este mult mai bună. Golgoth va lua mica scânteie de viaţă din trupul tău şi o va adăuga la a lui. Şi sufletul tău, de asemenea. Trupul şi sufletul tău vor fi amândouă nimicite într-o clipită.

— Eşti foarte sigur că pentagrama aceea te va proteja? Am întrebat, încercând să nu mă gândesc la ce spunea el, străduindu-mă să-i sădesc o urmă de îndoială în minte. Ritualurile trebuie să fie îndeplinite exact. Dacă uiţi ceva sau pronunţi greşit, chiar şi cel mai mic cuvânt, s-ar putea să nu meargă. Şi în cazul acesta, niciunul dintre noi nu va mai părăsi această încăpere. Amândoi vom fi nimiciţi.

— Cine ţi-a spus ţie asta? Neghiobul acela bătrân de Gregory! Zise Morgan, cu dispreţ. Numai el ar putea spune asta. Şi ştii de ce? Pentru că lui îi lipseşte tăria să încerce o faptă cu adevărat cutezătoare. El nu e bun decât să-i pună pe fraierii de ucenici să sape puţuri care nu folosesc la nimic, ca apoi să le astupe la loc! Patru ani a încercat să mă ţină departe de asta. Chiar m-a silit să-i făgăduiesc maică-mii că n-am să mai încerc niciodată să îndeplinesc ritualul. Dragostea mea pentru ea m-a silit să mă ţin de promisiune, până ce moartea ei m-a eliberat, în sfârşit, şi a făcut posibil pentru mine să pun mâna pe ce e al meu! Bătrânul Gregory este duşmanul meu!

— De ce-l urăşti atât de mult? Am întrebat eu. Ce ţi-a putut face de te-a rănit astfel? *Tot* ce-a făcut el a fost cum era cel mai bine pentru toată lumea. Este un om cu mult mai bun decât tine şi generos până-n pânzele albe. A ajutat-o pe mama ta când tatăl tău adevărat a părăsit-o. Te-a luat în ucenicie şi, chiar şi atunci când te-ai întors către Întuneric, te-a cruţat de ceea ce ai fi meritat într-adevăr. O vrăjitoare rea nu e cu nimic mai prejos decât tine, totuşi ea este închisă de vie într-un puţ.

— Ar fi putut să-mi facă asta, e adevărat, zise Morgan, cu glas liniştit şi ameninţător. Dar acum e prea târziu. Ai dreptate. Îl urăsc. Am fost născut cu o falie de Întuneric în sufletul meu. Ea a crescut şi a tot crescut, până când, astăzi, sunt aşa cum mă vezi înaintea ochilor tăi. Bătrânul Gregory este un rob al Luminii, în vreme ce eu aparţin acum pe deplin

Întunericului. Din pricina asta, el este duşmanul meu firesc. Întunericul urăşte Lumina. Întotdeauna a fost aşa!

— Nu! Am strigat. Nu trebuie să fie aşa. Ai o alegere. Poţi să fii ce vrei tu. Ţi-ai iubit mama. Eşti în stare de iubire. Nu trebuie să aparţii Întunericului, nu-ţi dai seama? Nu e niciodată prea târziu să te schimbi!

— Nu-ţi mai bate gura de pomană! Fă linişte! Se răsti Morgan, mânios. Am vorbit prea mult. Este timpul să încep ritualul...

O vreme, a fost linişte şi tot ce puteam auzi erau bătăile propriei mele inimi. Într-un târziu, Morgan a început să citească din grimoar, vocea sa ridicându-se şi coborând într-un mod ritmic, cântat, care mi se părea că semăna foarte tare cu modul în care preoţii se roagă, uneori, în faţa unei mulţimi de enoriaşi. Cea mai mare parte era în latineşte, dar mai erau şi cuvinte din cel puţin o limbă pe care n-o recunoşteam. A citit şi a tot citit: părea că nu se întâmplă nimic. Am început să sper că ritualul nu va avea efect sau că o să facă vreo greşeală şi Golgoth n-o să mai apară. Dar, curând, am simţit că se schimba ceva.

Încet-încet s-a făcut mai frig în cameră. Schimbarea era foarte lentă şi treptată, de parcă o creatură foarte mare se târa din ce în ce mai aproape, dar avea foarte multă cale de străbătut. Era acel frig special pe care îl mai simţisem în jurul lui Morgan şi mai înainte. Puterea pe care şi-o trăgea de la Golgoth.

Am început să mă întreb care ar fi fost şansele mele să fiu salvat. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că erau foarte mici. Nimeni nu ştia de intrarea în tunel. Cu toate că săpasem în pământ şi dezvelisem piatra, vremea tocmai se înrăutăţea, iar viforniţa avea s-o acopere curând. Vraciul avea să vadă că lipsesc, dar oare se va îngrijora destul de tare cât să iasă afară, să mă caute prin viscol? Dacă se ducea la prăvălia lui Andrew, Alice i-ar fi putut spune unde plecasem. Dar chiar dacă se ducea la capelă, ce şanse erau să-mi găsească toiagul? Îl pierdusem în păduricea de dincolo de gard; între timp, probabil fusese acoperit de zăpadă.

Am descoperit că-mi pot mişca puţin mâinile. Oare aş fi putut să lărgesc sfoara destul cât să le eliberez? Am încercat,

unindu-le şi depărtându-le, răsucindu-mi încheieturile pumnului şi degetele. Cel puţin Morgan nu putea să observe ce făceam. Era prea concentrat să psalmodieze cuvintele ritualului, fără să facă vreo pauză, nici măcar atunci când dădea paginile grimoarului. Atunci, când m-am mai uitat o dată la el, am observat şi altceva. Păreau să fie umbre noi în încăpere, umbre care nu se puteau explica prin poziţia celor cinci lumânări. Şi cele mai multe dintre umbre se mişcau. Unele erau ca fumul negru, altele cenuşii sau lăptoase ca şi ceaţa, sucindu-se şi învârtindu-se pe lângă cercul exterior al pentagramei, de parcă ar fi încercat să pătrundă înăuntru.

Ce erau oare? Suflete rătăcite, prinse din întâmplare în pânza de păianjen a ritualului şi aduse în acest loc împotriva voinţei lor? Sau poate spiritele celor care fuseseră îngropaţi în tumul şi prin împrejurimi. Nu păreau a fi de niciunele, căci ritualul era unul de constrângere. Dar dacă mă observau? Nu puteau ajunge la Morgan, el era protejat. Dar dacă îşi dădeau seama că sunt şi eu acolo?

Nici nu-mi trecuse bine prin minte acest gând, că am început să aud şoapte slabe de jur împrejurul meu. Era greu să prind înţelesul a ceea ce spuneau, dar unele cuvinte erau rostite mai apăsat. Am desluşit „sânge”

De două ori şi, de asemenea, cuvântul „os”, după care, chiar foarte limpede, numele meu de familie, „Ward”.

Am început să tremur nestăpânit. Îmi era frică, dar mă luptam să nu-mi fie. Vraciul îmi spusese de multe ori cum Întunericul se poate hrăni din frică: cel dintâi pas ca să-l învingi era să-ţi înfrunţi şi să-ţi înfrângi propria frică. Aşa că am încercat, chiar am încercat, dar era foarte greu, pentru că nu mă înfruntam cu Întunericul înarmat cu deprinderile pe care le căpătasem. Nu stăteam pe picioarele mele, strângând în mână un toiag de scoruş sau gata să arunc sare şi fier. Eram un prizonier legat, cu desăvârşire neajutorat, în vreme ce Morgan îşi susţinea probabil cel mai periculos ritual pe care un mag l-a încercat vreodată. Şi din ritual făceam şi eu parte, o scânteie de viaţă care era oferită lui Golgoth, pentru a-l sili să vină în locul acela. Potrivit spuselor lui Morgan, în momentul în care avea să apară, Golgoth nu avea să-mi ia numai viaţa, dar şi sufletul. Întotdeauna am crezut că există viaţă după moarte. Oare putea fi şi aceea răpită? Putea oare

vreun demon să-ţi ucidă şi sufletul?
Dar atunci, şoaptele au început treptat să se stingă, umbrele s-au risipit şi chiar a devenit puţin mai cald în încăpere. Tremurul meu s-a domolit şi am răsuflat uşurat, dar Morgan continua să psalmodieze şi să întoarcă pagină după pagină. Am început să mă gândesc că, poate, la un moment dat, făcuse o greşeală şi ritualul eşuase; mi s-a dovedit imediat că mă înşelam.
Frigul a revenit, împreună cu spectrele ca de fum, răsucindu-se şi dând târcoale pe marginea pentagramei. Şi, de data aceasta, era mai rău, fiindcă am recunoscut unul dintre spectre. Era stafia lui Eveline, fata cu ochii mari, plini de tristeţe.
Şoaptele s-au înteţit şi erau pline de ură atât de puternică, încât aproape că i-am simţit gustul; fiinţe nevăzute se roteau deasupra creştetului meu, trecând atât de aproape de mine că le simţeam curentul de aer pe faţă, ceea ce îmi făcea părul din cap să se ridice drept în sus. Curând, ameninţarea deveni mult mai palpabilă. Degete nevăzute îmi treceau prin păr sau mă ciupeau de pielea de pe faţă şi de pe gât, iar răsuflări îngheţate şi puturoase îmi atingeau fruntea, nasul şi gura.
Din nou totul încremeni. Dar nu dură mult. Se simţi iarăşi frigul şi spectrele se adunară. Şi tot aşa au ţinut-o, minut după minut, oră după oră, în toată acea noapte, cea mai lungă din an. Dar intervalele de pace şi de calm deveneau tot mai scurte, iar perioadele de frică tot mai lungi. Exista un ritm în tot ce se petrecea. Ritualul sporea puterile. Era ca valurile fluxului, care vin să se spargă de o plajă stâncoasă. Fiecare val era mai sălbatic şi mai puternic decât cel de dinainte. Fiecare dintre ele înainta mai mult pe pietrele ţărmului. Şi la fiecare culme de activitate, tumultul se intensifica. Vocile îmi ţipau în urechi, şi globuri de lumină funestă, purpurie, încercuiau acum pentagrama până sus, la tavanul camerei. Şi apoi, în sfârşit, după ce Morgan a psalmodiat câteva ore, cum mi se păruse mie, din grimoar, reuşi să-şi îndeplinească dorinţa.
Golgoth se supuse chemării lui.

CAPITOLUL 20

GOLGOTH

Pentru câteva minute, groaznic de lungi, am putut să-l aud pe Golgoth venind. Tot pământul începu să se cutremure şi suna de parcă vreun uriaş furios urca spre noi din măruntaiele pământului. Un uriaş cu gheare imense, care sfărâma rocile masive în calea lui, grăbit să-şi croiască drum spre cameră.

Dacă aş fi fost Morgan, aş fi fost îngrozit, pur şi simplu încremenit de spaimă, incapabil să mai scot vreun cuvânt. Sau aş fi oprit ritualul, pentru că era o nebunie să-l continui. Dar el nu. Morgan şi-a văzut mai departe de citit din grimoar. S-ar fi predat Întunericului, căutând puterea după care tânjea atâta, oricât l-ar fi costat.

În pofida ameninţătoarelor tunete de dedesubt, nu se mai simţea nici măcar o boare, dar cele cinci lumânări au început să pâlpâie şi aproape că s-au stins. M-am întrebat cât de importante erau ele pentru ritual. Erau o parte esenţială a protecţiei pentagramei? Aşa se părea: dacă s-ar fi stins, Morgan n-ar fi fost mai în siguranţă decât mine. El era complet absorbit de ritual şi continua să psalmodieze din grimoar, fără să-şi dea seama de pericol.

Pământul începu să se zguduie şi mai violent şi de dedesubt se auziră zgomote puternice şi mai tulburătoare. Între timp, se strânseseră atât de multe spectre în jurul pentagramei, încât se topiseră într-o ceaţă rotitoare, alb-plumburie, iar formele lor individuale nu se mai desluşeau. Un vârtej de energie apăsa în nevăzuta barieră care marca perimetrul pentagramei şi ameninţa s-o spargă în orice moment.

Dacă ar mai fi durat puţin, aşa s-ar fi întâmplat – de asta sunt sigur. Dar a apărut ceva care a împrăştiat spiritele din cameră şi, probabil, le-a gonit înapoi de unde veniseră. Când a început să plouă des cu pietricele mici din tavan, s-a auzit un răget, însoţit de un scrâşnet, un amestec de sunete care-ţi zgâriau timpanele, şi m-am uitat în dreapta mea, spre tunelul prin care ajunseserăm în cameră. Am văzut o avalanşă de pietre, când tavanul s-a surpat, pecetluindu-ne înăuntru, împingând un talmeş-balmeş de resturi de pietre şi praf până departe. Spre disperarea mea, tunelul era acum complet astupat. Orice s-ar mai fi întâmplat, eram prins acolo, sub pământ, pentru

vecie.

În clipa aceea aproape că mi-aş fi întâmpinat cu bucurie moartea: cel puţin sufletul meu ar fi putut supravieţui. Căci ştiam că, foarte curând, Golgoth avea să sosească, iar trupul şi sufletul meu aveau să fie, *amândouă,* spulberate. Eu aveam să dispar. Şi spaima pe care am simţit-o în clipa aceea mă făcea să tremur din toate încheieturile.

Dar, foarte brusc, se produse iar o schimbare. Fără veste, Morgan încetă să mai psalmodieze şi se ridică în picioare, clătinându-se. Cu ochii holbaţi de groază, scăpă cartea din mâini. Se îndrepta spre colţul pentagramei: făcu un pas către mine şi căscă larg gura. În ochi i se citea teroarea.

La început, am crezut că încerca să vorbească sau să strige. Acum ştiu mai bine ce s-a întâmplat. Gândindu-mă mai bine, am ajuns la concluzia că încerca, pur şi simplu, să respire.

Cristale de gheaţă se formaseră deja în plămânii lui şi acel pas a fost ultimul pe care l-a mai făcut. Deschiderea gurii a fost cea din urmă mişcare conştientă a sa. A îngheţat sub ochii mei. A îngheţat de-a dreptul, albindu-se din cap până-n picioare, acoperit de gheaţă albă. Apoi, a căzut palancă înainte şi, în clipa în care fruntea, braţele şi umerii au atins pământul, s-a sfărâmat ca o stalactită de gheaţă. Era ca o sticlă spartă în mii de cioburi tremurătoare. Morgan explodase, se pulverizase, dar fără să curgă nicio picătură de sânge, fiindcă era congelat până în miezul fiinţei sale. Şi acum era mort. Mort definitiv.

Presupun că a făcut o greşeală, care l-a costat scump, în ritual şi Golgoth s-a întrupat în pentagramă ca să-l ucidă pe loc pe necromant. Acum, înăuntrul celor trei cercuri concentrice, se afla o apariţie în formare. În pofida lumânărilor pâlpâitoare, deşi nu-l puteam vedea, ştiam că era acolo şi puteam simţi ochii lui duşmănoşi privind dincolo de pentagramă, drept spre mine.

Am simţit disperarea lui Golgoth de a se elibera. Odată ajuns afară, ar fi fost liber să-şi impună voinţa asupra Comitatului, liber să-l cufunde în zeci de ani de iarnă îngheţată. Flacăra lumânărilor dansa din nou, de parcă ar fi fost suflate de o respiraţie nevăzută, dar nu puteam face nimic. Eram îngrozit. Ce-aş fi putut face să salvez Comitatul? Absolut nimic: eram priponit de belciugul de fier, aşteptându-mi sfârşitul.

Exact în momentul acela, Golgoth îmi vorbi din pentagramă:

— Un smintit zace înaintea mea. Şi tu eşti smintit ca el?

Glasul lui umplu încăperea, întorcându-se în ecou din fiecare cotlon al său. Era ca vântul muşcător care spulbera zăpada de pe crestele posomorâte din Anglezarke.

Nu i-am răspuns, şi glasul lui Golgoth scrâşni din nou, de data aceasta mai scăzut, dar mai aspru, ca o pilă grosolană pe o găleată de tablă.

— N-ai limbă, muritorule? Vorbeşte, ori te îngheţ şi te spulber cum i-am făcut şi smintitului.

— Nu sunt un smintit, am răspuns eu, cu dinţii clănţănindu-mi de frică şi de frig.

— Mă bucură să aud asta. Pentru că dacă eşti, într-adevăr, blagoslovit cu înţelepciune, atunci, mai înainte ca noaptea aceasta să se încheie, o să te înalţ mai sus decât cel mai de sus din acest ţinut.

— Sunt mulţumit aşa cum sunt, am răspuns eu.

— Fără de ajutorul meu, o să pieri aici. Cauţi moartea? Asta te-ar face oare fericit?

Nu i-am răspuns.

— Tot ce trebuie să faci este să desprinzi o lumânare din cerc. Doar una. Fă asta şi-o să fii liber şi-o să rămâi în viaţă.

Legat cum eram de belciug, mă aflam la mai multe picioare distanţă de cea mai apropiată lumânare, aşa că nu-mi dădeam seama cum ar fi vrut să ajung la ea. Dar, chiar dacă mi-ar fi fost cu putinţă, n-aş fi făcut-o. Nu-mi puteam salva mie viaţa, sacrificând miile de oameni care ar fi suferit în Comitat.

— Nu! Am spus. N-am s-o fac…

— Cu toate că sunt prins între marginile cercului acestuia, până la tine tot pot ajunge. Hai să-ţi arăt…

Frigul începu să radieze din pentagramă, iar mozaicul se albi de gheaţă. Cristalele de gheaţă se formau unul după altul, până când am simţit răceala urcând în carnea mea din podea, amorţindu-mă până la os. Mi-am amintit avertismentul lui Meg, de dinainte de a pleca acasă: „… îmbracă-te gros împotriva frigului. Dacă degeri, ţi-ar putea cădea degetele”.

Cel mai crâncen mi-era frig la spate, aproape de mâinile care îmi erau legate de belciug, iar în timp ce frigul muşca din carnea mea, mi-am închipuit degetele degerate, cu sângele

refuzând să mai circule prin ele, înnegrindu-se şi devenind casante, gata să cadă ca rămurelele uscate de pe o creangă pe moarte. Mi-am simţit gura deschizându-se pentru a ţipa, aerul îngheţat râcâindu-mă pe gât. M-am gândit la mama. Acum, nu aveam s-o mai văd vreodată. Dar deodată am căzut într-o rână, alături de belciugul de fier. M-am uitat înapoi şi l-am văzut bucăţi la picioarele zidului. Golgoth îl îngheţase şi-l fărâmase, ca să mă elibereze. Făcuse în aşa fel încât să-i pot asculta rugămintea. Îmi vorbi din nou din pentagramă, dar, de data aceasta, glasul îi sună şi mai slab:

— *Desprinde lumânarea. Fă-o acum, ori o să-ţi iau mai mult decât viaţa. O să-ţi sting şi sufletul, pe deasupra…*

Aceste cuvinte trimiseră un frig mai puternic decât acela care spărsese belciugul de fier. Morgan avusese dreptate. Până şi sufletul meu era în pericol. Şi ca să-l salvez, tot ce trebuia să fac era să mă supun. Mâinile îmi erau încă legate la spate şi nu mai simţeam nimic din ele, dar aş fi putut să mă ridic, să mă duc până la cea mai apropiată lumânare şi s-o dau la o parte cu piciorul. Însă m-am gândit la cei care ar fi suferit din pricina faptei mele. Frigul iernii aspre i-ar fi ucis pe bătrâni şi pe copii, mai întâi. Pruncii ar fi murit în leagănele lor. Dar ameninţarea ar fi devenit şi mai mare încă. N-ar mai fi crescut niciun fel de grâne şi, anul următor, n-ar mai fi fost nicio recoltă. Şi câţi ani la rând încă, după aceea? N-ar mai fi fost nimic cu care să se hrănească animalele. S-ar fi înstăpânit foametea. Ar fi pierit mii şi mii. Totul, din vina mea.

O lovitură de picior într-o lumânare mi-ar fi salvat mie viaţa. În plus, mi-ar fi salvat şi sufletul. Dar cea dintâi datorie a mea era întotdeauna binele Comitatului. Probabil că n-aveam s-o mai văd vreodată pe mama, dar, dacă îl eliberam pe Golgoth, cum m-aş mai fi putut uita vreodată în ochii ei? I-ar fi fost ruşine de mine şi eu n-aş fi îndurat aşa ceva. Oricât m-ar fi costat, trebuia să fac ce era drept. Mai bine uitarea cea mare. Mai bine să fiu nimic decât să trăiesc o experienţă ca aceea!

— N-am s-o fac, i-am spus eu lui Golgoth. Mai degrabă mor decât să te eliberez.

— *Atunci, mori, neghiobule!* Zise Golgoth, şi numaidecât frigul începu să se înteţească.

Aşa că am închis ochii şi mi-am aşteptat sfârşitul, simţind

cum îmi amorţeşte tot corpul. Ciudat lucru, nu-mi mai era frică. Eram cuprins de resemnare. Acceptasem ce avea să se întâmple.

Frigul probabil că m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că am deschis ochii.

Totul era neclintit şi tăcut în cameră, iar aerul era mult mai cald. Spre marea mea uşurare, Golgoth dispăruse. Nu-i mai puteam simţi prezenţa. Dar de ce nu-şi dusese ameninţarea până la capăt?

Pentagrama era neatinsă şi cele cinci lumânări încă mai ardeau. În interiorul ei am desluşit o siluetă zăcând cu faţa în jos. După pelerină, l-am recunoscut pe Morgan. Mi-am întors repede privirile. Albul gheţii fusese înlocuit de roşu. Bucăţile din Morgan începuseră să se dezgheţe.

Spre marea mea uimire, eram încă în viaţă. Dar pentru cât timp? Eram închis sub pământ. Curând, lumânările aveau să se topească şi să se stingă, iar eu aş fi fost cufundat pe veci în Întuneric.

Voiam să trăiesc şi deodată am început să mă lupt cu disperare să scap de sfoară. Nu mai eram priponit de belciugul de fier, dar mâinile îmi erau încă legate la spate. Simţeam în ele numai aşchii şi ace, dar sângele reîncepuse să circule. Dacă le eliberam, puteam folosi lumânările câte una o dată. Asta mi-ar fi dat câteva ore în care aş fi putut lucra la lumina lor. Tunelul era blocat, dar puteam să sap şi cu mâinile goale. Merita o încercare. Pământul trebuia să fie afânat. Şi poate că nu tot tunelul era blocat. Pe undeva pe acolo, puteam chiar să dau peste cazma!

Pentru câteva clipe, mi-a înmugurit speranţa. Dar sfoara nu ceda, iar strădaniile mele de a mă elibera nu făceau decât s-o strângă mai tare. Mi-am adus aminte de toate lunile din urmă, din primăvară, când devenisem ucenicul Vraciului. Osoasa Lizzie mă legase şi mă aruncase într-un puţ, voind să mă ucidă şi să-mi ia oasele, pentru magia ei neagră. Mă zbătusem şi atunci, dar nu fusesem în stare să scap. Mă salvase Alice, folosind un cuţit ca să-mi taie legăturile. Cât aş fi vrut s-o pot chema pe Alice în ajutor şi de data aceasta! Dar nu puteam. Eram singur şi nimeni nu ştia nici măcar unde mă aflu.

După o vreme, m-am oprit din zbuciumul meu nebunesc de a mă vedea liber. M-am întins pe spate, cu ochii închişi, încercând să-mi adun puterile pentru un ultim efort. Şi atunci, cum stăteam absolut nemişcat, respirând aproape normal, m-am gândit deodată la lumânările pentagramei. Puteam să mă folosesc de una dintre ele ca să-mi ardă sfoara care mă ţinea legat! Cum de nu mă gândisem la asta înainte? M-am ridicat repede. Acum aveam o şansă adevărată să mă eliberez. Dar în clipa aceea am auzit un zgomot venind dinspre tunelul blocat.

Ce să fi fost? Mă găsise oare Vraciul, în cele din urmă, şi venise să mă salveze? Dar nu suna ca o cazma. Era mai mult un râcâit, de parcă scurma ceva în pământul căzut. Să fi fost un şobolan? Zgomotul a devenit mai puternic. Să fi fost mai mulţi? O familie de şobolani care locuia adânc în tumul? Se zicea că şobolanii mănâncă orice. Auzisem chiar nişte poveşti despre şobolani care devoraseră copii nou-născuţi în leagănele lor. Dacă adulmecaseră carne de om? Oare aveau să mănânce bucăţile din trupul mort al lui Morgan? Şi după aceea? Aveau să treacă la mine? Să mă atace de viu?

Zgomotul deveni mai puternic. Ceva scormonea de-a lungul tunelului blocat spre cameră. Ceva îşi săpa drum cu ghearele prin pământ. Ce putea fi? Am urmărit, fascinat, dar îngrozit, cum apare o gaură mică pe la jumătatea distanţei dintre tavan şi podea, din care pământul se fărâmiţa şi se rostogolea până la marginea mozaicului pardoselii. Am simţit un curent de aer, care a făcut lumânările să pâlpâie. S-au ivit două mâini, dar nu erau de om. Am văzut degetele prelungi şi, în loc de unghii, cele zece gheare încovoiate care scurmaseră o galerie prin pământ până în cameră. Aşadar, mai înainte de a-şi face apariţia, am ştiut precis cine era.

Într-un fel sau altul, lamia sălbatică scăpase din pivniţa Vraciului şi mă adulmecase. Marcia Skelton venise după sângele meu.

CAPITOLUL 21

CAPCANA

Lamia sălbatică îşi scoase trupul din galerie şi sări grăbită pe podeaua mozaicată. Am auzit-o adulmecând de două ori, dar nu se uita la mine. Alergând în patru labe, cu nasul în pământ,

târându-şi părul lung şi slinos pe podea, s-a îndreptat spre marginea pentagramei, ghearele ei scoţând scrâşnete ascuţite pe marmură. S-a oprit şi am auzit-o adulmecând din nou zgomotos, în vreme ce se uita la ceea ce rămăsese din Morgan.

N-am făcut nicio mişcare, abia venindu-mi să cred că nu mă atacase deja. Morgan murise de curând, dar aveam o bănuială că prefera sângele proaspăt de la cineva în viaţă. Şi atunci am auzit un alt zgomot din tunel. Se mai apropia ceva…

Încă o pereche de mâini s-a ivit, dar acestea aveau degete de om, cu unghii, în loc de gheare ascuţite. De cum mi-au apărut sub ochi, am ştiut cine era. I-am văzut pomeţii ridicaţi, frumoşii ochi strălucitori şi părul argintiu. Era Meg.

Se strecură înăuntru, se scutură de praf şi veni drept spre mine. Probabil îşi lăsase pantofii cu vârf ascuţit afară, dar urma tălpilor ei goale, în timp ce se apropia, m-a înlemnit. Nu era de mirare că lamia sălbatică se ţinea la distanţă. Meg mă voia numai pentru ea şi, după tot ce se întâmplase, nu mă puteam aştepta la vreo îndurare.

Îngenunche la o distanţă la care mă putea atinge şi buzele i se subţiară într-un zâmbet răutăcios.

— Eşti doar la o bătaie de inimă de moarte, zise Meg, dându-se mai aproape şi deschizându-şi gura larg, până ce i-am văzut dinţii albi, gata să muşte din mine.

I-am simţit răsuflarea pe faţă şi pe gât şi am început să tremur. Dar atunci s-a aplecat mai jos şi, spre uluirea mea, a muşcat drept din sfoara care-mi ţinea mâinile legate.

— Puţini oameni au fost într-atât de aproape de o vrăjitoare lamia şi-au mai trăit după aceea, zise ea şi se ridică în picioare. Socoteşte-te norocos!

Am rămas acolo, pe loc, holbându-mă la gura ei deschisă. Mă simţeam prea neputincios ca să fac vreo mişcare.

— Ridică-te, băiete! Porunci ea. N-avem toată noaptea la dispoziţie. John Gregory te aşteaptă. Vrea să audă de la tine ce s-a petrecut aici.

M-am ridicat şovăielnic în picioare şi am stat aşa, câteva clipe, simţindu-mă slăbit şi ameţit, temându-mă c-o să leşin. De ce mă ajuta? Ce se întâmplase între Vraci şi Meg? El îi dusese de mâncare, în pivniţă. Stătuseră îndelung de vorbă. Oare o făcea pentru că o rugase Vraciul? Erau din nou prieteni?

— Du-te şi ia grimoarul, zise Meg, arătându-mi spre pentagramă. Eu nu pot să intru în cercul ăla; nici Marcia…

Am făcut un pas spre grimoar, dar m-am oprit când am dat cu ochii de carte. Zăcea într-o baltă de sânge. Mă înfiora gândul s-o ating şi oricum era distrusă. Atunci m-am uitat fără să vreau la rămăşiţele lui Morgan şi mi s-a întors stomacul pe dos. Mi-am plecat fruntea, încercând să-mi şterg imaginea aceea din minte. Nu voiam s-o mai văd vreodată în vreun coşmar.

— Fă cum îţi spun, ia grimoarul! Porunci Meg, ridicându-şi puţin vocea. John Gregory n-o să-ţi mulţumească dacă îl laşi aici, ca să-l mai găsească, într-o bună zi, şi altcineva.

I-am dat ascultare şi am păşit în pentagramă. M-am aplecat şi-am ridicat cartea. Era udă de sânge şi lipicioasă. I-am simţit mirosul, şi stomacul mi s-a chircit şi mi s-a întors din nou. M-am străduit din răsputeri să nu vomit şi am ieşit din pentagramă, luând şi cea mai apropiată lumânare. Nu-mi plăcea ideea să urc înapoi printr-un tunel întunecat, în tovărăşia a două vrăjitoare lamia.

Luând lumânarea, probabil am rupt puterea pentagramei şi am crezut că Marcia o să între să se hrănească. Dar ea, după ce pufni în direcţia cadavrului, se întoarse cu spatele. Meg a luat-o înainte, iar Marcia încheia şirul, la vreo câţiva paşi în spatele meu. Speram doar să nu fie prea aproape de călcâiele mele.

Am ieşit în lumina palidă a dimineţii de dinainte de răsărit. Vântul se potolise, dar încă mai fulguia. Vraciul aştepta imediat la intrare şi s-a aplecat, oferindu-mi o mână de ajutor. Am lăsat lumânarea neagră să cadă în zăpadă şi am apucat de mâna lui stângă cu mâna mea stângă; m-a tras din groapă, punându-mă pe picioare. Numaidecât după aceea, lamia sălbatică m-a urmat afară, căţărându-se pe zăpadă.

Am deschis gura să vorbesc, dar magistrul meu şi-a pus un deget pe buze, făcându-mi semn să tac.

— Toate la timpul lor. Poţi să-mi spui mai târziu, zise el. Morgan a murit?

Am dat din cap şi mi-am plecat fruntea.

— Ei bine, ăsta poate să-i fie mormântul, zise Vraciul.

Cu aceste cuvinte, se duse până la marginea gropii şi apucă marginea pietrei, rotind-o cât să-i vină bine. O legănă

deasupra gropii şi, când fu mulţumit, o lăsă să cadă înapoi în lăcaşul ei. Odată terminată şi asta, îngenunche şi, cu mâinile goale, începu să acopere piatra cu pământul răscolit şi cu zăpadă. În cele din urmă, satisfăcut, se ridică în picioare.

— Dă-mi cartea, băiete, porunci Vraciul.

I-am întins-o, bucuros că scăpăm de ea. Vraciul o ridică şi se uită la copertă. Când o mută în mâna cealaltă, pe degete îi rămaseră urme de sânge. Clătinând trist şi obosit din cap, o porni în frunte, coborând culmile podişului, înapoi spre casa lui de iarnă. De fiecare dată când îmi aruncam privirea peste umăr, le puteam vedea pe cele două vrăjitoare lamia care ne urmau îndeaproape.

Odată ajunşi înapoi, Vraciul mă conduse în bucătărie, mai aruncă nişte cărbuni în vatră şi, când flăcările se înălţară, începu să pregătească micul dejun. La un moment dat, m-am oferit să-l ajut, dar mi-a făcut semn să stau la locul meu, pe scaun.

— Adună-ţi puterile, băiete, zise el. Ai trecut prin multe!

Odată ce mi-a ajuns la nări mirosul ouălor şi al pâinii prăjite, m-am simţit mult mai bine. Meg şi sora ei coborâseră în pivniţă, dar nu voiam să vorbesc despre ele. Era mai bine să-l las pe Vraci să-mi spună ce se întâmplase, când avea să considere el că e momentul potrivit. Curând, amândoi stăteam la masă, înfulecând din farfuriile mari cu ouă şi pâine prăjită. La sfârşit, înviorat şi liniştit, mi-am şters farfuria cu o bucăţică de pâine şi m-am lăsat pe spate, în scaun.

— Ei, băiete, acuma te simţi destul de bine ca să povesteşti? Sau o lăsăm pe mai târziu?

— Mi-ar plăcea să ştiu c-am terminat cu toate astea, i-am răspuns eu.

Ştiam că, după ce îi voi spune ce se întâmplase, o să mă simt mult mai bine. Avea să fie primul pas spre a le uita pe toate.

— Atunci, începe cu începutul şi nu lăsa nimic deoparte! Zise Vraciul.

Am făcut întocmai cum îmi ceruse, plecând de la discuţia mea cu Alice, pe coasta dealului, când îmi spusese unde să-l găsesc pe Morgan şi încheind cu punctul culminant al ritualului – ivirea lui Golgoth şi cum mă ameninţase după ce Morgan murise.

— Aşadar, Morgan trebuie să fi făcut o greşeală, am zis eu.

Golgoth a apărut în interiorul pentagramei…

— Nu, băiete, zise Vraciul, clătinând trist din cap, foarte probabil că a recitat ritualul cuvânt cu cuvânt. Vezi tu, eu sunt de vină. Am mâinile pătate cu sângele lui Morgan.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui? Am întrebat eu.

— Ar fi trebuit să închei socotelile cu el încă de atunci, de când a încercat prima oară să-l invoce pe Golgoth, cu ani în urmă, zise Vraciul. Morgan era foarte periculos şi cu neputinţă de ajutat, chiar şi pe atunci. Ştiam asta şi ar fi trebuit să-l închid într-un puţ, dar mama lui, Emily, m-a rugat şi m-a tot rugat să n-o fac. El voia puterea şi era înveninat şi chinuit de ură, dar ea credea că este numai din pricină că viaţa fusese nedreaptă cu el şi că îi lipsise un tată care să-l susţină. Am simţit puţină părere de rău pentru băiat şi, cum ţineam la mama lui, mi-am lăsat inima să-mi stăpânească mintea. Dar în străfundul sufletului meu, ştiam că nu tatăl îi lipsise. Domnul Hurst şi cu mine ne străduiserăm amândoi să-i ţinem locul acelui tată. Nu, ceea ce îi lipsea, de fapt, era disciplina de a fi un vraci, curajul şi perseverenţa de a-şi consacra viaţa unei îndeletniciri în care se câştigă puţin, în recompense lumeşti. Dar, în loc să-l pedepsesc pentru încercarea de a-l invoca pe Golgoth, eu doar l-am dat afară din ucenicia mea şi l-am silit să jure, în faţa mea şi a mamei lui, că nu va mai visa la Golgoth sau la grimoar. Lăsat liber, fără nicio ocupaţie, Morgan a căutat să obţină puterea şi bogăţia prin necromanţie şi s-a întors către Întuneric. Ştiam că, în fiecare iarnă, ispita puterii lui Golgoth o să crească, până când îi va deveni, în cele din urmă, insuportabilă. Aşadar, i-am întins o capcană, dar numai dacă ar fi încercat într-adevăr să-l invoce pe Stăpânul Iernii, capcana s-ar fi declanşat…

— Capcană? Ce capcană? Nu înţeleg.

— El a fost întotdeauna leneş când era vorba de învăţătură, zise Vraciul, scărpinându-se gânditor în barbă. Limbile străine erau punctul lui slab şi n-a învăţat niciodată vocabularul limbii latine în întregime. La celelalte limbi străine, se descurca încă şi mai prost. A început să înveţe limba veche în cel de-ai treilea an de ucenicie. Asta era limba vorbită de primii oameni care au venit în Comitat, cei care au construit Pâinea Rotundă şi l-au venerat pe Golgoth. Cei care au scris grimoarul. Morgan n-a ajuns prea departe cu studiul. Ştia cum să pronunţe, cum

să citească în limba veche cu voce tare, dar avea serioase lacune. Vezi tu, băiete, nu puteam să mai risc o dată. Datoria noastră cea dintâi este întotdeauna pentru Comitat. Aşadar, cu ani în urmă, am făcut o copie a grimoarului. Textul originar a fost distrus, iar noua versiune a fost legată în copertele vechi. Mai multe cuvinte au fost schimbate în copie, ca să facă ritualurile nefolositoare. Dar numai o singură schimbare a fost făcută în ritualul lui Golgoth. Cuvântul *wioutan,* care înseamnă „fără” sau „afară”, a fost înlocuit cu *wioinnan,* care înseamnă „înăuntru”…

— Vasăzică, de aceea Golgoth a apărut lângă el, în interiorul pentagramei, am zis eu, uluit de capcana Vraciului. O ţinuse secretă ani de-a rândul.

— N-am avut încredere în Morgan, aşa că i-am întins o cursă, pentru orice eventualitate. Am avut multă bătaie de cap să copiez grimoarul şi să-l schimb, dar, cum am mai spus, datoria noastră este să apărăm Comitatul. Emily ştia ce făcusem, dar a avut mult mai multă încredere în el decât mine. Ea s-a gândit că îşi va schimba purtarea şi că niciodată nu va mai încerca să-l invoce iarăşi pe Golgoth. El îi jurase că n-o va face, iar eu fusesem de faţă, ca martor. N-am făcut niciodată caz de locul în care se afla grimoarul. Pupitrul acela a fost întotdeauna la vedere. Morgan ştia unde să vină şi, în cele din urmă, s-a dovedit că am avut dreptate. Ar fi venit el cu mulţi ani în urmă, dar jurământul făcut mamei sale îl ţinea din scurt. De îndată ce am auzit că ea a murit, m-am temut de ce-i mai rău şi mi-am dat seama de ce Morgan m-a căutat la Chipenden…

A urmat o lungă tăcere, în care Vraciul s-a scărpinat din nou în barbă, foarte adâncit în gânduri.

— Ce s-a întâmplat, la sfârşit? Am întrebat eu. De ce Golgoth nu m-a ucis şi pe mine? De ce a plecat pur şi simplu?

— După ce a fost invocat, timpul înăuntrul pentagramei era limitat. Rămânând acolo, puterile i-au scăzut cu fiecare clipă. În cele din urmă, a trebuit să plece. N-a avut de ales. Bineînţeles, băiete, dacă l-ai fi eliberat, lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi fost liber să bântuie prin Comitat, care ar fi fost prins în ghearele unei ierni fără sfârşit. Aşa că ai procedat cum trebuia, băiete. Ţi-ai făcut datoria şi nimeni n-ar putea cere mai mult de atât.

— Cum m-ai găsit? Am întrebat eu.

— Pentru asta, trebuie să-i mulţumeşti în primul rând fetei. Când nu te-ai mai întors la ora la care mă aşteptam să apari, am coborât să stau de vorbă cu Andrew şi să aflu când ai plecat de la prăvălie. Prietena ta Alice mi-a spus unde te duseseşi. A vrut să vină şi ea, să mă ajute să te caut, dar nici n-am vrut să aud. Lucrez mai bine singur – n-am nevoie de o fată să se ţină după mine. Aproape c-a trebuit s-o leg de un scaun ca s-o opresc de a veni după mine. Când am ajuns eu, vântul sufla puternic dinspre nord-est, iar capela era pustie. Am scotocit puţin prin jurul cimitirului, dar nu prea mult. Era o singură persoană la care mă puteam duce să cer ajutor. Singura care te-a găsit, în condiţiile date. Meg te-a adulmecat curând. Ţi-a găsit toiagul în păduricea de pe deal şi ţi-a luat urma până la gorgan. N-a durat mult până a găsit intrarea, dar când am tras piatra la o parte, am găsit tunelul astupat. De aceea Marcia a săpat să te scoată. Aşadar, lor trei le datorezi mulţumiri.

— Trei vrăjitoare, i-am atras eu atenţia.

Vraciul nu m-a băgat în seamă.

— Oricum, am trimis-o pe tânăra Alice înapoi la Andrew, cum probabil te aşteptai. Cât le priveşte pe Meg şi pe sora ei, de acum încolo o să stea jos, în pivniţă, în spatele porţii – dar nu va fi încuiată.

— Vasăzică, tu şi cu Meg sunteţi din nou prieteni?

— Nu, lucrurile nu mai sunt cum erau când ne-am întâlnit prima oară. Mi-ar plăcea să dau timpul înapoi, dar nu e cu putinţă. Vezi tu, băiete, am făcut o învoială. Lucrurile pot continua aşa cum sunt... dar o să-ţi spun mai multe despre asta, după ce te vei odihni.

— Cum rămâne cu tata? Am mai întrebat eu. O să fie bine de-acum?

— A fost un om bun şi, acum, că Morgan e mort şi puterea lui e destrămată, tatăl tău n-ar mai trebui să se teamă de nimic. De absolut nimic. Nimeni nu ştie exact ce se întâmplă după ce murim, zise Vraciul, cu un oftat. Dacă am şti, n-ar mai fi atât de multe religii diferite, toate susţinând lucruri diferite şi crezând că ele au dreptate. După mintea mea, nu contează pe care dintre ele o urmezi. Sau chiar dacă mergi de unul singur şi-ţi alegi de capul tău calea în viaţă. Atâta vreme cât îţi

trăieşti viaţa corect şi le respecţi credinţa celorlalţi, aşa cum te-a învăţat tatăl tău, atunci nu poţi greşi prea mult. O să-şi găsească el calea spre lumină, băiete, de bună seamă. Nu e nevoie să ne facem griji în privinţa asta. Hai că am vorbit destul. Ai avut o noapte lungă şi grea, aşa că ia du-te tu în pat, pentru vreo câteva ore!

Dar a durat mai mult de câteva ore statul meu în pat. Am făcut o febră mistuitoare şi a venit doctorul din Adlington de trei ori până când a fost, în sfârşit, satisfăcut să mă vadă pornit către însănătoşire. De fapt, a trecut aproape o săptămână până am fost iar în stare să cobor în bucătărie, şi atunci petrecând cea mai mare parte a zilei înfăşurat într-o pătură, în faţa focului din camera de lucru.

Vraciul nu m-a muncit prea tare nici cu lecţiile şi a mai trecut o săptămână încheiată până să fiu într-adevăr destul de întremat cât să cobor în Adlington s-o vizitez pe Alice. Vedea de prăvălie, singură. Cum n-a venit niciun client, am avut timp să stăm mult la taifas. Am vorbit în prăvălie, sprijiniţi în coate de tejgheaua de lemn.

Cât fusesem bolnav, Vraciul trecuse pe acolo şi deja ştia şi ea, în mare, ce se întâmplase. Aşa că tot ce am avut de făcut a fost să-i dau amănuntele poveştii şi să-mi cer încă o dată iertare pentru că ţinusem un secret faţă de ea.

— În orice caz, Alice, îţi mulţumesc pentru că i-ai spus Vraciului că m-am dus la capelă. Altminteri, nu m-ar mai fi găsit nimeni, niciodată, am zis eu, ajungând, în cele din urmă, la finalul povestirii mele.

— Eu tot mi-aş fi dorit să ai mai multă încredere în mine, Tom. Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme ce îi făcea Morgan tatălui tău.

— Îmi pare rău, am zis eu. N-o să-ţi mai ascund nimic, pe viitor…

— Totuşi, n-am să-i intru niciodată în graţii lui Moş Gregory, nu-i aşa? El n-are încredere în mine nici cât negru sub unghie!

— Are o părere mult mai bună despre tine decât până acum, am zis eu. Dă-i timp, atâta tot.

— Dar, în primăvară, când o să vă întoarceţi la Chipenden, eu va trebui să rămân aici. Mi-ar plăcea să vin şi eu cu voi…

— Credeam că-ţi place să lucrezi la Andrew.

— Putea fi şi mai rău, zise Alice, dar la Chipenden este mult mai bine. Îmi place să stau în casa aia mare, cu grădină. Şi o să-mi fie dor de tine, Tom.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, Alice. Dar, cel puţin, n-o să fii în Pendle. Oricum, iarna viitoare o să ne întoarcem şi o să încerc să te vizitez mai des.

— Ar fi drăguţ, tare drăguţ, zise Alice.

După o vreme, se mai înveseli şi, la sfârşit, tocmai când mă pregăteam să plec, îmi ceru să fac ceva.

— În dimineaţa în care o să plecaţi la Chipenden, vrei să-l întrebi pe Moş Gregory dacă nu mă ia şi pe mine cu voi?

— O să-l întreb. Dar nu cred că va folosi la ceva, Alice.

— Dar o să-l întrebi, nu-i aşa? N-o să-ţi ia capul dacă îl întrebi, este?

— Bine, o să-l întreb.

— Promiţi?

— Promit, am zis eu, cu un zâmbet.

Tot pentru o promisiune făcută odată lui Alice, intrasem într-o mulţime de necazuri, dar aceasta de acum nu putea face prea mare bucluc. În cel mai rău caz, Vraciul ar fi refuzat.

CAPITOLUL 22

CUM E CEL MAI BINE

Cu toate că a fost o iarnă friguroasă, cam la trei săptămâni după moartea lui Morgan, vremea a devenit mult mai blândă şi s-a pornit dezgheţul. Asta i-a înlesnit lui Shanks drumul până la noi şi aşa a venit cu prima tură de provizii după secole de absenţă. Ca de obicei, l-am ajutat să descarce, dar când a plecat, Vraciul l-a condus o bună bucată de drum spre ieşirea din defileu, purtând o lungă discuţie cu el.

La vreo câteva zile, imediat după micul dejun, Shanks a adus un sicriu la uşa noastră, micul său ponei aproape împleticindu-se sub greutatea lui. După ce l-am ajutat să-l dezlege, l-am ridicat din spinarea calului şi l-am aşezat jos, cu grijă. Nu era chiar atât de greu precum părea, dar era puţin cam voluminos, şi nu mai văzusem niciodată un sicriu atât de bine făcut. Avea două mânere de alamă de fiecare parte şi era din lemn de culoare închisă, lustruit. Nu l-am mai cărat în casă, ci l-am lăsat aproape de uşa din spate.

— Ăsta pentru ce e? L-am întrebat eu pe Vraci, când Shanks se pierdea în depărtare.

— Ăsta-i pentru mine să ştiu şi pentru tine să afli, zise el, bătându-şi uşurel nasul pe-o parte, cu arătătorul. Pune-ţi mintea la contribuţie şi întoarce-te la mine când ai ghicit.

Abia la ora prânzului mi-a confirmat bănuielile.

— Eu o să fiu plecat pentru vreo câteva zile, băiete. Crezi c-o să te descurci de unul singur?

Aveam gura plină, aşa că am dat din cap şi-am continuat să înfulec din tocana mea de iepure.

— Nu mă întrebi unde mă duc?

— Cu treburi de-ale vracilor? Am sugerat eu.

— Nu, băiete. Astea sunt treburi de familie. Meg şi sora ei se întorc acasă. O să se îmbarce pe o corabie de la Sunderland Point şi eu le conduc ca să văd că au pornit în siguranţă la drum.

Sunderland Point era un port la sud de Heysham şi cel mai mare din Comitat. Corăbii din toată lumea urcau pe fluviul Lune, pentru a ancora acolo. Am ştiut atunci că ghicisem corect la ce folosea sicriul.

— Aşadar, Marcia va fi în cutie, am zis eu.

— Te-ai prins din prima, băiete, zise Vraciul, cu un zâmbet. O doză specială, foarte puternică, de ceai de ierburi o s-o ţină liniştită. Ar fi greu s-o stăpâneşti la bord în mod obişnuit. I-ar putea supăra pe unii dintre pasageri. În ceea ce-l priveşte pe şeful portului, sora lui Meg a murit, iar ea îi duce trupul acasă, pentru înmormântare. Oricum, după cum am spus, o să le însoţesc şi eu până la port, doar ca să le văd îmbarcate în regulă. O să călătorim noaptea, bineînţeles. Fără îndoială că o să ne oprim la vreun han, iar Meg o să-şi petreacă ziua în spatele perdelelor bine trase. Mă întristează s-o văd plecând, dar e cel mai bine aşa.

— Te-am auzit odată vorbind cu Meg despre o grădină care o să fie a voastră. Era despre grădina de la Chipenden? Am întrebat eu.

— Da, aceea era, băiete. Grădina de apus, după cum bănuieşti şi tu. Am petrecut multe ore fericite stând chiar pe aceeaşi bancă pe care acum îţi ţin ţie adesea lecţiile.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat? Am întrebat eu. De ce ai adus-o pe Meg la Anglezarke şi-ai închis-o în pivniţă? De ce trebuia

să fie amorţită cu ceai de ierburi?

— Ce s-a întâmplat între mine şi Meg ne priveşte numai pe noi! Se răsti Vraciul la mine, aruncându-mi o privire lungă, cercetătoare.

Pentru un moment, păru de-a dreptul furios şi mi-am dat seama că mersesem prea departe cu întrebările mele curioase. Dar apoi a oftat şi a clătinat din cap mâhnit.

— După cum ştii, Meg este o femeie foarte frumoasă, dar pe vremea când era tânără era şi mai frumoasă şi sucea minţile multor bărbaţi. Eram gelos până la absurd şi ne-am certat de prea multe ori ca să le mai ţin minte numărul. Dar asta n-a fost tot. Era şi foarte încăpăţânată şi îşi făcuse foarte mulţi duşmani în Comitat. Cei care au supărat-o au învăţat să-i ştie de frică. Iar cei care trăiesc cu frică prea multă vreme devin periculoşi. În cele din urmă, a fost acuzată de vrăjitorie şi s-au făcut numeroase plângeri la Înaltul Pretor de la Caster. Era o problemă foarte serioasă şi au trimis un ofiţer s-o aresteze.

— Dar ar fi fost în siguranţă, în casa dumitale de la Chipenden, nu-i aşa? Duhul rău l-ar fi împiedicat pe ofiţer să ajungă până la ea.

— Desigur, băiete. L-ar fi împiedicat şi să mai trăiască! Dar omul acela nu-şi făcea decât datoria şi, cu toate că o iubeam pe Meg, nu voiam să am pe conştiinţă moartea acelui tânăr ofiţer, aşa că a trebuit să iau măsuri ca Meg să dispară. Am coborât în sat, m-am întâlnit cu ofiţerul şi, cu ajutorul fierarului, ca martor, am izbutit să-l conving că ea a plecat din Comitat. Drept urmare, am adus-o aici, unde toate verile şi le-a petrecut încuiată în camera de pe scările pivniţei, iar iernile, închisă în casă. Alegerea era: fie să trăiască aşa, fie să atârne la capătul unei frânghii – după cum ştii, vrăjitoarele sunt spânzurate la Caster. La un moment dat, cu nişte ani în urmă, a scăpat afară din casă şi a vârât groaza în câţiva localnici. Ca să tacă, a trebuit să le făgăduiesc că o s-o închid într-un puţ, în pivniţă. De aceea Shanks era atât de supărat când a văzut-o, în dimineaţa aceea. Oricum, astăzi, în sfârşit, se întoarce acasă la ea. Ar fi trebuit să fac asta de mult, dar pur şi simplu n-am putut s-o las să plece.

— Adică şi ea vrea să plece acasă?

— Cred că ştie că aşa e cel mai bine. De altfel, Meg nu mai simte pentru mine aceeaşi dragoste pe care eu încă o simt

pentru ea, zise el, arătând deodată mai bătrân şi mai trist decât îl văzusem vreodată până atunci. O să-mi fie dor de ea, băiete. Amarnic de dor de ea. Viaţa n-o să mai fi la fel fără ea. Era singura care-mi făcea iernile suportabile…

La apus, l-am privit pe Vraci fixând capacul sicriului surorii lui Meg, Marcia, cu ea înăuntru. Apoi, după ce ultimul şurub de alamă a fost strâns, l-am ajutat să-l care la ieşirea din defileu. Era greu şi ne cam clătinam sub povară, căznindu-ne să ne mişcăm picioarele prin pământul înmuiat, noroios, în vreme ce Meg mergea în urma noastră, Cărându-şi propriile bagaje. Cum coboram într-o tăcere solemnă în adâncul întunecat al văii, mi s-a părut că semăna cu o înmormântare adevărată.

După cum stabilise Vraciul, un vizitiu ne aştepta, la marginea drumului. Cei patru cai au devenit nervoşi când ne-am apropiat, fremătând din nări, suflând aerul zgomotos şi scoţând aburi, în lumina Lunii, iar vizitiul a trebuit să se lupte cu ei ca să-i ţină. Odată ce s-au mai potolit, a coborât de pe capră, părând şi el foarte nervos, şi s-a apropiat de Vraci, ducându-şi mâna la pălărie, în semn de salut. Fălcile şi bărbia îi tremurau şi arătau gata să-i sară din piele.

— N-ai de ce să te temi şi, după cum ţi-am făgăduit, o să te plătesc bine. Acum, ajută-mă să pun ăsta sus, i-a zis Vraciul, bătând cu palma în sicriul Marciei.

L-au ridicat până pe suportul de bagaje din spatele trăsurii, iar Vraciul l-a supravegheat atent pe vizitiu când l-a legat cu sfoară.

În timp ce ei erau astfel ocupaţi, Meg a venit lângă mine şi mi-a zâmbit răutăcios, arătându-şi colţii.

— Eşti un băiat periculos, Tom Ward, un băiat foarte periculos, a zis ea, aplecându-se mai aproape. Ia seama să nu-ţi faci prea mulţi duşmani…

N-am ştiut ce să-i răspund la asta.

— Vrei să faci un ultim lucru pentru mine, băiete? Îmi şopti ea la ureche.

Am încuviinţat, dând din cap, foarte neliniştit.

— El n-are aşa o inimă împietrită cum i-a făcut pe toţi ceilalţi să creadă, zise ea, arătând spre magistrul meu. Ai tu grijă de el, pentru mine.

Am zâmbit şi am dat din cap.

Când Vraciul a venit lângă noi, Meg i-a dăruit un zâmbet călduros, prietenos, care m-a făcut să mă gândesc că, în adâncul inimii ei, încă mai ţinea la el. Apoi i-a luat mâna într-a ei şi i-a strâns-o. El a deschis gura, parcă voind să spună ceva, dar n-a scos niciun cuvânt. În ochi îi străluceau lacrimile şi părea gâtuit de emoţie.

Stingherit, eu m-am întors cu spatele la ei, îndepărtându-mă câţiva paşi. Au vorbit în şoaptă mai multă vreme, după care s-au apropiat împreună de vizitiu. Acesta a ţinut portiera deschisă, înclinându-şi puţin capul spre Meg, iar Vraciul a ajuta-o să se suie. Apoi el a venit din nou la mine.

— Bine, băiete, noi acum plecăm. Tu întoarce-te acasă.

— V-ar fi de folos, dacă aş veni şi eu?

— Nu, băiete, mulţumesc, totuşi. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le fac eu însumi. Într-o bună zi, când o să fii mai mare, cred că o să înţelegi. Dar sper că nu va trebui să treci niciodată prin ceva de soiul ăsta…

Însă deja înţelesesem: mi-am amintit că l-am văzut cu Meg, în bucătărie, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz. Ştiam cum se simţea. De asemenea, îmi puteam imagina cum ar fi dacă aş fi eu în locul Vraciului şi-ar trebui să-mi iau la revedere de la Alice pentru ultima oară. Oare tot aşa se va încheia şi povestea dintre mine şi Alice?

Peste alte câteva clipe, Vraciul urcă în trăsură şi, de îndată ce se aşeză lângă Meg, vizitiul îşi trosni biciul pe spinarea celor patru cai. Trăsura porni huruind şi începu să prindă viteză. Au luat-o spre nord, către Sunderland Point, unde voiau să ajungă, în timp ce eu m-am întors agale prin defileul dintre creste, acasă.

Odată intrat, am încălzit nişte supă de mazăre pentru cină şi m-am aşezat pe jos, lângă foc. Afară nu sufla nici boare de vânt şi puteam auzi şi cel mai slab chiţăit şi geamăt din vechea casă. Duşumeaua zvâcnea, o treaptă a scârţâit, un şoarece a tropăit în spatele peretelui. Şi chiar aveam impresia că în pivniţă, mult mai jos de poarta de metal, puteam auzi şoaptele vrăjitoarelor moarte şi aproape moarte din puţurile lor.

Atunci mi-am dat seama cât de mult mă schimbasem. Eram acolo, sigur în marea casă, cu o pivniţă plină de duhuri rele şi vrăjitoare întemniţate, şi nu eram câtuşi de puţin speriat.

Eram ucenicul Vraciului şi abia în primăvară avea să se împlinească primul an de pregătire. Încă patru ani şi aveam să fiu eu însumi un vraci!

CAPITOLUL 23

ÎNAPOI LA CHIPENDEN

Pe la mijlocul unei dimineţi din ultima zi a lui April, când mă duceam să iau apă din pârâu, Vraciul a ieşit afară, în urma mea. Soarele tocmai răsărise peste crestele ce străjuiau defileul şi magistrul meu a zâmbit, uitându-se în sus, spre căldura lui plăcută. Pe stânca din spatele casei, stalactitele de gheaţă se topeau rapid, apa picurând pe dalele de jos.

— Aceasta este prima zi de primăvară, băiete, zise el, aşa că o să plecăm la Chipenden!

Aşteptam de vreo câteva săptămâni să aud aceste cuvinte. De când se întorsese, fără Meg, Vraciul fusese foarte tăcut, închizându-se mereu în sine, iar casa devenise mai posomorâtă şi mai deprimantă ca niciodată. Ardeam de nerăbdare să plecăm.

Aşadar, în ora ce-a urmat, m-am învârtit de colo, colo, făcând toate treburile prin casă: am curăţat vetrele de cenuşă, am spălat toate oalele, farfuriile şi cănile – ca să ne fie mai uşor, când aveam să ne întoarcem aici, iama viitoare. În cele din urmă, Vraciul a încuiat uşa din spate după noi şi a pornit, cu paşi mari, să străbată defileul, eu urmându-i fericit, la mică distanţă, cărând, ca de obicei, ambii saci şi toiagul meu de scoruş.

Mi-am adus aminte de promisiunea făcută lui Alice – să-l întreb pe Vraci dacă n-ar putea veni şi ea cu noi, la Chipenden –, dar tot mai aşteptam un moment potrivit, când mi-am dat seama că, în loc s-o apucăm pe cel mai drept drum, către nord, ne îndreptam direct spre Adlington. Chiar dacă îl vizitase şi cu o zi în urmă, am presupus că Vraciul voia să-i spună încă o dată la revedere fratelui său. Tot mai cumpăneam dacă şi cum să-i pomenesc despre Alice, când am ajuns pe strada cu prăvălia.

Spre surprinderea mea, şi Andrew, şi Alice ne-au ieşit în întâmpinare pe stradă, afară. Alice ducea o bocceluţă cu lucrurile ei şi părea gata pentru o călătorie. Zâmbea şi părea

emoţionată.

— Îţi doresc să ai o vară bună şi bogată, Andrew, zise Vraciul, voios. Ne vedem în noiembrie!

— La fel şi ţie, frate! Răspunse Andrew, făcându-i cu mâna.

Apoi, spre marea mea uimire, Vraciul se întoarse şi o luă înainte, iar, când am dat să-l urmez, Alice îşi potrivi paşii în spatele meu, rânjind de la o ureche la alta.

— O, am uitat să-ţi spun, băiete, strigă Vraciul, peste umăr, Alice o să vină să stea cu noi la Chipenden, în aceleaşi condiţii ca şi mai înainte. Am stabilit totul ieri, cu Andrew. Trebuie să fie unde sunt şi eu, ca să pot să ţin ochii pe ea!

— Mare surpriză, nu-i aşa, Tom? Bucuros să mă vezi, nu? Întrebă Alice.

— Bineînţeles că sunt bucuros să te văd şi chiar încântat că vii şi tu înapoi la Chipenden, împreună cu noi. Era ultimul lucru la care mă aşteptam. Domnul Gregory n-a suflat niciun cuvânt.

— Oh, zău? Râse Alice. Ei, acum ştii cum e când oamenii păstrează secrete şi nu-ţi spun lucruri pe care ar trebui să le ştii şi tu! Să-ţi fie de învăţătură!

Am râs şi eu. Nu m-am supărat de zeflemeaua lui Alice. O meritam. Ar fi trebuit să-i spun despre intenţia mea de a fura grimoarul. Dacă aş fi făcut-o, poate că mi-ar fi trezit ceva mai multă judecată în minte. Dar acum totul se terminase şi mergeam fericiţi, împreună, în sfârşit, pe drumul spre Chipenden.

În ziua următoare mă aştepta încă o surpriză. Drumul înapoi spre Chipenden trecea cam la vreo patru mile depărtare de ferma familiei mele. Mă pregăteam să-l întreb pe Vraci dacă puteam face o vizită, dar Vraciul mi-a luat-o înainte.

— Socotesc că s-ar cuveni să faci o vizită pe acasă, băiete. Ai putea să afli dacă mama ta s-a întors, iar dacă s-a întors, sigur o să vrea să te vadă. O să-mi continui drumul şi o să mă grăbesc, pentru că trebuie să trec şi pe la un chirurg.

— Un chirurg? Eşti cumva bolnav? Am întrebat eu, îngrijorat pentru el.

— Nu, băiete. Omul despre care îţi vorbesc se ocupă niţel şi

de dinţi, între altele. Are o rezervă considerabilă de dinţi adunaţi de pe la morţi şi cu siguranţă o să-mi găsească unul ca să se potrivească, zise el, zâmbindu-mi larg, ca să pot vedea clar gaura rămasă în locul în care duhul rău îi spărsese dintele din faţă.

— De unde îi adună? Am întrebat eu, pălind. De la jefuitorii de morminte?

— Cei mai mulţi, de pe vechile câmpuri de bătălie, zise Vraciul, clătinând o dată din cap. O să-mi meşterească nişte dinţi şi, curând, o să fiu ca nou. Mai fac şi nişte nasturi din oase foarte drăguţi. La el şi-a făcut Meg toate rochiile şi era cea mai bună clientă a lui, zise Vraciul, cu tristeţe.

Am fost bucuros să aud asta. Cel puţin, nasturii nu veneau de la victimele ei de odinioară, cum suspectasem la început.

— Oricum, du-te, acuma, zise Vraciul, şi ia şi fata cu tine, să-ţi ţină tovărăşie când o să te întorci.

M-am supus cu bucurie. Fără îndoială, Vraciul nu voia s-o aibă pe Alice în spinare. Dar eu aveam să întâmpin aceeaşi problemă ca de obicei. Jack n-ar fi lăsat-o să facă niciun pas dincolo de hotarele fermei şi, cum Ferma Berarului era a lui acum, n-avea rost să ne certăm.

Cam peste vreo oră, Alice şi cu mine am ajuns să vedem ferma în zare şi am observat ceva neobişnuit.

Spre nord, imediat după hotarele fermei, începea Dealul Spânzuraţilor, unde un fuior de fum negru se ridica dintre copacii de pe vârful lui. Cineva aprinsese un foc acolo. Cine? Nimeni nu se ducea acolo vreodată, de frica stafiilor oamenilor care fuseseră spânzuraţi în timpul războiului civil ce făcuse ravagii prin Comitat, cu mai multe generaţii în urmă. Chiar şi câinii de la fermă se ţineau departe de el.

Instinctiv, am ştiut că era mama. Ce căuta acolo sus, nu puteam ghici, însă altcineva cine să fi îndrăznit? Aşadar, am ocolit ferma pe la marginea de est şi, odată ce-am ajuns dincolo de hotarul de nord, am urcat dealul până la copaci. Din stafii nu se vedea nici urmă: Dealul Spânzuraţilor era tăcut şi nemişcat, crengile golaşe strălucind în lumina soarelui târziu de după-amiază. Mugurii de frunză erau umflaţi, dar avea să mai treacă vreo săptămână până să se desfacă. Primăvara venise târziu, anul acesta.

De îndată ce-am ajuns în vârf, s-a dovedit că avusesem dreptate. Mama stătea în faţa unui foc, privind ţintă la flăcări. Se adăpostea sub un umbrar de crengi, rămurele şi frunze uscate, care o apărau de razele soarelui. Părul îi era în dezordine şi murdar, şi arăta de parcă nu s-ar mai fi spălat de multă vreme. Slăbise şi faţa îi era trasă, expresia tristă şi obosită probabil de viaţă.

— Mamă! Mamă! Am zis eu, aşezându-mă alături de ea, pe pământul jilav. Te simţi bine?

Nu mi-a răspuns imediat şi în ochi avea o privire dusă departe. La început, am crezut că nu mă auzise. Dar apoi, continuând să se uite în foc, şi-a aşezat mâna stângă pe umărul meu.

— Mă bucur că te-ai întors, Tom, zise ea, într-un târziu. Te aştept aici de zile în şir…

— Unde ai fost, mamă?

Nu mi-a răspuns, dar, după o lungă pauză, şi-a ridicat privirile şi mi-a întâlnit ochii.

— O să-mi văd de drumul meu, curând, dar trebuie să stăm de vorbă înainte de a pleca.

— Nu, mamă, nu poţi pleca nicăieri în starea de acum. De ce nu te duci jos, la fermă, să mănânci şi tu ceva! Ai nevoie şi de un somn bun şi odihnitor. Jack ştie că eşti aici?

— Ştie, fiule. Jack urcă până aici să mă vadă în fiecare zi şi mă imploră să fac la fel cum m-ai rugat tu adineauri. Dar este prea dureros pentru mine să mă duc acolo, acum, când tatăl vostru nu mai e acasă. Mă răscoleşte prea tare, Tom, şi am inima zdrobită. Dar acum, că ai venit, în sfârşit, o să fac un efort să merg acolo, pentru ultima oară, înainte de a părăsi definitiv Comitatul.

— Nu pleca, mamă! Te rog, nu ne părăsi! Am rugat-o eu.

Mama n-a răspuns, ci s-a uitat din nou ţintă în foc.

— Gândeşte-te la nepotul tău, mamă! Am continuat eu, cu disperare. Nu vrei să-l vezi născându-se? Nu vrei s-o vezi nici pe micuţa Mary crescând? Şi cu mine cum rămâne? Am nevoie de tine! Nu vrei să-mi închei ucenicia şi să devin un vraci? M-ai salvat în trecut şi s-ar putea să mai am nevoie de ajutorul tău şi de acum înainte, ca să ajung până acolo…

Mama tot nu răspunse, şi atunci Alice se aşeză deodată de partea cealaltă a focului, astfel încât să fie drept în faţa ei.

— Nu eşti sigură, aşa-i? Îi zise ea mamei, cu ochii ca ai fiarelor sălbatice în lumina focului. Chiar nu ştii ce să faci.

Mama îşi ridică privirile, în ochi jucându-i lacrimile.

— Câţi ani ai tu, fată dragă? Treisprezece, nu-i aşa? Întrebă ea. Eşti doar o copilă. Deci cum ai putea şti tu ce mă macină pe mine?

— Oi avea eu numai treisprezece ani, îi replică Alice, sfidătoare, dar ştiu multe. Mai multe decât ştie cineva care a trăit o viaţă întreagă. Pe unele le-am învăţat. Pe altele le ştiam. Poate că m-am născut ştiindu-le deja. N-am idee de ce. Dar aşa e, şi gata. Şi ştiu şi despre tine. Câteva lucruri, cel puţin. Şi ştiu că te zbuciumi între a pleca şi a rămâne. Nu-i aşa? E adevărat, nu?

Mama îşi plecă fruntea şi, spre uluirea mea, încuviinţă cu un semn din cap.

— Întunericul sporeşte în puteri, asta-i destul de limpede, şi i-am mai spus asta lui Tom şi înainte, zise mama, întorcându-se din nou cu faţa la mine, cu ochii sclipindu-i mai sălbatic decât ai oricărei alte vrăjitoare cu care mă confruntasem vreodată. Vezi tu, întreaga lume cade în puterea Întunericului, nu doar Comitatul. Trebuie să lupt cu el, în ţara mea de baştină. Dacă mă întorc acum, s-ar putea să izbutesc să fac ceva, până nu e prea târziu! Şi mai sunt şi alte treburi pe care le-am lăsat nerezolvate.

— Ce treburi, mamă?

— O să afli, destul de curând. Nu mă întreba acum.

— Dar o să fii singură, mamă. Ce poţi face de una singură?

— Nu, Tom, n-am să fiu singură. Mai sunt şi alţii care or să mă ajute – foarte puţini, mărturisesc.

— Rămâi aici, mamă. Rămâi aici şi lasă-l să vină până la noi, am rugat-o eu. Lasă-l să vină, să-l înfruntăm împreună, aici, în ţara mea de baştină, nu într-a ta…

Mama zâmbi trist.

— Aceasta este ţara ta, nu-i aşa?

— Aşa e, mamă. Acesta este Comitatul în care m-am născut. Ţara în care m-am născut ca s-o apăr de Întuneric. Aşa m-ai învăţat tu pe mine. Ai spus că voi fi ultimul ucenic al Vraciului şi că, după aceea, va depinde de mine să apăr ordinea lucrurilor.

— Asta-i destul de adevărat, şi n-am s-o tăgăduiesc, zise

mama cu glas frânt, uitându-se ţintă în flăcări.

— Atunci rămâi şi hai să-l înfruntăm împreună. Vraciul mă pregăteşte. De ce nu mă pregăteşti şi tu? Sunt unele lucruri pe care le poţi numai tu şi pe care nici măcar el nu le poate face. Ca atunci când, odinioară, ai făcut să tacă spectrele de aici, de pe Dealul Spânzuraţilor. El a zis că nu se poate face nimic în privinţa spectrelor, că ele doar vor dispărea de la sine, în timp. Dar tu ai făcut. Şi ele au tăcut luni în şir după aceea! În plus, am mai moştenit şi alte lucruri. „Prevestirile morţii", aşa le-ai numit. Am ştiut când Vraciul a fost la un pas de moarte, acum, de curând. Şi, dacă mă gândesc mai bine, am ştiut şi când a început să se însănătoşească. O să ştiu, data viitoare, când cineva se întoarce din drum, înapoi spre viaţă. Nu pleca, te rog. Rămâi şi învaţă-mă.

— Nu, Tom, zise mama, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, dar hotărârea mea e luată. O să mai rămân aici doar o noapte, dar o să pornesc la drum, mâine.

Am înţeles că mă împotrivisem destul şi că ar fi fost egoism curat să mai continui. Îi făgăduisem tatălui meu că o s-o las să plece, când va sosi momentul, iar acum sosise acel moment. Alice avea dreptate: mama nu ştia ce să aleagă, dar ştiam că nu depindea de mine să hotărăsc eu pentru ea.

Mama s-a întors apoi spre Alice.

— Ai străbătut o cale lungă, fată dragă. Mai lungă decât am îndrăznit vreodată să nădăjduiesc. Dar te aşteaptă nişte încercări mai mari. Pentru ceea ce vi se pregăteşte, amândoi o să aveţi nevoie de toate puterile voastre, laolaltă. Steaua lui John Gregory începe să apună. Voi doi sunteţi viitorul şi speranţa pentru Comitat. Vraciul are nevoie să fiţi amândoi de partea lui.

Mama se uita la mine, când a sfârşit de spus acestea. Eu am privit în foc, pentru o clipă, şi m-am înfiorat.

— Focul aproape s-a stins, mamă, i-am zis eu, zâmbindu-i.

— Ai dreptate, a spus mama. Hai să coborâm la fermă. Toţi trei.

— Jack n-o să vrea s-o vadă pe Alice, i-am reamintit eu.

— Ei bine, va trebui să se împace cu gândul, zise mama, pe un ton care m-a încredinţat că n-o să accepte nicio mizerie din partea lui Jack.

Şi adevărul este că, în bucuria lui de-a o vedea pe mama

înapoi, Jack nici nu păru s-o observe pe Alice.

După ce făcu baie şi îşi schimbă hainele, în ciuda protestelor lui Ellie c-ar trebui să se odihnească, mama stărui să gătească ea tocana pentru cină. Am rămas cu ea în bucătărie, cât a gătit, şi i-am povestit, în mare, ce se întâmplase la Anglezarke. Ce nu i-am spus a fost cum îl chinuise Morgan pe spiritul tatei. Cunoscând-o pe mama, n-aş fi fost mirat să aflu că o ştia deja. Dar chiar dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi fost totuşi prea dureros pentru ea. Aşadar, n-am mai pomenit despre asta. Avusese şi-aşa destul de suferit.

Când am terminat de vorbit, ea n-a spus prea multe, ci mi-a cerut doar să vin mai aproape de ea şi-a zis că era foarte mândră de mine. Micuţa Mary era în camera de sus, dormind în pătuc, lumânările de ceară de albină ardeau liniştit în sfeşnicul de alamă din mijlocul mesei, un foc generos ardea în vatră şi mâncarea mamei fusese servită la masă.

Dar, dincolo de suprafaţă, lucrurile se schimbaseră şi continuau să se schimbe. Cu toţii ştiam asta.

Mama stătea în capul mesei, pe locul care fusese odinioară al tatei şi aproape că arăta din nou ca întotdeauna. Alice stătea de partea cealaltă a mesei decât John şi Ellie. Bineînţeles, între timp, Jack izbutise să-şi adune gândurile şi sunt sigur că nu se simţea în largul lui cu Alice acolo, dar nu putea face nimic.

Nu s-a vorbit mare lucru la masă, în seara aceea, dar, când am terminat tocana, mama şi-a împins farfuria deoparte şi s-a ridicat în picioare. S-a uitat pe rând, la fiecare dintre noi, şi apoi a spus:

— Aceasta este foarte probabil ultima cină pe care am mai luat-o împreună, zise ea. Mâine seară o să părăsesc Comitatul şi s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată.

— Nu, mamă! Nu spune asta, o rugă Jack, dar ea îl opri ridicându-şi mâna dreaptă.

— Va trebui să aveţi grijă unii de alţii, de acum, zise ea, cu tristeţe. Asta ne-am dorit pentru voi, tatăl vostru şi cu mine. Dar aş mai avea ceva să-ţi spun ţie, Jack. Aşa că, ascultă-mă cu atenţie. Ceea ce a fost scris în testamentul tatălui tău nu poate fi schimbat, pentru că reprezintă şi dorinţa mea,

deopotrivă. Camera de lângă pod trebuie să-i aparţină lui Tom pentru tot restul vieţii sale. Chiar dacă o să muriţi voi, şi fiul vostru o să moştenească ferma, camera aceea va rămâne a lui Tom. Nu pot să-ţi explic motivele, Jack, pentru că n-o să-ţi placă ce o să auzi. Dar sunt lucruri mult mai importante în joc decât sentimentele tale. Cea din urmă dorinţă a mea, înainte de a pleca, este să accepţi pe de-a-ntregul ce trebuie făcut. Ei bine, fiule, primeşti?

Jack dădu din cap, cu fruntea plecată. Ellie părea speriată şi mi-a fost milă de ea.

— Bine, Jack, mă bucur că s-a lămurit problema aceasta. Acum, adu-mi cheile de la camera mea.

Jack se duse în camera din faţă şi aproape imediat se întoarse cu ele. Erau patru chei, în total. Cele trei mai mici erau de la cuferele din cameră.

Jack le aşeză pe masă, în faţa mamei, care le luă cu mâna stângă.

— Tom şi Alice, zise mama, veniţi amândoi cu mine.

Spunând acestea, plecă de la masă, părăsi bucătăria şi începu să urce scările. Se duse drept la camera ei privată. Cea pe care o ţinuse întotdeauna încuiată.

Mama descuie uşa şi am urmat-o înăuntru. Camera era cam la fel cum mi-o aminteam eu, plină de cufere, lăzi şi scrinuri. În toamnă, mă adusese aici şi îmi dăruise lanţul de argint, luându-i din cel mai mare dintre scrinuri, cel de lângă fereastră. Dacă n-ar fi fost lanţul acela, aş fi fost şi acum prizonierul lui Meg, dacă nu, şi mai probabil, aş fi fost dat de mâncare surorii sale. Dar ce altceva s-ar mai fi putut găsi în cele trei scrinuri uriaşe? Am început să mă simt într-adevăr curios.

În clipa aceea, am privit peste umăr. Alice stătea în pragul uşii, cu o expresie crispată, şovăielnică pe chip. Se uita lung la prag.

— Intră şi închide uşa după tine, Alice, zise mama, cu blândeţe.

Când Alice intră, în sfârşit, în cameră, mama îi dărui un zâmbet larg şi îmi întinse mie cheile.

— Poftim, Tom, sunt ale tale, acum. Nu i le da nimănui. Nici măcar lui Jack. Să le ţii mereu la tine. Camera aceasta îţi aparţine, de acum înainte.

Alice privea în jur cu ochii mari. Ştiam că i-ar fi plăcut la nebunie să înceapă să scotocească prin cutii, descoperindu-i mamei secretele. Trebuie să recunosc că şi eu simţeam cam la fel.

— Pot să mă uit prin cufere, acum, mamă? Am întrebat eu.

— Înăuntru vei găsi răspunsurile la o mulţime de lucruri care te-au nedumerit, lucruri despre mine, pe care nu i le-am spus nici măcar tatălui tău vreodată. Trecutul şi viitorul meu sunt în cutiile acestea. Dar va trebui să ai un cap limpede şi-o minte ascuţită ca să înţelegi cum trebuie totul. Ai trecut prin multe, eşti obosit şi sătul de necazuri, aşa că e mai bine să aştepţi până după plecarea mea, Tom. Întoarce-te pe la sfârşitul primăverii şi fă-o atunci, când vei fi plin de speranţă şi când zilele vor fi mai lungi. Acela ar fi cel mai bun moment.

Am fost dezamăgit, dar am zâmbit şi am încuviinţat.

— Cum spui tu, mamă.

— Ar mai fi un lucru pe care trebuie să ţi-l spun. Camera aceasta este mai mult decât suma obiectelor pe care le conţine. Odată încuiată, nimic rău nu poate pătrunde vreodată aici. Dacă eşti curajos, iar sufletul tău este pur şi bun, această cameră este o redută, o fortăreaţă împotriva Întunericului, mai bine apărată decât oricând a fost casa magistrului tău din Chipenden. Numai că foloseşte-o doar când vreo creatură cumplită te urmăreşte şi când însăşi viaţa şi sufletul tău sunt puse în pericol. Este ultimul tău refugiu.

— Numai pentru mine, mamă?

Mama se uită întâi la Alice, şi apoi din nou la mine.

— Alice este înăuntru, acum, aşadar, da, şi Alice o poate folosi. De aceea am adus-o aici acum, ca să fiu eu sigură. Dar să nu aduci niciodată pe altcineva. Nici pe Jack, nici pe Ellie, nici măcar pe magistrul tău.

— De ce, mamă? M-am mirat eu. De ce domnul Gregory nu poate s-o folosească?

Nu-mi venea să cred că Vraciul n-o putea folosi într-un moment de mare ananghie.

— Pentru că e un preţ de plătit pentru folosirea acestei camere. Amândoi sunteţi tineri şi puternici, iar puterea voastră va mai creşte încă. Veţi supravieţui. Dar, cum v-am mai spus, puterea lui John Gregory se topeşte. E ca o lumânare care pâlpâie pe sfârşite. Dacă ar folosi camera

aceasta, s-ar stinge şi ultima picătură de putere din el. Dacă vine vreodată un astfel de moment, va trebui să-i explicaţi exact aşa. Şi să-i spuneţi că eu am spus asta.

Am dat din cap, în semn c-am înţeles, şi asta a fost tot. Alice şi cu mine am fost primiţi să dormim peste noapte, dar, de cum a răsărit soarele, după un mic dejun gustos, mama ne-a trimis să ne vedem de drumul nostru, spre Chipenden. Jack urma să aranjeze să vină o căruţă, pe înserat, ca s-o ia pe mama şi s-o ducă până la Sunderland Point. De acolo avea să se îmbarce pe o corabie, aceeaşi cu a lui Meg şi a surorii sale, spre ţara ei de baştină.

Mama şi-a luat rămas-bun de la Alice şi i-a cerut s-o ia înainte şi să mă aştepte la poarta grădinii. Zâmbind, Alice i-a făcut cu mâna şi s-a îndepărtat.

Când ne-am îmbrăţişat pentru ceea ce ştiam că ar putea fi ultima oară, mama a încercat să-mi spună ceva, dar cuvintele i s-au oprit în gât şi o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Îmi pare rău, băiete, zise ea. Încerc să fiu puternică, dar e atât de greu că abia pot îndura. Nu vreau să spun ceva care să facă lucrurile şi mai dificile pentru tine.

— Spune, te rog, spune orice simţi tu nevoia să-mi spui, am rugat-o, de data aceasta având eu lacrimi în ochi.

— E doar că timpul trece atât de repede şi am fost atât de fericită aici. Aş rămâne, dacă aş putea, chiar aş rămâne, dar e de datoria mea să plec. Am fost atât de fericită cu tatăl tău. Niciodată n-am cunoscut un om mai cinstit, mai sincer şi mai iubitor. Iar fericirea mea a fost desăvârşită când tu şi fraţii tăi v-aţi născut. Niciodată n-am să mai cunosc o asemenea fericire. Dar acum s-a sfârşit şi trebuie să las în urmă trecutul. S-a întâmplat atât de repede, încât acum mi se pare doar un soi de vis frumos…

— De ce trebuie să fie aşa? Am întrebat eu, cu amărăciune. De ce viaţa trebuie să fie atât de scurtă, cu toate lucrurile bune trecând atât de repede. Mai merită oare să trăieşti?

Mama se uită la mine, mâhnită.

— Dacă reuşeşti tot ce sper eu c-ai să reuşeşti, atunci ceilalţi vor socoti că viaţa ta a meritat să fie trăită, fiule, chiar dacă tu nu. Ai fost născut ca să slujeşti Comitatul. Şi asta trebuie să

faci.

Ne-am strâns în braţe cu putere, încă o dată, şi-am fost convins că mi se va sfâşia inima.

— Adio, fiul meu, şopti ea şi îşi lipi uşor buzele pe obrazul meu.

Era prea mult şi, nemaiputând să îndur, m-am întors şi am plecat dintr-odată. Dar, după vreo câţiva paşi, m-am întors să-i fac cu mâna şi am văzut-o pe mama răspunzându-mi în acelaşi fel, din umbra de pe pragul uşii. Când m-am mai întors o dată, la puţin timp după aceea, deja intrase în bucătărie.

Astfel, cu inima grea, m-am târât spre Chipenden, însoţit de Alice, simţind încă ultimul sărut al mamei pe obraz. Aveam doar treisprezece ani, dar ştiam că deja copilăria mea se încheiase.

Suntem iarăşi la Chipenden, acum: clopoţeii de câmp s-au trecut, păsările cântă şi soarele devine mai dogorâtor cu fiecare zi.

Alice n-a fost niciodată mai fericită, dar este foarte curioasă în continuare să vadă ce conţin scrinurile din camera mamei. Nu pot s-o iau cu mine înapoi la fermă, pentru că asta i-ar supăra pe Jack şi pe Ellie prea tare, dar mi-am propus să mă duc eu, luna viitoare, şi i-am promis să-i povestesc despre tot ce voi găsi.

Vraciul pare să-şi fi recăpătat sănătatea pe de-a-ntregul şi petrece câteva ore, în fiecare zi, plimbându-se pe dealuri, ca să-şi menţină forma. Nu l-am văzut niciodată tânjind sau adâncit în gânduri, dar ceva se pare că s-a schimbat în mintea lui. Uneori, mai apar lungi tăceri, în mijlocul lecţiilor noastre, în care pare să uite că sunt prezent. Şi priveşte în gol, de multe ori cu o expresie îngrijorată. În ciuda faptului că pare mai puternic ca niciodată, mi-a spus că simte că vremea lui pe această lume se apropie de sfârşit.

Sunt mai multe lucruri pe care vrea să le facă înainte să moară. Lucruri pe care le amână de ani de zile. Mai întâi de toate, a zis că vrea să se ducă la Pendle, ca să rezolve cu cele trei cuiburi de vrăjitoare o dată pentru totdeauna. Sunt treizeci şi nouă de vrăjitoare în total! Mi se pare o încercare foarte periculoasă şi nu văd, oricâte eforturi aş face, cum o s-o poată duce la bun sfârşit. Dar n-am niciun cuvânt de spus şi o

să-mi urmez magistrul, oriunde va alege el să mergem. Sunt încă doar un ucenic, iar el este Vraciul.

Thomas J. Ward